

هه لێژاردەیهی له چیرۆکه کانی

خێبه ما خێبه

مه ولانا جه لاله دین
(مه و له وی)

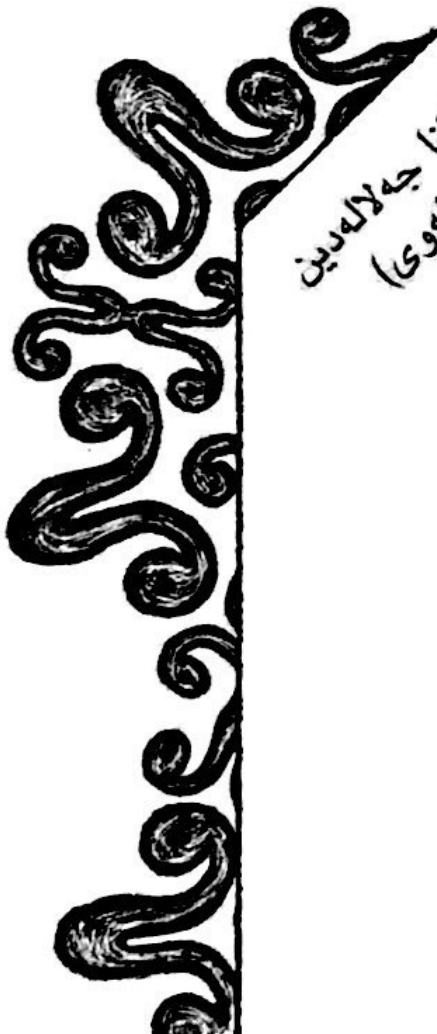
گێژانه وی
سیامه کی گوتشیری

وه رگێژانی
جه بار سابعیر

ههيوو، نهيوو...و

مه نيزار بيمک له چيرؤ کمکاني
فيله ما فيله

مه ولانا جه لاله دين
(مه وله وي)

کښنه وهی:
سيامهک گولشيري

وهر کښه انی
جه بار سا بيز

هه‌لبژارده‌یه‌ک له چیرۆکه‌کانی فیه ما فیه	ناوی کتیب
مه‌ولانا جه‌لاله‌دین (مه‌وله‌وی)	ناوی نووسەر
سیامه‌ک گولشیری	گێڕانه‌وه‌ی
جه‌بار سابیر	وه‌رگێڕانی
دانا حه‌سه‌ن	دیزاین
یه‌که‌م ۲۰۱۸	تۆبه‌تی چاپ
زانیار	چاپخانه
۱۰۰۰ دانه	تیراژ
۴۰۰۰ دینار	نرخ

کتیبخانه‌ی زانیار
بۆ چاپ و بڵاوکردنه‌وه

سلیمانی - شه‌قامی پیرمه‌مێرد
۰۷۷۰۲۲۳۳۹۴۶

Zanyar Bookshop

Zanyarbookshop

zanyarbook@yahoo.com

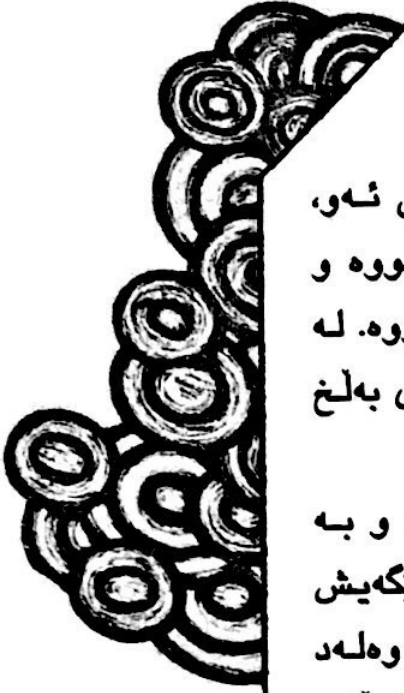

سه‌رچاوه

قصه‌هایی از فیه مافیه - مولوی

به روایت: سیامک گلشیری

نشر پارسه، چاپ اول، ۱۳۹۲ تهران

ناوی محمد و ناسناوی جهلاله دینه. له ناو نیشانه کانی نه، خواوه نندگار و مهولانا له سهرده می ژیانیدا ه پرمیتی ه بویه و مهوله وی له سده کانی دواتردا له باره ی نه ووه به کار هاتوره. له شه شه می ره بیع نه وه لی سالی ۶۰۴ ی کوچی مانگی له شاری به لڅ له دایک بوو.

باوکی، به هادین وه له د بنوه له دیش محمدی ناو بویه و به سولتان عوله ما بانگراوه. نه و له به لڅ ژیاوه و بی پیگه و جیکه یش نه بویه. له نیو خه لکی به لڅ دا به وه له د ناسراو بویه. به ها وه له د پیاویکی قسه خوښ و زمان پاراو بویه و دانیشتنی ه بویه و خه لکی به لڅ زور دلسوزی بوون و ریزيان گرتووه.

سهرده می مندالی له سیبهری باوکیدا

به ها وه له د له نیوان سالانی ۶۱۶-۶۱۸ ی کوچی مانگی به مه به سستی زیاره تی مالی خودا له به لڅ دهرده چی. له سهر ریگه ی له نیشاپور، له گهل کوره سیازده - چوارده ساله کیدا، جهلاله دین محمد چوه دیداری عارف و شاعیری گیان نه سووتاو، شیخ فهریده دین عه تار. جهلاله دین محمد، به پیی گپرانه وه یه ک له ته منی ه ژده سالیدا، له شاری لارنده، له سهر فه رمانی باوکی له گهل که وه هر خاتوون، کچی خواجه لالای سه مه رقه ند زه ماوه ندی کرد.

سهردهمی گهنجی

باوکی له سالی ۶۲۸ کوچی دوایی کرد و گهنجی بیستوچار ساله له سهر داوای موریدان یا له سهر وهسیتی باوکی، شوین کاری نه و کهوت و کهوته وه عز و ناموژگاری. هیندهی پینه چوو که سهد بورهانه دین موحه قق ترمزی له سالی ۶۲۹ ی کوچی مانگی، هاته روم و جه لاله دین له زانیاری و موچار بیه کانی نه و بهر خوردار بوو. به هاندانی نه م بورهانه دینه یا خود به نه نگیزه ی دهروونی بوو که بو ته و او کردنی زانیاری له قونیه وه چوو بو حله ب. مانه وهی نه و له حله ب و دیمه شق تینکرا له حهوت سال تینه پهری. پاش نه وه که پرایه وه قونیه و به ناماژه ی سهد بورهان کهوته چله کیشی. دوای مردنی بورهانه دین، نزیکه ی پینج سال وانهی ئایینی وته وه و وهک نووسیویانه تا چوارسه د فیرخواز دههاتنه نه لقه ی وانه کانی نه وه وه.

سهرهتای شهیدایی

له دایکبوونیکی دیکه ی نه و له چرکه یه کدا بوو که شه مس ته بریزی ناسیوه. مه ولانا له باره یه وه فهرموویه تی: «شه مس ته بریزی، تو عه شق ده تناسی نه ک ئاوه ز». نه گهر له دایکبوونی دووباره ی مه ولانا قهرداری ناسینی شه مسه، نه مری ناوی شه مسیش بهر نه نجامی دیداری نه وه له گهل مه ولانا. نه وه ی پرونه شه مس له بیستو حه وتی جه مادی دووه می سالی ۶۴۲ ی کوچی مانگی، له قونیه سه فهری کردووه و به مجوره، له م سه فهره دا، لانیکه م شازده مانگ له گهل مه ولانا زویر بووه.

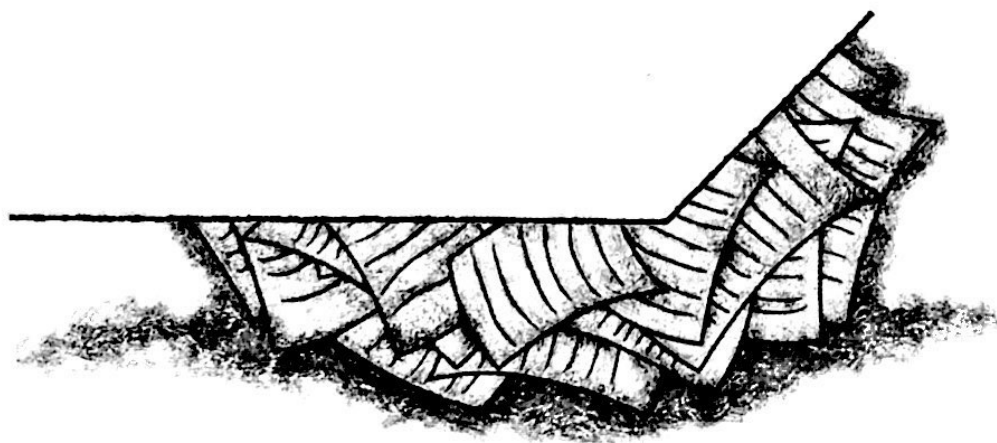
هوکاری رویشتنی شه مس له قونیه پرون نییه. نه مهنده هیه که خه لکی جادووگهر و سیحربان، ده یانزانی و موریدان به خراپه باسیان ده کرد و خه لکی سهرده مه که سه رکونه یان ده کرد و به مشیوه یه گیانی له مه ترسیدا بووه.

به كورتى ئەم ئەغيارە پەنای بۆ دیمەشق برد و مەولانای توشى ئازارى دابران كرد. گوايا تەنھا پاش مانگىك مەولانا ھەوالى دەستكە وتووھ شەمس لە دیمەشقە و نامە و پەيامگەلى زۆرى بۆناردووھ. موریدان و یارانى بىتاقەت بوون لە خەمى مەولانا و داواى لىبوردنیان لە رەفتارىك كردووھ كە لگۆر شەمس ھەیان بووھ. دواتر مەولانا كۆرەكەى خۆى، سولتان وەلەدى بۆ دۆزىنەوھى شەمس رەوانەى دیمەشق كردووھ. شەمس پاش نزیكەى پازدە مانگ كە لەوئى بووھ، قىولى كردووھ و بەرەو قۆنىیە بەرپكەوتتەوھ. بەلام ئەمجارەیش پووبەپووى نەزانى و دەمارگرژى رەشە خەلك بۆتەوھ و ناچار لە سالى ٦٤٥ لە قۆنىیە ھەلاتووھ و نەزانراوھ بۆ كوئى چووھ.

مەولانا پاش گەرانتكى زۆر، سەرى كرده شەیدایى. یەك دنیا لە شىعرەكانى دیوانەكەى، لە راستیدا گوزارشتى ئەم رۆژانە و چركەساتى شەیدایىیە.

كۆتایى ژيانى

رۆژى یەكشەممەى پىنجەمى جەمادى دووھمى سالى ٦٧٢ى كوچى مانگى، كاتى ئاوابوونى خۆر، مەولانا مائاوايى لە ژيان كرد. مردنەكەى لە ئەنجامى نەخۆشییەكى كتوپرەوھ بوو كە دكتورەكانى لە چارەسەر كردنى دۆشدامابوون. مەولانا لە گۆرستانى خىزانى نىژراوھ و كۆمەلئىكى زۆر لە ئەندامانى مالىباتە خانەدانەكەى، لەوانە باوكى، لەوئى نىژراون.

نەژدەدى چىرۈككىز ئىنە چىرۈكى

مىرۇقەكان ئەشكەوتتاشىن بون. ھىشتا وشە دانەھىنرا بوو.
تا بتوانن قسە بكن. يەككىك لەوان بابەتېكى سەيرى بىنى بوو.
چووبوو بۇ راو و گامىشېك ھىرشى كردبوو سەر. بەرلەوھى
گامىشەكە راو بكا، شىرىك ھەلمەتى بردبوو و گامىشەكەى كوشتبوو.
ھىشتا شىرەكە نەپۇشتبوو، ماریك ھاتبوو و بە شىرەكەوھى دا بوو.
ھىشتا مارەكە نەپۇشتوو، ھەلۆيەك دىت و بە دەندووك مارەكە
دەگرى و دەبىاتە ئاسمان و....

مىرۇقى سەرەتايى كەمىكىش خەيالچن بوو. بىرى كىردەوھە بۆتە
چىرۈككى سەرنجراكىش و باشترە بۇ ئەوانىترى بگىرپتەوھە. بەلام
نەيدەزانى چۈنچۈنى ئەم چىرۈكە بگىرپتەوھە.

ئەم مىرۇقە زەوق جوانە بەردىكى تىژى دۆزىوھە و لەسەر
بەردەكانى دىواری ئەشكەوتەكە چىرۈكەكەى ھەلكۈلى: دوو - سى
پۇژى پىچوو تا كارەكەى تەواو بكا. ناچار بووبوو چەند پۇژىك
نەچىتە راو و شكا. وەختابوو لە برسە ھىلاك دەبوو كە ئەوانىتر ھاتن.
ھەموو دەمىان داچەقى. چوونە پىشەوھە و چىرۈكەكەيان بىنى. بە دابى
سوپاسگوزارى لە چىرۈككىز، كەمىك كوشتى شكارىان بۇ ھىنا.
لەو پۇژەوھە ئىدى لىنەگەپان بچىتە راو. تىيانگەياند لە ئەشكەوتەكەدا
بمىنپتەوھە و چىرۈكى دىكە ھەلبكۈلى.

كە ماوھىەك تىپەرى، كەسانى دىكەش، كە بەسەرھاتى سەير
و سەمەرھىان دىتبوو، ئەم كارەيان كرد و وردەورده ئەوانەى كە

چیرۆکیان دهزانی، ریز و حورمه‌تیکی زیاتریان په‌یدا کرد. دواتر مرۆف وشه‌ی دۆزیه‌وه. بۆ نمونه گافیک له‌به‌ر شیوه‌کارییه به‌ردینه‌کاندا وه‌ستا‌بوو، وشه‌یه‌کی بۆ پیناسه‌کردنی به‌کاره‌یتنا و به‌مجۆره‌ بوو که وشه‌کان زۆر و زۆرتر بوون و ئیدی مرۆف له‌بری ئه‌وه‌ی چیرۆکه‌کانی له‌سه‌ر به‌رد و زه‌وی هه‌لبکۆلی، به‌ وشه‌ گێرانییه‌وه.

ئه‌وسا که ئاگریان کرده‌وه و له‌ چوارده‌وری دانیشتن، که‌سیک به‌سه‌رهاتیکی گێرایه‌وه. جارجاری خه‌لکه‌که‌ی ده‌هینایه‌ پینکه‌نین و جارجاری ده‌یخسسته‌ گریان. چیرۆکییژ فیربوو‌بوو ئه‌گه‌ر سه‌رهاتیک بگێریته‌وه که له‌ رۆژدا دیویتی، که‌س گوی له‌ قسه‌کانی ناگری، هه‌ربۆیه‌ خه‌یاڵچنی ده‌کرد و چیرۆکه‌کانی ترش و خوی ده‌کرد.

دواتر مرۆفه‌کان له‌ ئه‌شکه‌وته‌وه دابه‌زینه‌ ده‌شت و سارا و پۆخی پووباره‌کان. کشتوکال و باخدارییان کرد. کاتیک شه‌وان ماندوو ده‌بوون، بیریان ده‌کرده‌وه چون ئه‌توانن ماندویتیان ده‌ربکه‌ن. به‌مشیه‌یه‌ بوو نارديان به‌ شوین که‌سیکدا که‌ شاره‌زا بوو چیرۆک بگێریته‌وه. دواتر باوک و باپیره‌کان چیرۆکه‌لیکیان له‌ گه‌شته‌کانیان گێرایه‌وه. دایک و نه‌نکه‌کانیش چیرۆکه‌کانی جن و په‌ری و دیو و غول و کچی شای په‌ریانیان گێرایه‌وه.

که‌ ماوه‌یه‌ک تیپه‌ری، خه‌لک فیربوون بنووسن.

چهند که‌سیک ده‌ستیان کرد به‌ گردکردنه‌وه‌ی چیرۆکه‌ سه‌یر و سه‌مه‌ره‌کان. هه‌ندیکیش له‌ خۆیان‌وه‌ چیرۆکی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان نووسی. به‌مجۆره‌ بوو که‌ کتیبه‌گه‌لی زۆر هاته‌ جیهانه‌وه.

نها کتیبه‌گه‌لی زۆر له‌ کتیبخانه‌کانی جیهاندا هه‌ن و هه‌ندیک له‌م کتیبانه‌ له‌ نووسینی نووسه‌ران و شاعیرانی ئێرانین.

زمانی خه‌لک سال به‌ سال ده‌گۆرا. نه‌ک ئه‌مه‌ی ساده‌تر ده‌بوو، ده‌گۆرا. هه‌ندیک له‌ وشه‌کان لاده‌بران و وشه‌گه‌لی نوێ ده‌هاتن. په‌نگه‌ هه‌مان شیوه

که ئیمة زمانی خه لکی دیرین به قورسی ده زانین، ئەگەر ئەوان زیندوو بنه وه
و بینه وه و ببینن ئیستا ئیمة به مشیوهیه قسه ده کهین، سهریان زور بسوورم
و بلین: ئەمانه زمانیکی سهیر و قورسیان هیه!
به کورتی ئیستا کتیبگه لی زور له ئەده بیاتی دیرینی ئیران نووسراوه
که ئیوه چیرۆکه کانی ئەوان له کومه له «چیرۆکه دیرینه کانی فارسی» دا
ده خویننه وه...

چیرۆکه کانی «مهوله وی» تان خویندۆته وه؟ چیرۆکه کانی شانامه ی
فیرده و سی چی؟ چیرۆکه کانی هه زار و یهک شه وه؟ کلله و دیمنه و
مه رزه باننامه و ته زکره ی ئەولیا و (منطق الطیر) و جوامع حیکایات و میژووی
به یه قی و ده یان کتیبی دیکه ی فارسی پرن له و چیرۆکه کانه ی که حه یفه
نه یان خوینیه وه و چیتز وه رنه گری.

زۆریک له نووسه رانی گه وره ی بیانی له خویندنه وه ی کتیبه کونه کانی
ئیمه وه سروشیان بو نووسین وه رگرتوه. وهک خۆرخه لويس بۆرخس،
نووسه ری ئەرژهننتینی؛ مارسیل پرۆست، نووسه ری فه رهنسی؛ ئیتالو کالفینو،
نووسه ری ئیتالی؛ ئیدگار ئالن پو، نووسه ری ئەمریکی؛ جیمس جویس،
نووسه ری ئیرله ندی؛ گابریل گارسیا مارکیز، نووسه ری کولۆمبی و زۆریکی
دیکه که رهنگه ناویشیاقتان نه بیستین. به لام له نووسه ره ناسراوه کانی جیهانن
و کتیبگه لی باشیان نووسیوه.

به هه رحال خۆمان چه ندیک ئەم کتیبانه مان خویندۆته وه و بینیه که چ
چیرۆکه لکی سهیر و سه مه ره له کتیبه کانی باوکان و ئەژدای ئیمه دا هه بووه
و ئەوان چ چیرۆکه لکیان زانیوه؟

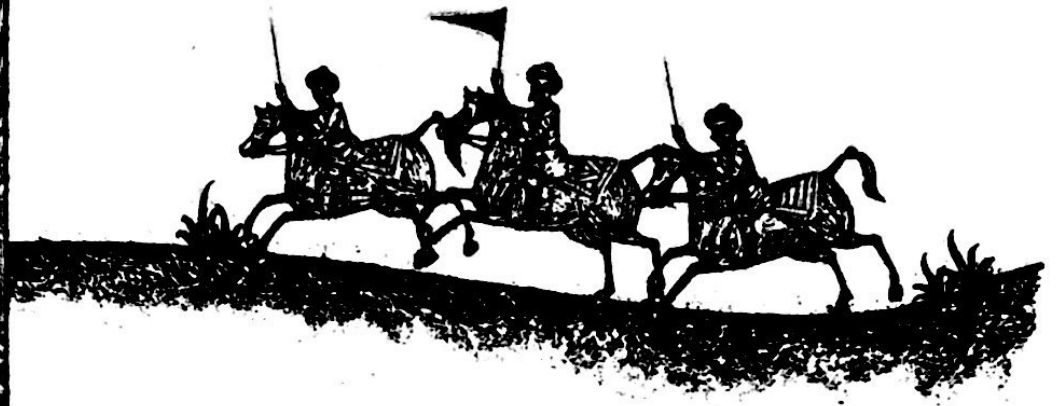
یوسف عه لی خانی

۱۹	۲۰	۲۹	۳۰	۳۹	۴۰	
بیداری پاشا	وشتی مہجن	کوپہ نوازنگی پاشا	شاعیری عرب	پاشای غمگین	پیازنگی لہ	۴۹
					پہر راضی زینین	۵۲
					شمشیری عشق	۵۷
					تہو پیاروی ہینترہ گی ونگر	۶۲
					لہ رنگی مہکا	۶۷
					پیاری دانا و دیو	۷۲
					میوہ فروش عشق	۷۶
					پہرتیل	۸۲
					تہو لہ ٹاروا	۸۶
					تالف ہیچی نیبا	۹۱
					شیری بٹھا	۹۲

۹۹ ۱۰۳ ۱۰۹ ۱۱۵

داری خودا	۱۱۹
راوه ناسک	۱۲۲
کچه شکرخه‌گی ساهورقند	۱۲۷
کاسه‌ی حالوا	۱۲۲
حالوای شیز	۱۲۶
ده کانبیزک	۱۲۶
پیاویکی ماستی و شیر	۱۲۹
عاشق و ساهان	۱۴۲
پیره‌میزدی له جیذا کونود	
پاخسیرانی په‌یامبار «د.خ»	

قيە مافيه كتيبيكه له خۆگري قسهكاني مهولانا جهلالهدين كه
له كۆپى جياواز و له وهلام به پرسيارهكان و باسوخواسهكان
وتراوه. بۆ نمونه ههنديك جار له كۆپى هاورتيانهدا كه كهسانيك
دهچونه سهرداني مهولانا يا كۆرگهليك كه مهولانا تتياندا ئاماده
دهبوو، پرسيارگهليك دههاته ئاراوه و مهولانا له وهلام بهو پرسيارانه بۆ
ئامادهبووان له رافهى ئايهتيك، شيكردنهوهى چهديسيك يا پوونكردنهوهى
بهيتيك، بابهتيكى بهيان دهکرد. دياره له بهشيك له بابتهكانيشدا خودى
مهولانا بابهتيكى پوون كردۆتهوه و گروپيك ئه و وتانهيان نووسيوهتهوه
و كۆيان كردۆتهوه. له كۆپيهكى قيە مافيهدا تۆمار كراوه كه مهولانا
ههنديك له بابتهكاني پيشتر تۆمار كردوو و ههريويه بهشگهليك له م
پهرتووكه به قهلهمى خودى مهولانايه كه دواتر گردكراونهتهوه.

دیداری پاشا

زۆر تامه زرۆ بوو روژیک پاشا ببینی. ورده ورده
 ناوبانگی هۆگری ئه و بو پاشا گه یشته هه موو
 شوینیک، تا ئه وهی پاشایش پیتی زانی. په یکیکی نارد
 بو مالی کابرا و داوه تی کرد بیته کۆشکه که ی.
 کابرا له خوشحالیدا له پیستی خۆیدا نه ده هیتوری.
 باوه پری نه ده کرد پاشا داوای له و کردووه بچیت بو
 کۆشکه که ی. هه ر که سیکی ده ببینی یا له هه ر شوینیک
 داده نیشته، ده یوت دوا جار بریاره پاشا ببینی.
 ورده ورده ئه م هه واله گه یشته هه موو شوینیک.
 چه ند روژیکی مابوو بو دیداری پاشا، به یانییه کیان
 پیره پیاویکی هاوسی هاته سهردانی و پیتی وت
 کوریکم هه یه ماوه یه کی زۆره کاره که ی له ده ست
 داوه و به درێژیای روژ له ماله وه یه. له و کاته وه ی
 خانه نشین کراوه روژیک نییه پیکه وه نه یکه یه شه ر
 و ده مه قاله. له ماله وه هه موومانی بیزار و بیتاقه ت
 کردووه.

کابرا وتی: «من چ کاریکم له ده ست دی؟»

سه رده مانیک له مه ملله که نیک
 پیاویک ده ژیا که هۆگری بو پاشا
 یه نسوور و حساب بوو و هه موو
 هاوڕینیان و چواره وه ره که ی
 ئاگیان له م بایه ت بوو.
 کابرا هه ر کاریکی ده کرد به
 نیه تی سهردانی پاشابوو و...

دهمهوئى تكا بکه م که دهچییه سهردانى پاشا، باسى حالى ئهوى بؤ بکهیت تا کارىكى بؤ جور بکات. هرگیز ئه م لوتفهى تو له بیرناکه م.
کابرا وتى: «به لام من یه که مین جاره دهچمه سهردانى پاشا. چون ده توانم داواکهت له گهل ئه و باس بکه م؟ رهنگه کارىكى راست نه بئى».
- پاشا ده زانئى تو چهنده هوگرى ئهوى. ئه رخایه نبه داواکهت به دیده هئینئى.
کابرا قبولى کرد و پاشان پیره پیاو ناوى کورده کهى و داواکهى له سهر کاغه زیک نووسى و دایه دهستى.

بؤ سبهى یه کیک له ناسیاوانى کابرا له گهل هاوسهره کهى هاتنه سهردانى و پتیاوت ماوهیه کی زوره ئاواره بوون و له مالى یه کیک له نزیکانى خویان ده ژین. ژنه که وتى: «میرده که م قهرزىكى زورى کرد و ئیمه نه مانتوانى هه مووى بدهینه وه. چاره یه ک نه بوو، جگه له وهى ماله که مان له برى قهرز بدهینه ئه وان و ئیستا هیچ شوینیکمان نییه و دیاریش نییه تا کهى بتوانین له مالى ناسیاوانمان بژین».

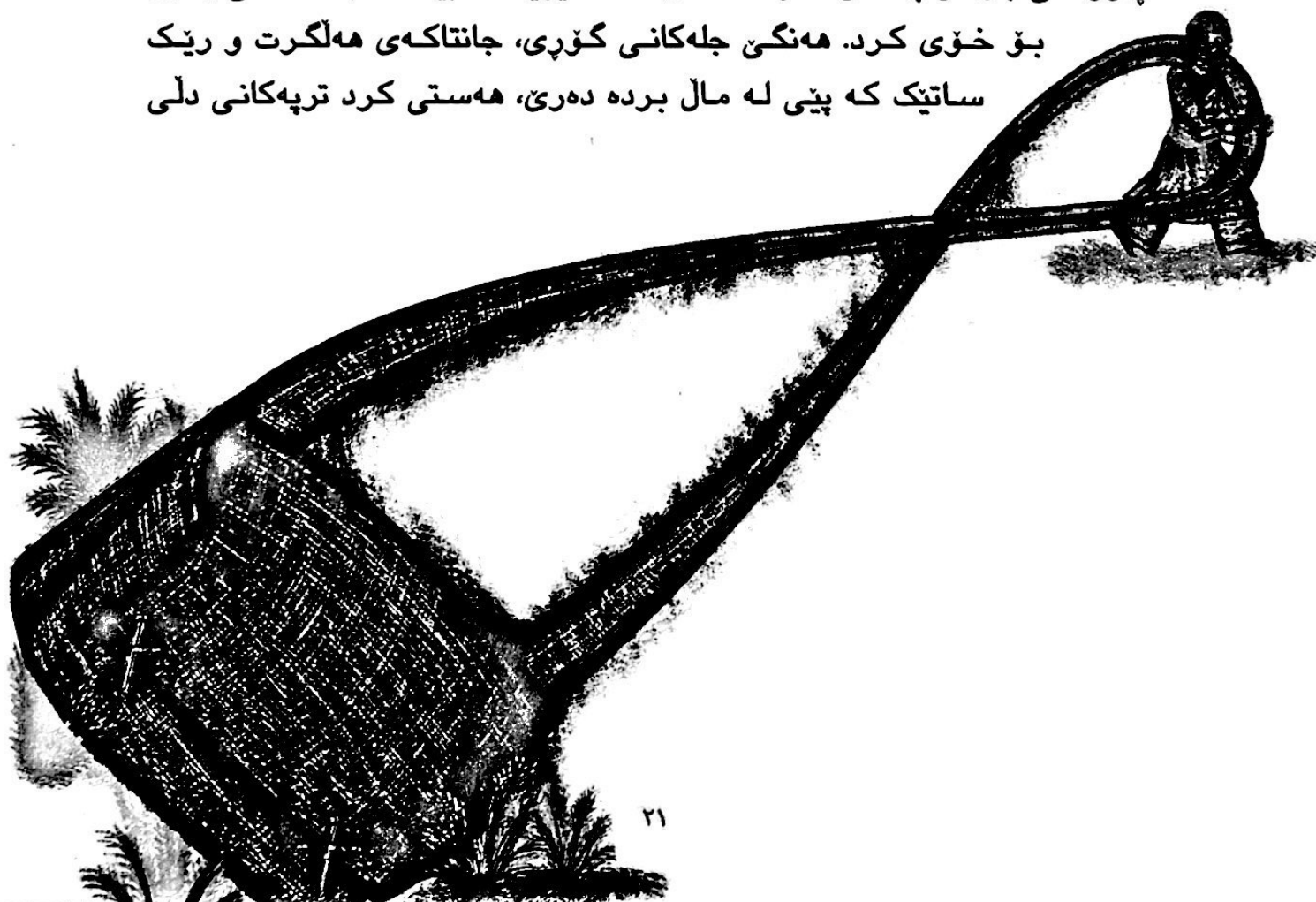
کابرا وتى: «باشه، ئیستا من ده توانم چ کارىکتان بؤ بکه م؟»
ژنه که وتى: «تو وا دهچیته سهردانى پاشا. ده توانى ئاریشه کهى ئیمه له گهل ئه و باس بکه یت. دلنیا م پاشا بیریک له حالى ئیمه ده کاته وه».
کابرا وتى: «ئاخر من هه وه لین جاره دهچمه سهردانى پاشا. چون ده توانم ئاریشه کهى ئیه وهى له گهل باس بکه م؟»

ژنه که فرمیسکه کانى سهرى و وتى: «دلنیا به ئه گهر تو پئى بلئى، کیشه کهى ئیمه چاره سهر ده کا. پاشا توى خوشئه وئى».
کابرا ویستى شتىكى دیکه بلئى که ژنه که هه ستا و ئه و کوته کاغه زه ی پئدا که ناو و کیشه که یانى له سهر نووسیوو. کابرا ئیدى چاره یه کی نه بوو، جگه له قبولکردنى داواکه یان.

هئیشتا ئه وان پتیا ن له ماله که نه بردبووه ده رئى، که سئىكى دیکه له نزیکانى کابرا هاته لای و کیشه کهى له گهل ئه ودا باسکرد و به لئینى له کابرا وهرگرت

که له گهل پاشا باسی کیشه که ی بکات. ئیدی تا ئه و روزه که بریار بوو بچیته سهردانی پاشا، تهنانهت چرکه یه کیش له ئاساییشدا نه بوو. هر که یه کیک دهرویشته، یه کیکیتر دههات و هموو ناو و کیشه که یان له سهر کاغه زیک نووسیوو و پیمان دهدا. کابرایش هموو ئه و کاغه زانه ی دهخسته جانتایه کی چهرمه وه.

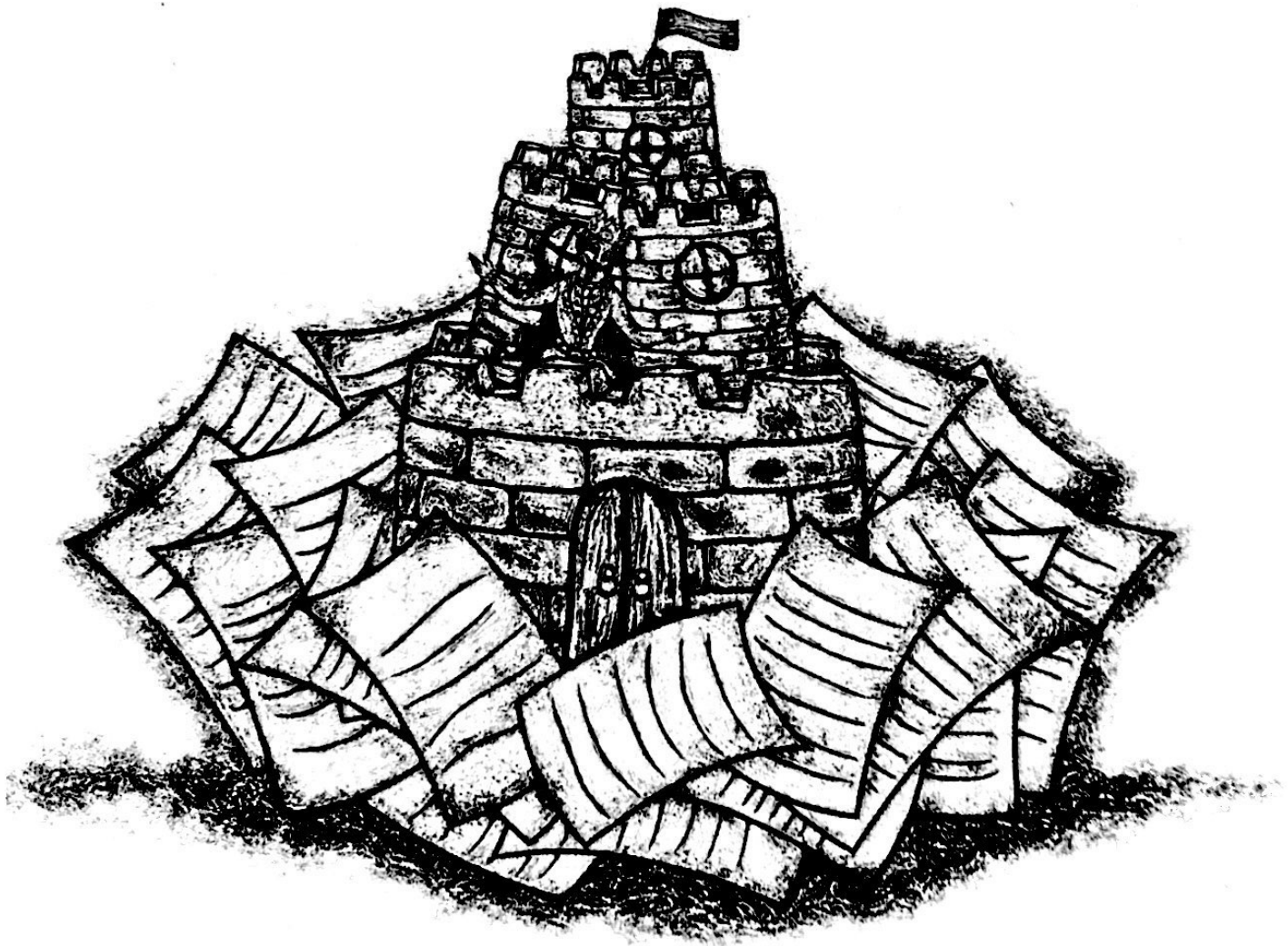
ئه و روزه ی که بریار بوو بچته سهردانی پاشا، به یانی زور زوو له خو ههستا. تا به یانی چهند جاریک خهونی دیووو که چۆته باره گایه کی رازاوه وه و له بهردهم پاشادا، که له سهر تهختیک دانیشتبوو و تاجیکی گهره ی له سهردا بوو، کړنووشی بردبوو، ههینی له شوینیک دانیشتبوو و له پاشا پامابوو که خه ریکبوو بوی پیده که نی. له خوشحالیدا له پیستی خویدا جینی نه ده بووه، هرچهنده له دله وه زور پهریشان بوو. له پیخه ف هاته ده ری. بهرله وه ی خوی بگورئ، چهند جاریک، وهک بلی له بهردهم پاشادا وهستابن، کړنووشی برد و پاشان ئه و قسانه ی که دهیویست بیکات، به دهنگی بهرز بۆ خوی کرد. ههنگی جلهکانی گورئ، جانتا که ی هه لگرت و ریک ساتیک که پنی له مال برده ده ری، ههستی کرد ترپهکانی دلی

توند بووه. هرچهنده له كوشك نزيك ده بووه، ترپه كاني دلي پتر ده بوو و
بهر له وهی بگات، چهند جاريكيتر پرؤقهی ئه و قسانهی كرد كه دهويست بو
پاشای بگات.

كاتيك چوو كوشكه وه، نوكه ري تاييه تي پاشا هاته پيشوازي و داواي
ليكرد شويني بكه وي. كابرا جاريكيتر ئه و قسانه ي لاي خوي دهوركردوه.
نوكه ره كه ده رگايه كي گه و ره ي كرده وه و كابراي بو ژووره وه رينويني كرد.
كاتيك چوو باره گاكه وه، له خويه وه سهيري ديوار و په نجه ره كاني كرد،
ئه و شوينه ي كه ده بييني، زور به شكوتر له و شته بوو كه له خه ونه كهيدا

دیبووی و هینئی کتوپر پاشای بینی که له سهر تهخته که ی دانیشتبوو. له کاتیکدا قاچه کانی له توندی شله ژان دهله رزی، چووہ پیشه وه. پاشان چند ههنگاوئیک نزیک له پاشا وهستا. کړنووشی برد. ویستی قسه بکات، بهلام له شوینی خوی ره هیللی عهردی بوو و بوورایه وه. پاشا له شوینه که ی ههستا و له کاتیکدا که بزهی به لیوه وه بوو، به ره و پیری چوو و چاوی که وت به جانتا که ی کابرا. دانه وییه وه و کاتیک دهستی ده کرد به جانتا که دا، به خوی وت: «بزنام ئه م بهنده مه دهوشه ی من چی پییه».

هه موو کاغه زه کانی ده رهینا. یه کسه هه موو داواکانی ئه و که سانه ی به دیهینا که ناویان له سهر کاغه زه کان نووسرابوو، پاشان فرمانی دا هه موو کاغه زه کان بگپرنه وه بۆ ناو جانتا که.

خه کاتیکدی زور ده چوو نه
سهردانی پاشا و له دۆخی
وشیاری ته وادا داویان له و
ده کرد تا پیدایستییه کانی که سینگ
دایین بکات، بهلام له نیوان
سهردانی داوا، رهنگه به کیکیش
به دینه هاتایه.

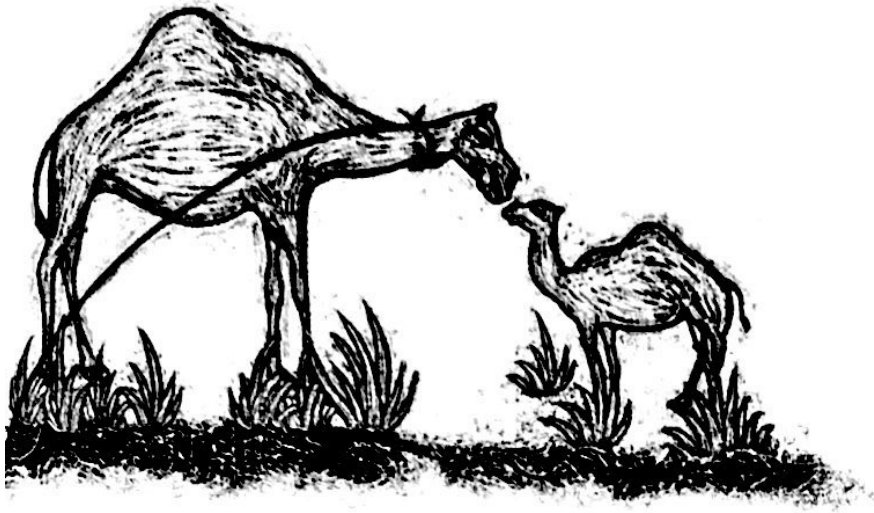

وشتري مهجنون

دهستی بۆ رادهوه شیتین. مهجنون به قاچه کانییه وه که وهک بهرد قورس بووبوو، ههولی دها ههنگاو بۆ پیشه وه ههلبگری و که هه ههنگاویکی هه لده گرت، له یلا دوورتر دهکه وته وه لیتی، به لام هیشتا دهستی دهبینی که بردبوویه بان سه ری و بۆ ئهوی راده وه شاندا. تا ئه وهی له یلا ته واو له سارا که دا ونبوو و ئیدی جگه له هه تاوی سووتینهر، ههچ نه ده بینرا. له خه ونیکی دیکه دا له یلا دیبوو که پۆشاکێ بوو کیتی له بهردابوو و له شویتیک دانیشتبوو. هه موو له چوارده وری خوشحال بوون و مهجنون هه ولی دها خۆی بگه یه نیته ئه و له ته نیشتییه وه دابنیشی، به لام هه رچه ندیک زیاتر هه ولی دها، زیاتر له و دوورده که وته وه. تائه وهی پیاویکی بینی که له ده رگایه که وه هاته ژووری. کابرا له ته نیشته له یلا وه دانیشته و پاشان دهنگی هاوارگه لیک چوو ه ئاسمان و له م کاته دا له خه و راپه ری.

مهجنون هه ستا. کاتیک ئاوی به ده موچاویدا ده کرد،

بۆژیک له پۆژان، به یانییه کی
 زوو زوو، مهجنون په ریشان
 له خه هه ستا. به دریزایی
 شهو خه ونی به له یلا وه دیبوو
 و چهنین و چهن چار له
 خه و راپه ری بوو. له خه ونیکدا
 له یلا دیبوو که له سارایی،
 له دوورده ست، وه ستا وه ...

ساتیک دهنگی له یلای بیست. ئاوری دایه وه، به لام کهس له وی نه بوو. بیری کرده وه هر جوریک بووه ده بی له یلا بیینی. ناماده بوو ژیانی خوی دانی و تنها ساتیک له په نا له یلاوه بی.

ئاوری دایه وه و سهیری وشتره که ی کرد که له په نا جوانووه تازه له دایکبووه که یه وه وه ستا بوو. وشتر هه موو جاریک سهری داده نه واند و له سهری جوانووه که ی هه لده سوو. مه جنون چند ساتیک له وی وه ستا. هه رچهنده تنها وشتر و جوانووه که ی له وی بوون، به لام ههستی ده کرد له شوینیکی ئه و دوور به ره وه ستا وه. پاش چند ساتیک، کاتیک خه ریکبوو سواری وشتره که ده بوو، دیسان گوئی له دهنگی له یلا بوو. ئاوری دایه وه. هیچ که سیک له وی نه بوو. ریشمهی وشتره که ی گرت و سهری به ره و بیابانه که سووراند و که وته پئی. هیشتا زور دوور نه که وتبووه، یه که مین روژینکی بیر که وته وه که له یلای له مه کته بخانه دیبوو. به خوی وت: «هه ر به یه که مین نیگا، هه موو شتیکم له ده ست دا». که وته وه بیری ئه و روژانه ی که تنها به عه شقی له یلاوه ده چووه ئه وی، له کونجیک داده نیشت و له له یلا راده ما. ده بیینی که له یلایش جار جارئ دزه نیگا، سهیری ئه و ده کات و له و ساتانه دا وه ک بلئی دنیا هیی ئه و بوو. هیشتا یه که مین پیکه نینی له یلای له بیر بوو. له هه مان ئه و روژه وه ئیتر هیچ هوشوگوشینکی بو نه مابووه.

مه جنون له کاتیکدا که ریشمهی وشتره که ی به ره لا کردبوو، چه ندین و چه ندین کاتزمیر بیری له و روژانه و تاک تاکی چرکه کانی کرده وه و به دریزیی ئه م

ماوهیه له ییلا به پوونی له بهرامبهر چاوانیدا بوو. وشترهکه ههروا دهپویشته و دهپویشته. دووجار خورئاوابوو و دووجار ههلات و مهجنون بهردهوام بییری له له ییلا دهکردهوه. وشتر که بۆ جوانووهکهی بیتاقهت بووبوو و ریشمهکهی ئازاد بوو، سهری وهسووراند تا بگهپیتهوه لای جوانووهکهی و مهجنون، بیئهوهی بزانی، بییری له له ییلا دهکردهوه و دیسان دوو شهو و دوو پوژ به پینگهوه بوون. تا ئهوهی کتوپر مهجنون چاوی کهوت به جوانووه وشترهکه و بیینی وشترهکه سهیری دانهواند و له سهری جوانووهکهی ههلسوو و ههردووکیان پیکهوه دهنگیکیان دروستکرد. تازه ئهوکاته بوو مهجنون هاتهوه سهرخوی و ههستی کرد به دریزیی ریگهکه گهراونهتهوه.

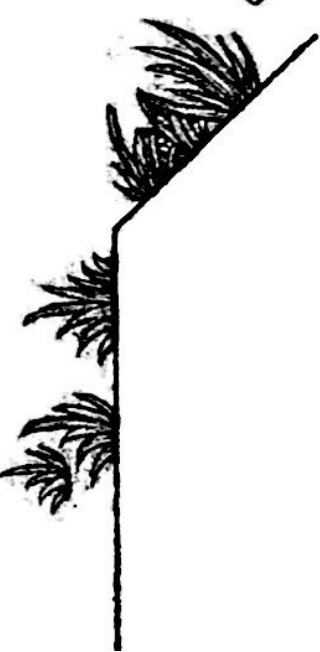
مهجنون توند ریشمهی ئهسپهکهی گرت و سهری رووهو ئهوه هۆزه سووراند که له ییلا لهویدا دهژیا و کهوتهپرئ. هیشتا زور دوورنهکهوتبووه که دیسان له ییلا بییرکهوتهوه. بییری له روژیک کردهوه که پاش ماوهیهکی زور له ییلا له شوینیکی نزیکی هۆزهکیان دیبوو. ساتیکی بییرکهوتهوه که له ییلا قژه دریز و جوانهکهی شاندهکرد و ئهویش فرمیسکی دهپشت. پاش چرکهیهک له ییلا له دووردهست بیینی، ریک وهک کاتیک که له خهونهکهیدا دیبووی. دهیبینی خهریکه دهستی بۆ

پادهوهشینئ. دهیبینی که به چاوه جوانهکانی لهو پاماووه و بزهی به لیوهوهیه. له خویهوه دهستی کرده گریان و ریشمهی ئهسپهکهی له دهست بهربوو. وشتر ههروا بۆ پیشهوه دهپویشته. تهنانهت ئهوکاتهیش ههموو شوینیک تاریکبوو و ههینی دیسان چند کاتژمیریک دواتر رووناک بووه، مهجنون، له ختوخورا بییری له له ییلا دهکردهوه، بییری له ههموو ئهوه پوژانه دهکردهوه که له گهل هاوپییانی دهچوونه چواردهوری مالهکه و مهجنون دهستی دهکرد ناله نال و

رووخساری له یلا له پیش چاوهکانی بوو. له م کاته دا، وشتره که دیسانه وه بیتاقتی جوانووه که ی بووبوو، به یانی روژی سیتی م سه ری پوووه و ماله وه وهر سوو پراند و مه جنون تا دوو روژ دواتر که گه یشتنه ئه وی، هیچ حالی نه ده بوو. تازه ساتیک هاته وه سه رخوی که دیسانه وه جوانووه وشتره که ی له به رامبه ر خویدا بینی. بینی که وشتره که سه ری دانه واند و له سه ری جوانووه که ی هه لسوو. مه جنون که راچله کابوو، سه ری وشتره که ی سوو پراند و دیسانه وه به ریکه وتن. چه ندین و چه ندین جار وشتر ئه م دوو روژ ریکه یه رویشت و هه بینی، بیتاوه ی مه جنون بزانی، که رایه وه لای جوانووه که ی تا سی مانگ تپیه ری. دوا جار مه جنون له وشتره که هاته خواری و به و لاخه که ی وت:

«بیتا هه ر دوو کمان عاشقین»
 به لام ریکه مان لیکه جیا به تو
 هه ر لیره لای جوانووه که ی
 به یشتاره وه و منیش ده پرۆم تا
 بگه م ماشووقه که م».

کورپه نه زانه که ی پاشا

له خوی ده پرسی چون ده توانی زور ئاسان به هر دوو دست مه ملله که ت پیشکه شی کورپه نه زانه که ی بکات؟ خه لکی نیشتمانه که ی چییان به سهردی؟ پاشان یه کسه ر دلۆپه نه سرینیک له گوشه ی چاوییه وه ده چکایه خواری، به په نجه ده یسرییه وه و هاوکات سه یریکی چواردهوری خوی ده کرد.

شه وئیکیان که تا پاش نیوه شه و به خه بهر بوو و دوور له چاوی شاژن بییری له م بابه ته ده کرده وه، شتیک هات به میتشکیدا. بییری کرده وه ده بی کاریک بکات، نابنی ده ست له سه ر ده ست دابنی. رۆژه کان خه ریکبوون به خیرایی، یه ک له دوا ی یه ک، تیده په رین و ئه ویش هه موو رۆژی پیرتر ده بوو. له پینخه فه که ی هاته ده ری. ویستی یه کسه ر بانگی وه زیر بکات، به لام کاته که درهنگ بوو. دیسانه گه رایه وه پینخه فه که و هه رچهنده ده مه وه به یانی خه وی لیکه وت، به لام پاش قه یرییک خه به ری بۆوه. یه کسه ر به رگی پادشایی پۆشی و له سه ر ته خته که ی دانیشته و بانگی

رۆژگاریک له
پاشایه ک
نه زان و
پاشا هه میشه به
بابه ته وه
هر که ته نیا ده بوو
بیرده که و ته وه
زور له
مه ملله که تیک
ده ژیا
زه ینگیزی
به دست نه م
ته چه شته
کورپه که ی
ماوه یه کی
ده چوو

وهزیره که ی کرد.

وهزیر به چه په ساوی چووه باره گاو و پادشای بینی که له شوینیکی سر زهوییه که رامابوو. کرنووشی برد و ههینی له چند ههنگاو یک نزدیکی پاشاوه وهستا. پاش تاویک پاشا سهری هه لبری. چند ساتیک بیده نگ بو و پاشان دهستی کرد به قسه کردن. ویرای ئه وهی دهیزانی وهزیر ئاگای له بیتاقه تی ئه و هه یه له باره ی کورپه که یه وه، باسی هه موو نیکه رانییه کانی بو ئه و کرد و وتی شه و تا به یانی نه نووستوو و بیری له م بابه ته کردو ته وه. وتی: «بیرۆکه یه ک هاتوو به میتشکمد!».

- چ بیرۆکه یه ک، سهروه رم؟

- ئه مه وئ دیارترین و زانترین بیرمه ندان و هونه رمه ندانی مه ملله که ته که م بهیتی بو ئیره. ئه مه وئ هه موو داناییه کان فیری جینشین بکن، هه رچییه کی دهیزانن. ئه مه وئ کاریک بکه م هه موو زانست و هونه ره کان فیربی. وهزیر که ته واو ئاگاداری ئاوه ز و هوشی کورپه که ی پاشا بو، ماوه یه ک بی هیه قسه یه ک له شوینی خوی وهستا و له پاشا راما. ههنگی له کاتیکدا که مینگه مینگی ده کرد، وتی: «به لام، سهروه رم، به دووری ده زانم که...» پاشا قسه ی پیبری. وتی: «به دووری ده زانی که چی؟ به دووری ده زانی فیربی؟ ئه و کوری منه یا نا؟»

- به لی، خاوه نپایه.

- که واته بزانه که هه موو شتیک فیرده بی. گومانته نه بی. ئیدی ناشمه وئ هیه بیستم. هه ر ئیستا ئه و کاره ئه انجام بده که وتم. وهزیر کرنووشیکی کرد و هه ر چنده له دلوه متمانه یه کی به بریاره که ی پاشا نه بو، له باره گا چووه ده ری.

بیدواکه وتن فه رمانه که ی پاشا جیه جیکرا. دیارترین و زانترین هونه رمه ندان و دایانی ئه و مه ملله که ته هاتنه کوشک و وهزیر، بیته وهی بچوو کترین قسه یه ک له هوش و توانای جینشین بکات، پیی وتن ده بی هه رچی له زانست و هونه ر

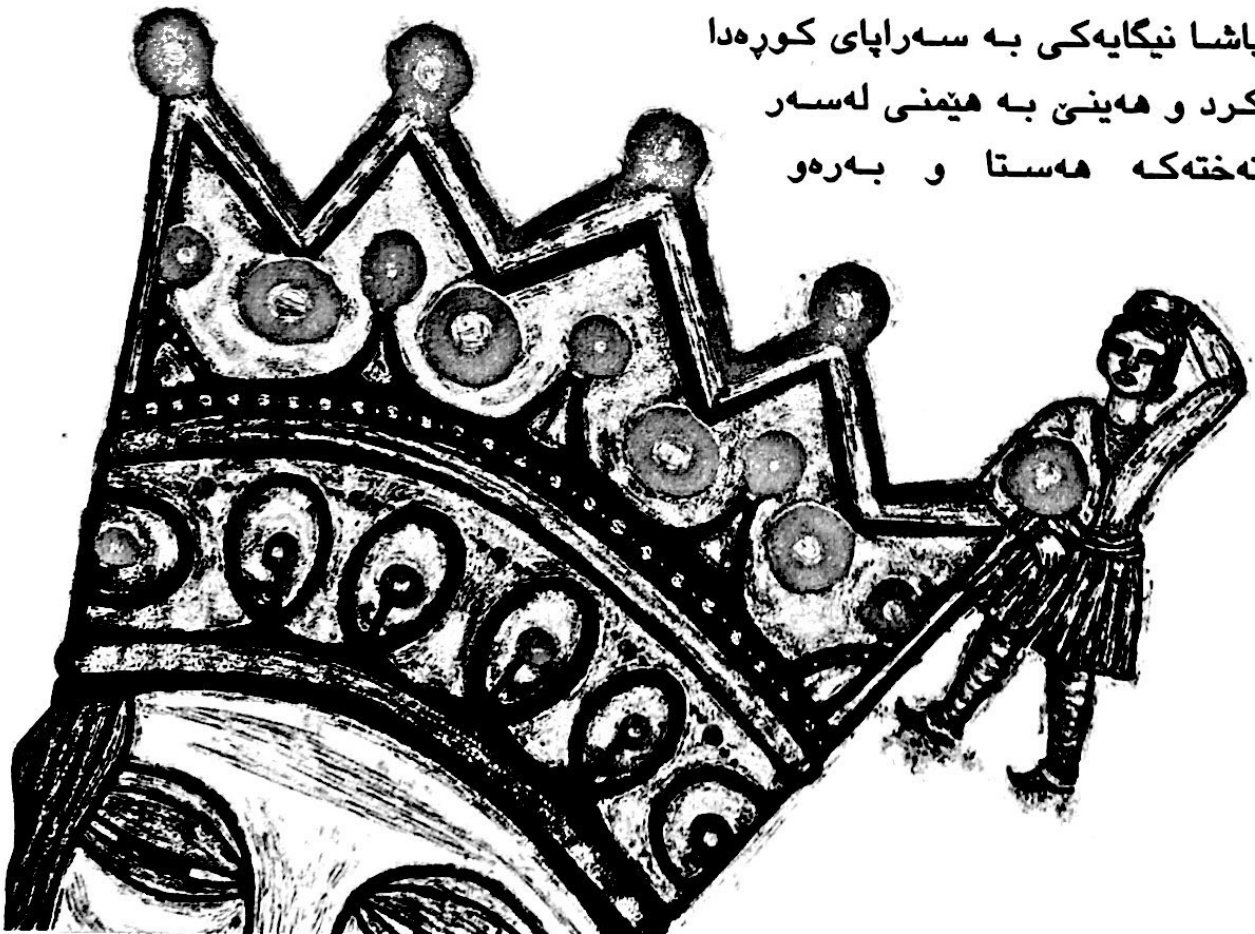
که تا ئه مړو فيربوون، فيري كورې پاشاي بكن.

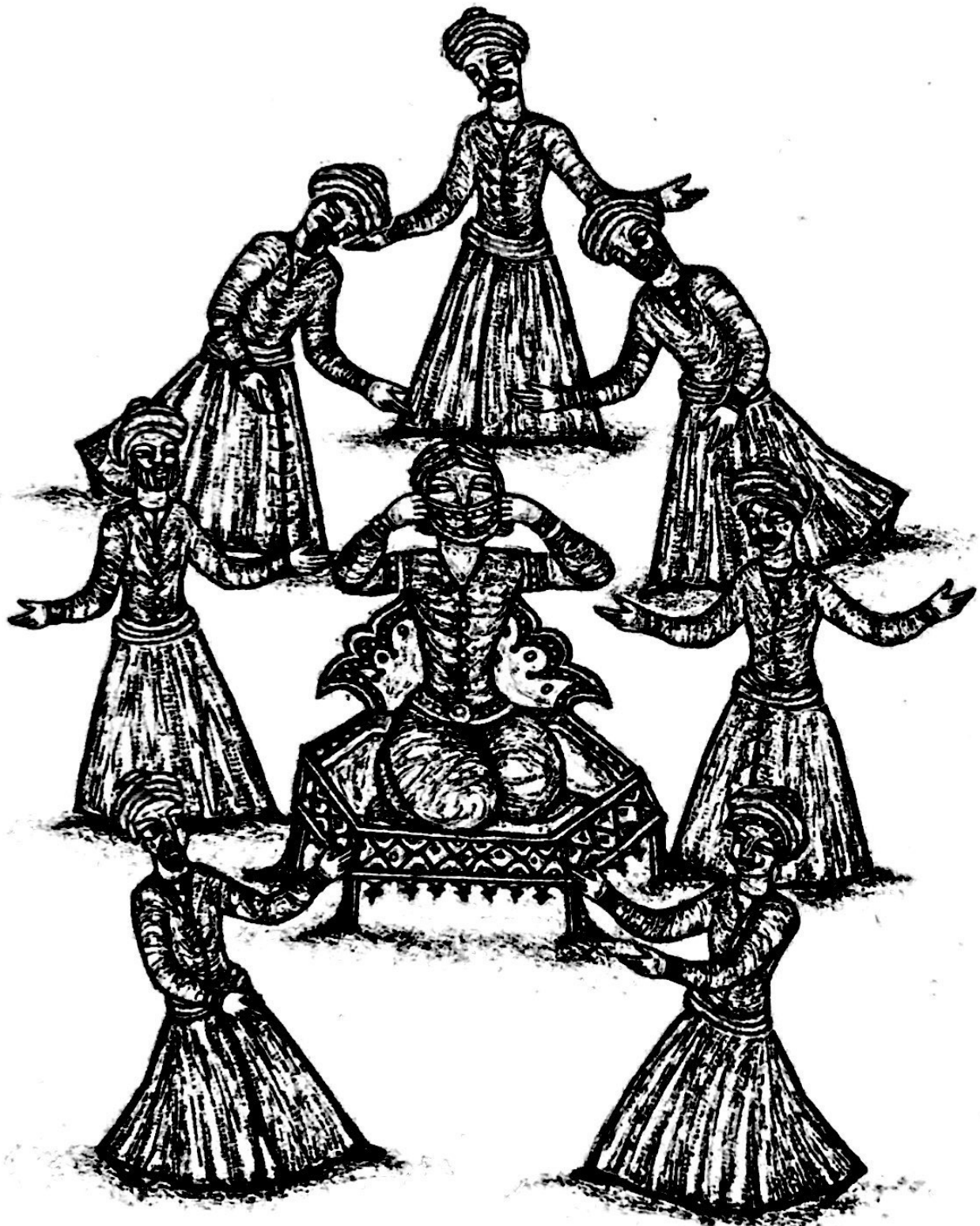
هموو دهست به كاربوون. كوشكه كه زور زوو گورا بو شويى هاموشوى زانايان و هونرمه ندان. هر كه زانايه ك ليوه دهاته دهري، هونرمه نديك دهچووو ژوورئ و پاشا كه كه موزور له نزيكه وه بينهري فيركارى تاقه كوره كى، ميراتگرى هموو تاج و تهختى بوو، له خوشحاليدا له پيستي خويدا نه دههيتورى. نيگه رانييه كانى به گشتى له ناوچووبوو و شهوان زور ئاسووده خوى ليده كه وت.

ساله كان به مشيوه يه تيپه پين و ورده ورده كوره كه هموو زانسته كان، له ئه ستيره ناسييه وه بيگره تا رهمل، هموو هونره كان فيربوو و گه يشته پلهى ئوستازى. له كوتاييدا روژيك هات كه ئيدى هيچ زانا و هونرمه نديك نه چوونه كوشكه وه.

هيشتا هينده له م روژه تينه په ريبوو كه به يانيه كيان پاشا فرمانى به وه زيره كى خوى دا ميراتگرى تاج و تهختى بو بهينن. پاش كه ميك كوره چووو باره گاوو و به رامبه ر تهختى پادشايى وهستا.

پاشا نيگايه كى به سهراپاي كوره دا
كرد و هينى به هينى له سه ر
تهخته كه ههستا و به ره و

کورپه‌که‌ی رویشت. ده‌ستی خسته سهر شانی و وتی: «خوشحالم که زیندووم و ئەم پرۆژه ده‌بینم».

کورپه‌که بی هیچ قسه‌یه‌ک، له کاتیکدا که له باوکی رامابوو، پینکه‌نی. پاشا به‌ره‌و ته‌خته‌که‌ی وه‌رسووپا. دوور له چاوی کورپه‌که، ئەنگوستیله‌که‌ی له په‌نج‌ه‌ی دا‌ک‌ه‌ند و له مشتیدا شار‌دییه‌وه و به‌ره‌و کورپه‌که‌ی وه‌رسووپا. وتی: «سهر‌باری ئەم شتانه‌ی بینوومه و بیستوومه، تو هه‌موو زانست و هونه‌ره‌کان فیربوویت. پیموانییه شتیک هه‌بی که تو نه‌یزانی. هه‌ربۆیه ده‌مه‌وی پرسیاریکت لیکه‌م».

کورپه‌که وتی: «ئاماده‌ی بیستم باوکه!»

پاشا مشت‌ی له به‌رده‌م کورپه‌که‌دا راگرت و وتی: «پیم بلی چ شتیک له مشت‌م دایه‌؟»

جینشین له ده‌ستی نووقاوی باوکی راماو پاشان وتی: «ئهو شته‌ی له ده‌ست‌دا هه‌شارت داوه، خه‌ر و ره‌نگ زه‌رد و کونکونه‌؟»

پاشا که له قسه‌کانی کورپه‌که‌ی خوشحال بووبوو، سه‌ری له‌قاند و وتی: «ئافه‌رین له تو! ئیستا که نیشان‌ه‌ی راستت دا، بلی چی له مشت‌م دایه‌؟»

کورپه‌ دیسانه‌وه له مشت‌ی باوکی راما و هه‌ینی پینکه‌نی. وتی: «بیژنگه ئیدی، باوکه».

پاشا که له سه‌راسیمه‌بیدا ده‌می داچه‌قی بوو، مشت‌ی کرده‌وه و ئەنگوستیله‌که‌ی پیشانی کورپه‌که‌ی دا و وتی: «پاش ئهو هه‌موو زانست و هونه‌ره‌ی که فیربوویت؟ هیشتا نازانی بیژنگ له مشت‌دا جینی نابیته‌وه، کورم؟» به‌ تووره‌ی وه‌رسووپاوه له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی دانیشت.

پینکه‌نی سه‌یری ودرزیر و
کورپه‌که‌یشی بکات، به‌ ده‌ست
ئاماره‌ی کرد هه‌ر دووکیان
له باره‌گا بچنه‌ ده‌ری، هه‌ینی
پالی به‌ ته‌خته‌که‌وه دا و له
شوینگی عه‌رده‌که راما.

شاعیری عه ره ب

هه موو وهزیره کان و ئه و گه ورانه ی له باره گا بوون،
له پاشا رمان. پاشا به و غولامه ی وت که هه واله که ی
هینابوو: «بیهینه بو باره گا!»

پاش قهیریک شاعیر هاته باره گاوه و چاری به
پاشا که وت که له سهر تهختیک دانیشتبوو. کړنووشی
برد و ههینی له شوینیکی که میک دور له تهخته وه
وهستا و دهستی کرد به خویندنه وهی شیعره که.

پاشا له هر شوینیک پایدا هه لدرایه، سه ریکی
دهله قاند. وهختایه که شیعره که هه موانی سه راسیمه
ده کرد، پاشا له شاعیر راده ما و له شوینیکیش که
باسی خاکه پای و ساده یی ده کرد، پاشا پیده که نی، به
جوړیک وهک بلینی تاک تاکی وشه کان و رسته کانی
به زمانی تورکی ده بیست، نهک به زمانی عه ره بی.

که شیعره که کوتایی هات، پاشا له شوینه که ی
ههستا، چووه پیشی و تووره که یهک زیړی دا به
شاعیره که و په سن و ئافه رینی شیعره که ی کرد.
وهزیران و گه وره کان له چه ساندا ده میان داچه قی

روژیک هه واینگان بو پاشایه کی
تورکی زمان هینا که یهک
وشهیش نهده زانی
زمان له مه تخی ئه ودا شیعریکی
دریژی نوره سیوه و ئه یه وئ له
به ردهم پاشادا بیخوینتته وه
به بیستنی هم هه واله

بوو. باوه پريان بهو شته نه ده كرد كه ديتبوويان. پاش كه ميگ كه پاشا باره گاي
جيهيتشت، يه كيگ له وهزيره كان وتي: «ئيوه ده تانزاني پاشا عه ره بي نه زاني؟»
يه كيگيتر له وهزيره كان وتي: «چون بمانزانيبايه؟ تا ئيستا نه كرابوو
وشه يهك به زماني عه ره بي بئاخفي.»

وهزيريكي ديگه وتي: «واي له ئيمه.»

ئهو وهزيره ي بهر له هموويان قسه ي كردبوو، وتي: «بوچي؟»

- نه كا ئهو ئهم هموو سالة عه ره بي زانيبي و له ئيمه ي شار دوته وه! نه كا
كاتيگ يه كيگ له ئيمه به عه ره بي قسه يه كي نابهجتي كردبي و ئه وي زوير
كردبي. واي له ئيمه ئه گهر كاريكي وه هاما ن كردبي!

يه كيگ له گهره كان وتي: «به دووري ده زانم عه ره بي بزاني.»

وهزيري يه كم وتي: «مه گهر نه تبيني چون له كاتي خويندنه وه ي
شيعره كه دا، سه ري ده له قاند و پيده كه ني؟ چون ده ليبي عه ره بي نازاني؟»
وهزيريكي ديگه وتي: «من ده ليم عه ره بي نازاني.»

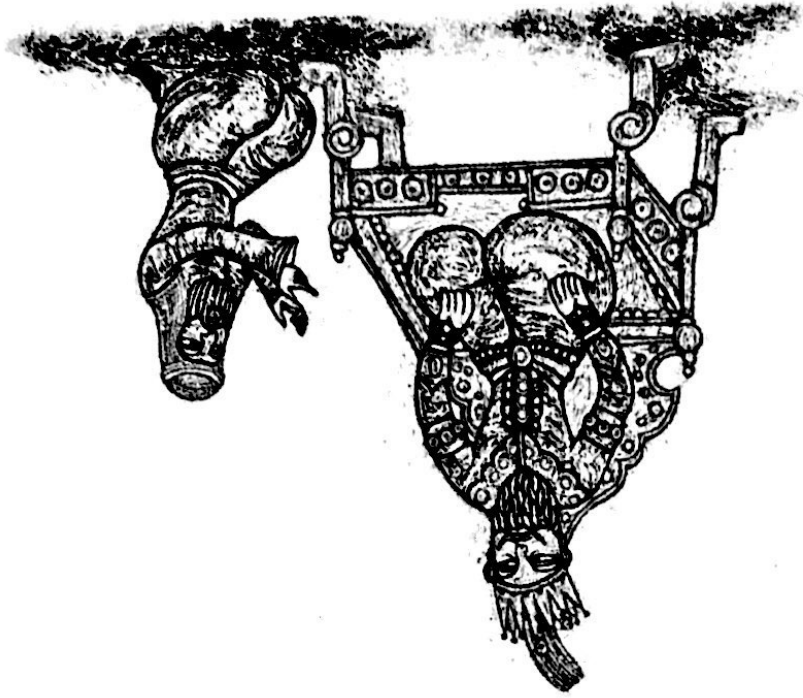
وهزيري يه كم وتي: «ريگه يهك هه يه كه ده توانين تيگه ين عه ره بي ده زاني
يا نا.»

- چ ريگه يهك؟

وهزير ده ستيني به ريشيدا هينا. سه يري همواني كرد و وتي: «داوا له
غولامه تا بيه تيبه كه ي ده كه ين ئهم بابته مان بو ئاشكرا بكات. ئهو تاقه كه سينه
كه ده تواني يارمه تيمان بدات.»

هموو خوشحالبوون و رازي بوون.

بو سبه ي غولامه كه يان بانگ كرد، كه پاشا زور كه يفي پتي ده هات.
بابه ته كه يان بو باس كرد و ئه سپ و هيستر و پاره ي زيريان پيدا و داويان
ليگرد بيته وه ي كه س بو نيگ بكات، بزاني پاشا عه ره بي ده زاني يا نا.
غولام كه له بهر ئهو پاره و ماله زور خوشحال بوو بوو، به ليبي دا له
هوه لين ده رفه تدا كه ده ستی كه وت، په رده له سه ر ئهم رازه هه لمالي.

پاش چەند رۆژیک پاشا چوو بۆ راوگه و تا نیوه پۆ، چەند ئاسکیکی
گه وره ی راوکرد. نیوه پۆ که به خوشحالی به ره و چادره که ی ده پویشت تا
پوشاکی راو داکنی و ئاماده بی بۆ خواردنی که بابی گوشتی ئاسک، غولام
ده رفه ته که ی قۆسته وه و به پرتاو خۆی گه یانده پاشا و وتی: «سه روه رم،
ده توانم پرسیاریکت لیکه م؟»
پاشا سه یریکی کرد و وتی: «هه رچییه کت پینخۆشه بپرسه.»

غولام وتی: «چەند روژیک لەمەوبەر کە ئەو شاعیرە عەرەبە شیعریکی لە
مەتحتی تۆدا خویندەوه، تۆ چەندین جار سەرت بۆ لەقاند، پینکەنی و پەسنت
کرد. دەمەوی بزانم تۆ زمانی عەرەبییش دەزانی؟»

پاشا پینکەنی و وتی: «بەخودا
نایزانم! یەک وشەیش عەرەبی
مەبەستی
بەلام لە دەبووم
نازانم حالی دەبووم
ئەو شاعیرە کەمی ئەوم ئەک بە
من شیعەرە کەمی ئەوم ئەک بە
گۆی، بەلکو بە دل دەییست.»

پاشای غه مگین

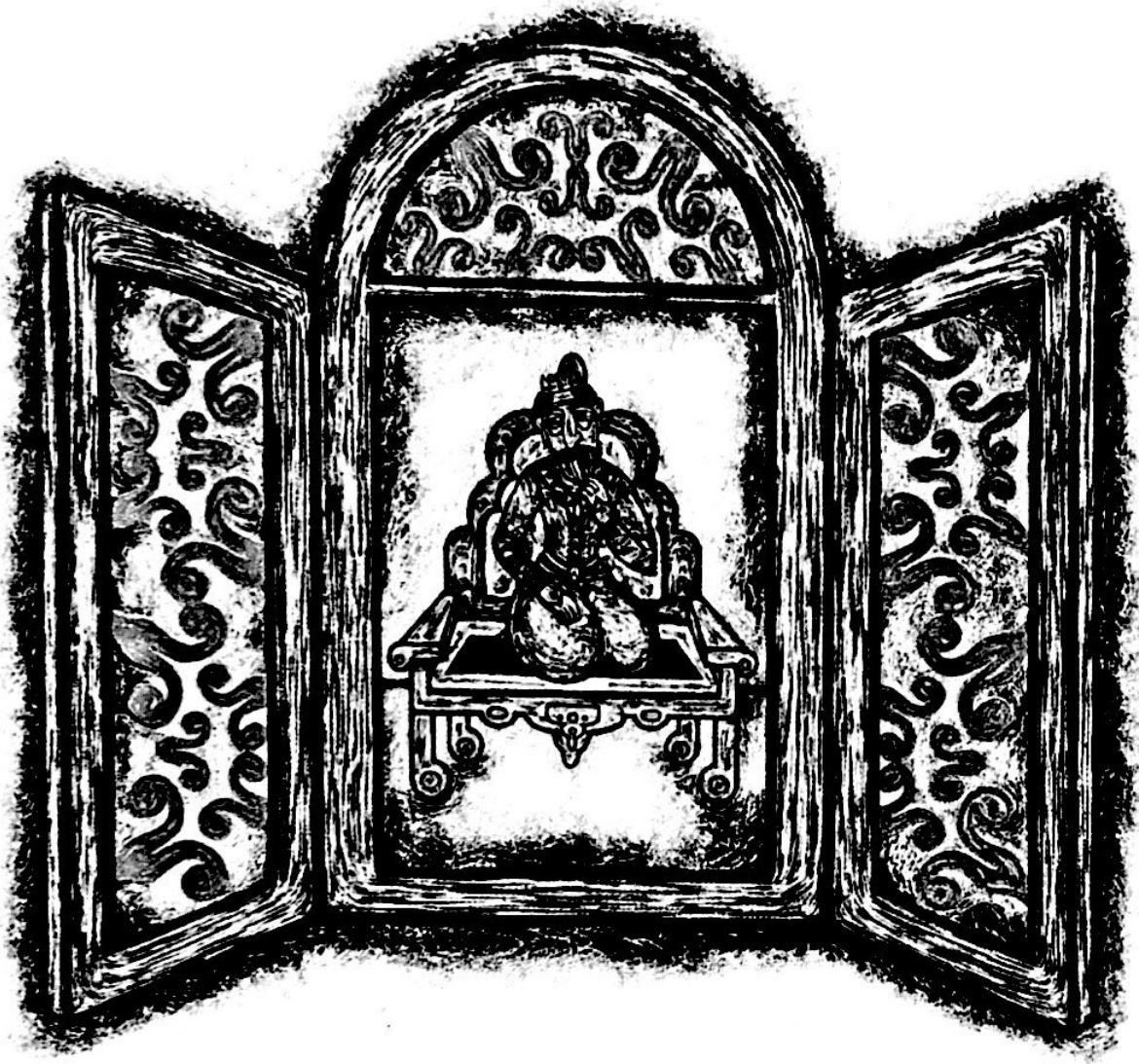
رۆده چوو هه فرانه وه و چوارده وره که ی خه میان له
رووخساریدا ده بیینی.

ورده ورده هه موو نزیکان و وه زیران و گه وره کان
نیگه ران بوون و به خویان وت ده بی کاریک بکه ن.
یه کیتک له نزیکانی پاشا وتی: «من که سیتک نه ناسم
که پیکه نینا ویتترین نوو کته کانی مه ملله که ت ده گیت پته وه.
شه ویک داوه تی میوانداری نانی ئیواره ی ده یکه ن و
داوای لیده که یین پیکه نینا ویتترین نوو کته کانی بو پاشا
بگیت پته وه».

هه موویان رازی بوون و هه یینی به م مه به سته،
میوانداری به کی نانی ئیواره یان ریکخست. هه موو
وه زیران و گه وره کان و نزیکانی پاشا له میوانداری به که دا
ئاماده بوون. پاشا نه وه ی نانی ئیواره یان خوارد،
داوایان له وه پیاوه کرد، که تاراده یه که له نزیک پاشا وه
دانیشتبوو، چند نوو کته یه که بگیت پته وه. کابرا ده سته
پیکرد. که نوو کته ی سیتی می کرد، تاراده یه که هه مووان
له پیکه نیندا ناوسکیان برابوو. که نوو کته کانی دو اتری

گیت پته وه له مه ملله که تیتک
پاشایه که ژیاوه که مار ده یه کی
زور له توندی خه موخه فته
لیوی به پیکه نین هه لئه هیتابوو
به دریزایی کات له کونجیک
داوه نیشت و له گزفران
ده چوو و ته نانه ت له
کومه لیشدا له خالیک براده ما و ...

گنڀراهه وه، چهند كه سيڪ له توندي پيڪه نيندا ته سرين له چاوياندا ته لقي به ست. كٽوپر هه موويان سهرنجيان دايه پاشا كه له خالنيڪ رامابوو و خه م رووخساري داپوشيبوو، چما له دنيايه كي ديكه دا بي. كٽوپر دهنگي پيڪه نينه كان پچرا و كابرا وازي له نووڪته كردن هينا.

بو سبه ي وهزيران و گه وره كان و نزيڪاني پاشا، كه له پيشتر زياتر نيگه راني سلامه تي پاشا بووبوون، له دهوري يهك خربوونه وه. نه و وهزيره ي كه له هه موويان به ته مه نتر بوو وتي: «من دهزانم ده رمان ي ده ردي پاشا چيهه».

- ده رمان ي ده رده كه ي چيهه؟

- ده بي ليوه شاهه ترين سيحرباز له هه موو شوينه كانه وه داوه تي كوشك بگهين. ته نها نه وان ده توانن كاريڪ بگه ن، پاشا له دلتهنگي بيته ده ري.

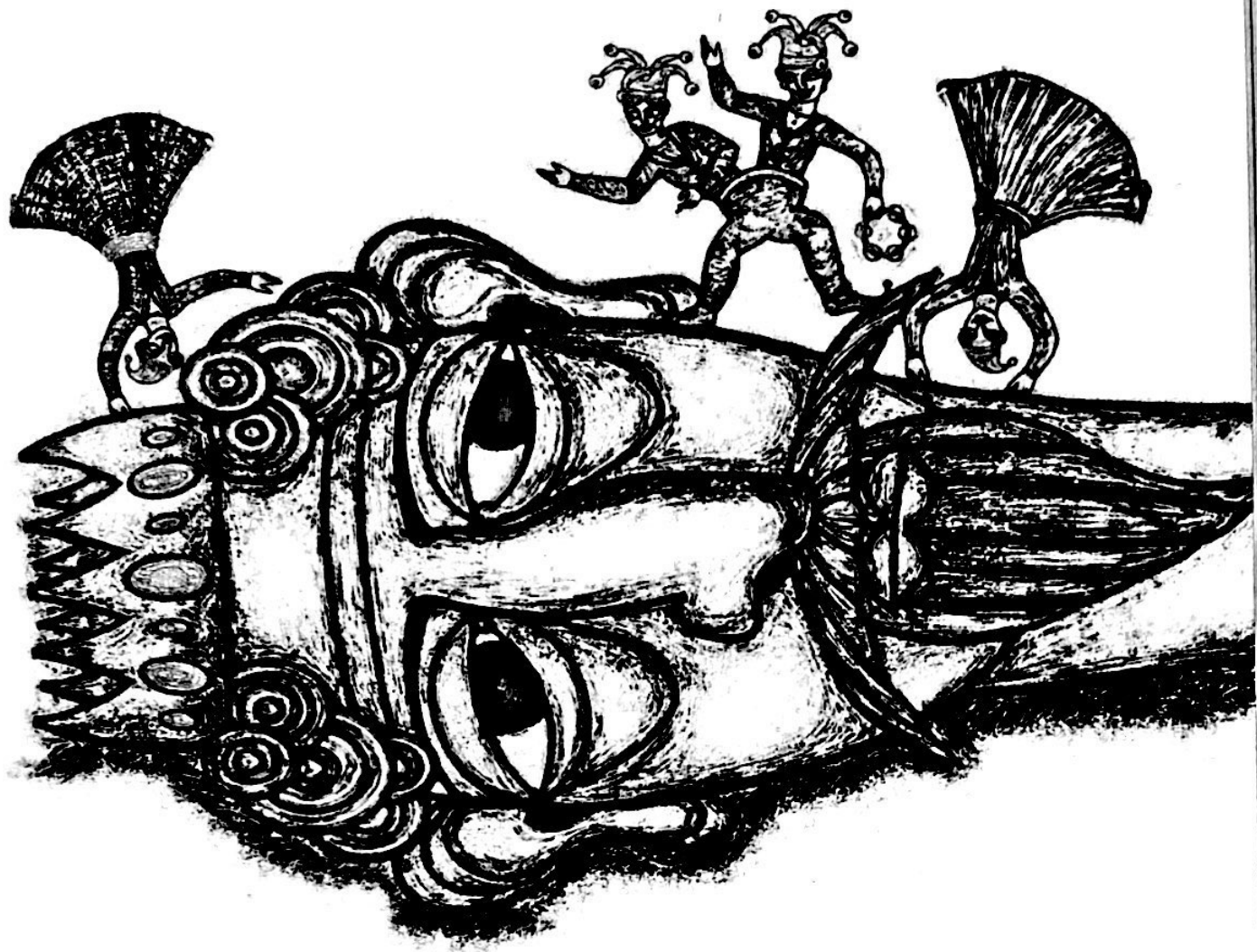
يه كيڪ له چوارده وره كه ي پاشا وتي: «نه گه نه يانتواني چي؟»

وهزير وتي: «ده توانن. دلنيابن كه ده توانن نه و شاد بگه ن».

هه موو پازي بوون.

زور زوو له سهرانسهر ي مه ملله كه تدا ليوه شاهه ترين سيحربازان يان كوكرده وه و ديسان ميوانداريه كي ناني ئيواره يان به هه مان مه به ست سازكرد. سيحربازان ده ستيان به كار كرد. سه يرترين ته رده ستيه كان يان نمايش كرد. به دريژايي ماوه كه دهنگي ئافه رين و پيڪه نيني چوارده وره كه ي پاشا ده بيسترا تا نه وه ي كٽوپر هه موو سهرنجيان چوه سهر پاشا كه ته نها له سيحربازه كان رامابوو، ريڪ وهك كاتيڪ كه له شويئيڪ راده ما، كه وهك بليي نه سلن نه واني نه ده بييني و به رده وام خه رمانه ي خه م، رووخساري داپوشيبوو. ورده ورده هه موو ده ستيان له ئافه رين و پيڪه نين هه لگرت و ئيدي سيحربازه كان ئاره زوويه كيان بو به رده وام ي كاره كه پيشان نه دا. پاش قه ير يڪ، پاشا له نيو حه په ساني هه مواندا، كوره كه ي جيته شت.

زور زوو ده وره به ره كه ي پاشا له چوارده وره ي يه كتر ي گرده بوونه وه و هه موو باسيان له نيگه رانيه كان يان كرد له باره ي پاشا وه. هه ر كه سيڪ هه ولي

دهدا ريگه چاره يه كي نوي پيشنيار بكا، به لام وهك بليتي ئيدي هموان نائوميدي
بووبوون. له كوتاييدا يه كيك له نزيكاني پاشا وتي: «رهنگه راووشكار حالوباري
بگورئي و بيپته هوي شهوي خه موخه فه ته كه ي له بير بكات».
ئهو وهزيره ي كه له هموان به ته مه نتر بوو وتي: «پيگه نينا و يترين
نووكته كانيان بو گيرايه وه و خوشترين ته رده سستيه كانيان له به رده ميديا نمايش
كرد. ئه م شتانه ته نانه ت بزه يه كي بچووكيان نه خسته سه ر ليواني. ئيستا چون
چاوه رواني شهون شكار حالوباري بگورئي؟»

کابرا وتی: «پاشا ماوهیه کی زوره له کوشک نه چۆته ده ری. ئەگەر رازی بکهین بێته زاو، پهنگه حالی بگۆری.»

وهزیریکی دیکه وتی: «به گومانی من ئەمه تاقه ریگه چارهیه بۆمان ماوهته وه.»

هه موو باسوخواسیان کرد و دواچار بپیاردرای پاشا بهرنه راووشکار. له کوتاییدا چهند که سیک له نزیکانی پاشا توانییان نهو رازی بکهن و بیبهن بۆ راو. هه موو به ریگه وتن. له راوگه که چهند ئاسکیکیان راوکرد و هه رچهنده هه موو له راوه که شاگهشکه بووبوون، به لام پاشا، بیته وهی قسهیه ک بکات، جاروبار له خالیک رادهما، ریک وهک نهو کاتهی که له سه ر تهخته کهی داده نیشته و له خالیک رادهما.

نیوه رۆ که هه موو بۆ خێوه تگا که گه رانه وه، پاشا له رۆخی جۆگه له ئاویکی نزیکی خیمه کهی دانیشته و له ئاوه که رامای. که میک دواتر چهند که سیک له گه وره کان که له ناو خیمه که یاندا دانیشتبوون، هه ستیان به دهنگی پینکه نینی چیشتلینه رهکان کرد. له خیمه که هاتنه ده ری و چاویان که وت به حه نه کچییه تایبه ته کهی پاشا که له نزیک نهو شوینه وه وه ستابوو که خه ری کبوون گوشتی راوه که یان ده کرده که باب. هه موو سهیری به کترین کرد. به خویان وت رهنگه ئەم حه نه کچییه بتوانی کاریک بکات پاشا خه موخه فته کهی له بیر بکات. به کۆمه ل چوونه لای. به حه نه کچییه که یان وت: «ئەگەر بتوانی پاشا بهینیه پینکه نین، هه رچییه کت بوئ ده تدهینی.»

حه نه کچی سهیری پاشای کرد که هه روا له ئاوه که رامابوو. پینکه نی و که وته ری. له نزیک پاشا و له رۆخی جۆگه له که وه ستا و وتی: «چی له ئاوه که دا ده بیینی سه ره وه رم؟»

پاشا وتی: «مرۆفینکی نار ه سه ن ده بینم.»

حه نه کچی پینکه نی و وتی: «خۆ منیش کویر نیم، سه ره وه رم. وا هه مان نهو

که سه ده بینم که تویش ده بیینی.»

ټوونډه
کډو پېر پاشا پټکهنی
پټکهنی فرمینسک به چوانیدا هاته
کهسانه ی
خواری همورو ټو
که خواریکبوون سهیری پاشایان
ټو پټکهنی
له

دهکره
کهوتیوونه پټکهنی

پیاویکی لهر

خهلکانی زور لهریش، به دیتنی ئه و پیده که نین و ئیدی رقیان له رووخساری خویان نه ده بۆوه. کاتیک بۆ کاریک له دهرباری وه زیر ده چووه دهری، خه لکی به قامکیان ئه ویان پیشانی یه کتری ده دا و ده که وتنه چرپه چرپ. کابرایش ده ستیکی به رووخساریدا ده هینا و خیرا له تهنیشتیانوه تیده په ری. ویرای هه موو ئه مانه ییش، زمانیکی تالی هه بوو و به م زمانه، هه موانی زویر ده کرد، توانج و پلاری ده دا، قسه ی بیسه روبه ری ده کرد و به توندی ئه هلی لاف لیدان بوو. کاتیک ده چووه بازار تا شتیک بکری، کاسبیک نه بوو له توانج و پلاره کانی له ئاماندا بی و له بهر ئه وه ی ده یانزانی له دهرباردا شوین و پینگه یه کی هه یه، کهس هیچی پینه ده وت.

وه زیری دهربار هه میشه له م بابه ته زویر بوو، به لام قهت باسی نه ده کرد. چه ندین جار قسه درشته کانی ئه وی له باره ی خوی و ئه وانیتره وه بیستبوو، به لام له رووی نه دا بوو. تهنانه ت کاتیک

له سه رده مانی کوندا، له دهرباری
باشایه ک، پیاویکی زیاد له پاره
له و لاواز کاری ده کرد که
له پروانگی ئه وانیتره وه ده ک
چۆله که بچووک بوو. روومه ت
ئینسکه کانی ده رو قیوون و
رووخساری هینده لاواز بوو...

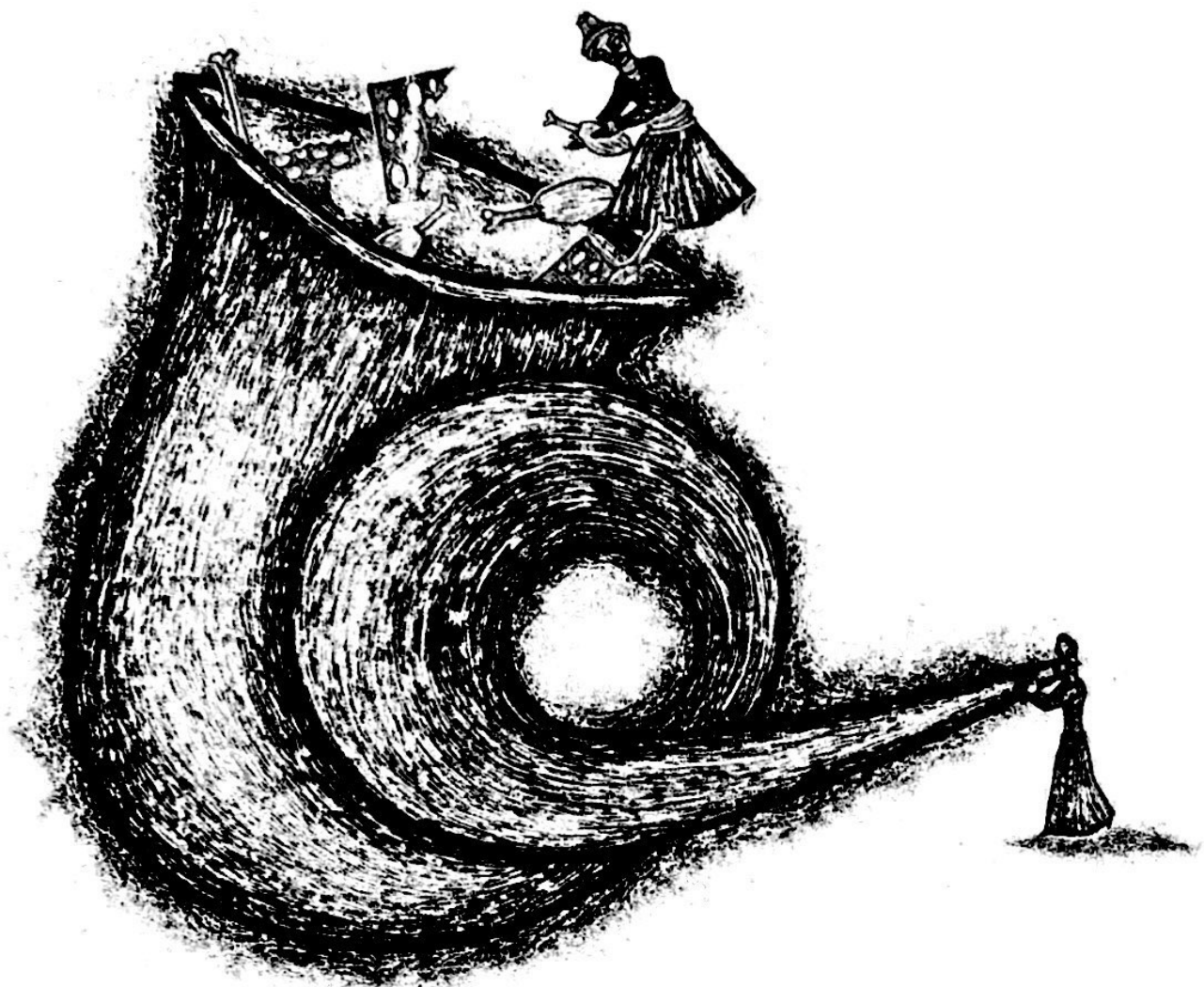
بيستی به وهزیری جهنگی وتووہ جیاوازی ئهسپ و هیستر نازانی، دیسان
هیچی نهوت، هرچهنده وهختابوو هلچن و له دهربار فرییداته دهری.
رؤژیک وهزیر به غولامهکانی وت سبهی شه و وهزیران و نزیکانی پاشا
بو نانی ئیواره داوهتی دهربار بکن! کابرای لهپ و لاواز که لهوی بو، وتی:
«مهگر ئیوه نانیس دهدهنه کهسینک!»

وهزیر که تووره بووبوو، ویستی شتیک بلی، بهلام که رووخساری رهقله
و خویرییانهی کابرای بینی، قسهکی قووت دایهوه.

هموو دهست به کار بوون. غولامهکان دهپویشتن و دههاتن و
چیشتلینهرهکان له موبهقهکه سهرقالی دروستکردنی نانی ئیواره بوون.
کابرای لهپ به دریژیایی ماوهکه سهری له هموو شوینیک دهدا. جارجاری به
سهر غولامینکدا هاواری دهکرد که کار کهم دهکات و جارجاریکیش به سهر
چیشتلینهریکدا که دهبوو لهبری چیشتلینان، حهمالیت بگردایه. کهسینک نهبوو
له توانج و پلار و قسه جهفهنکاوییهکانی ئه و له تهناهی دابی و لهگهله هموان
به جوریک رهفتاری دهکرد، چما ئه و وهزیره.

له کوتاییدا شهوی میواندارییهکه کهیشت و هموو میوانهکان هاتن بو
دهربار. کابرای ریوهلهیش وهک ههمیشه لهوی بوو. پهسا پهسا شوینهکهی
له نیو میوانهکاندا دهگۆپی و قسهکانی هیچ نهبوون جگه له توانج و پلار.
هیچ یهکیک له میوانهکان، له بهر ریزی وهزیر، وهلامیان نهدهدایهوه. وهزیر له
دورهوه چاودیری کارهکانی بوو. دهییینی که جارجاری به تیزهپیکهنین و
جارجاریکیش به ناوچاو مونی شتیک به کهسینک دهلی و دهموچاوی یاروی
بهرامبهری تینکدهچن. تائهوهی دواچار گویی لیوو له کۆپی نزیکانی پاشا، که
زۆروکهم له نزیک شوینهکهی وهزیرهوه بوو، دهیوت: «ئهم پیاوه به کهلکی
وهزارهت نایهت. پاشا بهلینی به من داوه ئهم رۆژانه له دهربار فرییداته دهری
و من له شوینی ئه و دابنی».

وهزیر که ئهمهی بیست، به جوریک په ریشان و تووره بوو، ئیدی نهیتوانی

بهر له خوئی بگری. هاواری کرد: «ئهی خاوهن پله و پایهکان!»
کتوپر هموو بیدهنگ بوون و ئاوپیان دایهوه و سهیری ئهویان کرد که
پروخساری له توورپهیدا سووربووبۆوه. وهزیر به دهنگیکی بهرز وتی: «ئهو
پیاوه دهبینن؟»
به دهست ئاماژهی بق کابرای ریوهله کرد. «ئهوهی که لهوئی، له نیتو ئه
کۆمهلهدا وهستاوه.»
هموو سهیری کابرای ریوهلهیان کرد. وهزیر وتی: «باش سهیری بکهن!
ئهه پیاوه هیچ نهبوو. تهناهت خویشی نهیدهزانی کتیه. من ههلمستانده

سه‌رین. به ورده‌نان و خه‌لاتگه‌لیک که من لیتره خستمه به‌رده‌ستی، بووه نه و
که‌سه‌ی که ئیستا ده‌یینن له‌وی وه‌ستاوه. ئیستایش کاری گه‌یشتوته شوینیک
که به گوستاخ‌ی ته‌واوه‌وه قسه‌ی زلزل به من ده‌لی.»
کابرای ریوه‌له له وه‌زیر رامابوو. هه‌ینی کتوپر هه‌نگاو‌یک چووه
پیشی. روویکرده میوانه‌کان و به ده‌نگی به‌رز وتی: «ئه‌ی خاوه‌ن پله
و پایه‌کان! راسته‌کات. من به ورده‌نان و خه‌لاته‌کانی نه و گه‌وره بووم
و پنگه‌ییم.»

ئیس‌تایش بوومه‌ته ئه‌مه‌ی
که ده‌یینن به‌لام ئه‌مه بزانی که
ره‌نگه‌ته‌گه‌ر که‌سینی دیکه منی
گه‌وره بکر‌دایه، ئیستا ئه‌م به‌رن
و بالا و هه‌یکه‌ل و رووخساره‌م
نه‌بوایه.»

پهرداخی زیرین

خوام له حالتان هه له یهک له ئیوه پرووبدات! کاتیک که هه موو غولامهکانی ئیزندا، به غولامه تاییه تییه کهی وت: «داوا له تویش ده کهم ئەم کاره بکهی. ده بی وهک ئەوانیتر پهرداخیکی ئالتوونی به دهسته وه بگری».

غولام سهریکی دانه واند و له بارهگا چوه ده ری. عه سری هه مان پوژ غولامهکان له دهوری یهک گردبوونه وه. ئەو غولامه ی له هه موویان به ته مه نتر بوو، وتی: «ده لاین بریاره سهرداریک بیته ئیره که ده هه زار سهر بازی هه یه».

غولامیکی دیکه وتی: «هه له ده که یت! من بیستومه میوانه کهی پاشا، بازارگانیکی گه وره یه که له شوینیکی زور دووره وه دیته ئیره. ده لاین به سامانه کهی ده توانی نیوه ی ئەم مه ملله ته که بگری».

غولامیکی دیکه وتی: «من که بیستومه بریاره شازاده یه ک له مه ملله که تیکی دووره وه بیت بو ئیره. ده لاین بریاره خوازینی که که ی پاشا بکات».

روژیک
پاشایهک
غولامهکانی
بارهگا
بانی
خری
پنی
سبهی میوانیکی
ئیره
گوشکه وه
پهرداخیکی
گری و له شوینی
بگری و له شوینی خوی بوهستی

غولامه پیره که وتی: «ئەگەر بڕیار بوایە میوانەکە ی پاشا، شازادە بێ،
دەنیابە ئیمە زووتر لە وانیتەر پیمان ئەزانی.»

هەر کەسە و شتیکی دەوت. دواچار کە سێک لە ناو غولامەکانەوه وتی:
«بۆهستن! من ئەزانم دەبێ لە کوێوه بزانین میوانەکە ی پاشا کێیە.»
هەموو وتیان: «لە کوێوه؟»

غولامی تایبەتی پاشا دەزانی. ئەوهی کە زۆر بێدەنگ و ئارام لێره
راوهستاوه. بە چاوهکانی خۆم بینیم کە پاشا پاش رویشتنی ئیمە، قسە ی
لەگەل ئەو کرد.

هەموو سەیری غولامی تایبەتی پاشایان کرد کە بێدەنگ لە کونجیک
وهستا بۆ. غولامەکە پێی وت: «بە دەنیابەوه تۆ دەزانی. وانییە.»

غولامی تایبەتی وتی: «دەبێ لە کوێوه بزانم!»
- بەلام مەحاله پاشا بە تۆی نەوتبێ میوانەکە ی کێیە. هەندیک کات تۆ
ئاگات لە شتانیکە کە هەموومان لێی بپشکاگین.
غولامی تایبەت وتی: «ئەگەر دەمزانی، دەنیابن هەر لە سەرەتاوه پێم
دەوتن.»

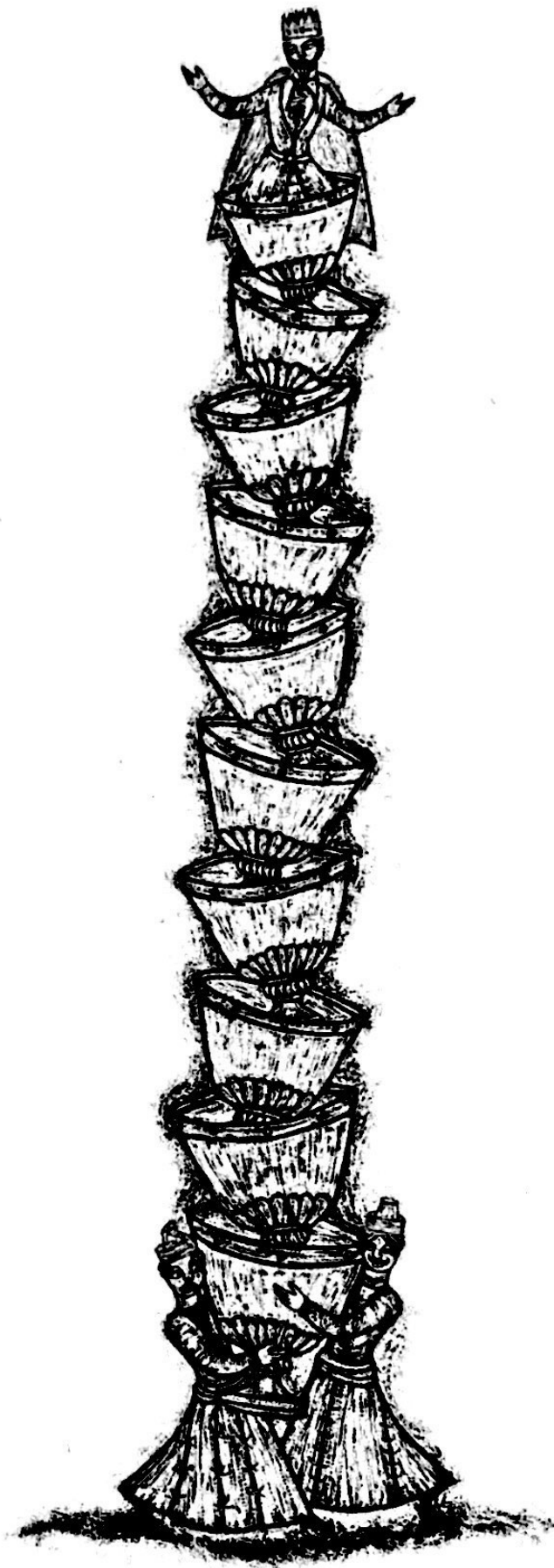
ئەو غولامە ی کە دەیوت میوانەکە ی پاشا شازادەیه کە لە مەملەکە تیکی
دوورەوه، وتی: «چۆن ئەشی پاشا بە تۆی نەوتبێ؟»

غولامی تایبەتی پاشا وتی: «سویند ئەخۆم کە قسە ی لەگەل من نەکردووه.
خۆیشم سەرم لەمە سوورماوه. پاشا پێشتر هەموو شتیکی بە من دەوت.»

کەس قسە ی نەکرد. هەموو سەیری یەکتریان کرد. لە کوتاییدا یەکتیک
لە غولامەکان وتی: «ئێستا ئیدی چاره یە کمان نییە جگە لەوهی بۆهستین تا
سبە ی.»

هەینی هەموو پەرداخە ئالتوونییەکانیان ئامادە کرد و چاوه پێی سبەینیان
کرد.

کە روژ بۆوه، فەرمان هات کە غولامەکان زۆر خێرا بە پەرداخێ زیڕینهوه

له بارهگا ئاماده بن. هه موو غولامه كان پهرداخه زيرينه كانيان هه لگرت و به رهو
 بارهگا به ريکه وتن. له وي هه موو به ريز له شويني خويان وهستان. غولامي
 تاييه تي پاشا، بهر له هه موويان، له نزيك ده رگاكه وه ستابوو. هه موو چاويان
 برييووه ده رگاكه، تا ئه وه ي رايانگه ياند ميوانه كه ي پاشا گه يشت. پاش تاويك
 ده رگاي گه وره ي بارهگا كرايه وه و خودي پاشا هاته بارهگاوه. هاوكات
 غولامي تاييه ت كه چاوي به پاشا كه وت، ئاگاي له خوي نه ما، دهسته كان
 شلبوون و پهرداخه زيرينه كه ي له دهست به ربووه و شكا. باقي غولامه كان كه
 ئه م ديمنه يان بيني، يه كسه ر پهرداخه كانيان بهردايه وه سه ر عه رده كه. پاشا
 به سه ركونه كردنه وه به غولامه كان ي وت: «بوچي ئه م كاره تان كرد؟»
 غولامه كان وتيان:

«له بهر ئه وه ي ئه و له هه موومان
 زياتر له تووه نزيك، پهرداخه كه ي
 ئه ممان كه ئه ممان
 فريدا»
 بهردايه وه. پهرداخه كانمان
 بيني»
 پاشا به دهنگي بهرز وتي: «ئنه ي
 گه مژدينا، ئاخو خو ئه م كاره ئه و
 نه يکرد، من كردم».

شمشیری عشق

داویتییه شاخ و بیابان و خهریکه خوی له ناوده بات.»
 پاشا به وردی گوینی له هموو ئه وه والانه
 گرت. کاتیک قسه کانی کابرا ته و او بوو، پاشا چند
 چرکه یهک بیده نگ بوو و ههینی وتی: «ئه مه وی
 مه جنون ببینم.»

هاوکات غولامه تایبه تییه که ی بانگ کرد. پینی وت:
 «هر ئیستا برۆ و به هر جوریک بووه مه جنون
 بدۆزه ره وه و بیهینه بو ئیره!»

غولام نووشتایه وه و له باره گا چوووه ده ری.
 سه ری له هر شوینیک دا که پیو ابوو ئه شی
 مه جنون چوو بیته ئه وی تا دوا جار ئه وی له نزیک
 شاخیکه وه دۆزیه وه. مه جنون له شوینیک دانیشتبوو
 و خهریک بوو به یادی له یلا شیعریکی ده خوینده وه و
 دهینالاند. غولام په یامی پاشای پیدایا. مه جنون که چما
 نه بییستی، دریژه ی به شیعر خوینده وه دا. غولام
 چوووه نزیکیه وه. وتی: «پاشا ئه یه وی بتبینی. له

رۆژیک به کیک له ده ور و به ره که ی
 پاشا چوووه باره گا وه و هه والی
 حالوباری مه جنونی دایه پاشا.
 وتی: «رۆژ له دوا ی رۆژ زیاتر
 گرفتاری ئه وینی له یلا ده بی!
 سه ره ره م ته و او خوی له
 بیه کردوووه و له ئه وینی له یلا...

قسه گانم حالی ده بی؟»

مه جنون ته نها سهیری کرد. غولام وتی: «له گه ل تومه، مه جنون!»
مه جنون، وهک بلیی تازه هاتیته وه سه رخو، وازی له شیعر خویندنه وه
هینا و سهیری غولامه که ی کرد. غولام دیسان قسه که ی دووباره کرده وه.
مه جنون بیته وه ی قسه یه ک بکات، هه ستا و به شوین غولامدا به پیکه وت. به لام
هه موو جار ی دوه ستا، ناو پیک ی دهادیه وه و ناخیک ی هه لده کیشا. جار جار ی
به دهم خویه وه شیعر یکی ده چرپاند، ته نانه ت جار یک له شوینیک دانیش ت و
غولام ناچار بوو بچیه ته نیش تی و دیسانه وه قسه که ی پاشا دووباره بکاته وه.
دوچار پاش ماوه یه ک گه یشته کوشک. غولام تا پیش دهرگای باره گای
پاشا، یاوره ی مه جنونی کرد. پاشا به دیتنی مه جنون، زور سه راسیمه بوو.
وتی: «چه نده لاواز بووی، مه جنون!»

مه جنون سه ری دانه واند. پاشا وتی: «سه یرکه چیت به سه ر خوت هیناوه!
له زوری لاوازیدا وهک دار وشک بووی. رووخسارت هینده له ر بووه، مروف
حه ز دهکات زوره زور بو حالت بگری. بوویته پیست و ئیسک».
ئه وسا هه ستا و به ره وه مه جنون چوو که سه ری دانه واند بوو. وتی:
«خه ریکی چ به لایه ک به سه ر خوت ده هینی؟ ئه و گه نجه پینگه یشتووه کوا که
هه موو حه زیان ده کرد چند کاتژمیر بوه ستن و سه یری بکه ن؟ له کوئییه؟
وه لامم بده ره وه، مه جنون!»

به لام مه جنون هیچی نه وت. حه زی ده کرد هه مان چرکه بگه رایه ته وه بناری
شاخه که و له وی دابنیش تابه، بیری له له یلاکه ی بگردایه ته وه و به یادی ئه و
شیعری بخویندایه ته وه. پاشا وتی: «ئه سلن گویت لینه چی ده لیم؟»
مه جنون سه ری هه لبری. پاشا وتی: «ده مه وی پرسیار نکت لیکه م. گویت
لیمه؟»

مه جنون به ئه سپایی وتی: «به لئ، سه روه رم!»

دهمهوئ بپرسم مهگەر ئەم له یلایه کتیه که تو بهمجوره شهیدای بووی؟
وهلامم بدهرهوه! پیم بلئ! مهگەر چ یاقووتیکه تو له بهر خاتری بهمجوره
ئاواری شاخ و سارا بووی؟ مهگەر زور جوانه که ئیدی له جیهاندا وینهی
نییه؟ بۆچی قسه ناکهی؟ پیم بلئ له یلا چی ههیه که باقی کچان نیانه!
مهجنون بئ هیچ قسهیهک سهیری پاشای دهکرد. پاشا وتی: «بۆچی قسه
ناکهیت؟»

مهجنون دیسانهوه سهری دانهواند. پاشا وتی: «تو ئاوهزت له دهست
داوه. کچانی جوان هه ن که ئامادهن گیانیان قوربانی تو بکهن. کچانی زور
جوان که له یلا له چاویانهوه هیچ نییه. ئەوسا تو نووساوی بهم کچهوه و
خۆت خراپ و ویران کردوه.»

پاشا وهرسووپا و له شوینی خۆی دانیشت. وتی: «دهوای دهرت ئەزانم.
دهزانم چی بکهم تا ئاوهزت بیتهوه شوینی خۆی. ئەوه بهسه ئەو کچه
جوانه ببینی، ئەوسا خۆت تیدهگهیت من چی دهلیم و دهست لهم عهشقه
مالویرانکه ره هه لدهگری.»

بانگی غولامه تایبهتییهکهی کرد. پیتی وت زور زوو کچه جوانهکان له
بارهگا ئاماده بکه.

هیندهی پینهچوو کچانی جوان له بارهگا ئاماده بوون. پاشا یهک یهک
سهیری کچهکانی کرد. هیچ شتیکیان له جوانیدا کهم نهبوو. به خۆی وت:
«له یلا له هه مبهه ره مانه دا ئەبئ کئ بئ! هه زار له یلا نابیته تالیک له قژی
یهکێک له مانه.»

رۆیشته ته نیشته مهجنون، که سهری دانهواندبوو. وتی: «سهیریان بکه!
یهک له یهکی جوانترن. هه ر کامیکیانت بوئ ئامادهن تا کوتایی ته مه ن گیانیان
قوربانی تو بکهن. ته نها بلئ کامیانت ئەوئ! سهیریان بکه!»
بهلام مهجنون هه روا سهری دانهواندبوو. پاشا وتی: «مهگەر له گه ل تو م
نییه، مهجنون؟ دهلیم سهرت هه لبره و سهیریان بکه!»

مه جنون بچو وگترین جوولهی نه کرد، چما نه سلن نه بیستی.
 پاشا وتی: «سه پریان بکه مه جنون! سهرت هه لبره!»
 مه جنون هه روا که سهری دانه واندبوو، وتی: «ده ترسم، سهر وهرم!»
 - له چی ده ترسی؟

«ده ترسم» سهر وهرم! عه شقی
 له یلا شمشیزی هه لکشاوه
 نه گهر سهرم هه لبرم سهرم
 ده پهرینی «
 پاشا هه چی نهوت له
 مه جنون پامابوو که هه روا
 سهری دانه واندبوو

نهو پياوهی هیستره‌کە‌ی ونکرد

ئالیک و ئاوی دەدایه و ههینی ده‌چوو به شوین کاریدا. جارجاری خۆرئاوایان که خه‌ریکبوو بۆ ماله‌وه ده‌گه‌رایه‌وه، دلی ده‌گیرا و قسه‌ی بۆ هیستره‌کە‌ی ده‌کرد و پاشان هه‌ستی ده‌کرد هه‌موو خه‌مه‌کانی له‌ بیرکردوو. که ده‌گه‌یشه‌وه ماله‌وه، هیستره‌کە‌ی ده‌برده ته‌ویله و باش ئالیک و ئاوی ده‌دایه.

به‌یانیه‌کیان که‌میک دره‌نگ له‌ خه‌و هه‌ستا و وه‌ک هه‌میشه راسته‌وخۆ چوو ته‌ویله‌که. کاتیک ده‌رگا‌کە‌ی کرده‌وه، بینی هه‌ج هه‌والیک له‌ هیستره‌که‌ نییه. بۆ ساتیک وه‌ختابوو له‌ بیتاقه‌تیدا بکه‌وی، به‌لام به‌ هه‌ر جۆریک بوو، خۆی به‌ پیوه‌ راگرت. رویشه‌ ژووری و پالی به‌ دیواری ته‌ویله‌که‌وه دا. چاوی که‌وت به‌ ئالیک و ئاوی پاشماوه‌ی دوینی و ده‌ستی کرده‌ گریان. پاشان له‌ ته‌ویله‌که‌ هاته‌ ده‌ری و سه‌یریکی چوارده‌وری کرد. هه‌ج شوینه‌واریکی هیستره‌که‌ نه‌بوو. به‌ خۆی وت به‌ دلنیا‌یه‌وه خه‌ریکه‌ خه‌و ده‌بینی. هه‌ربۆیه‌ گه‌رایه‌وه ته‌ویله‌که‌، به‌لام هه‌ج شوینه‌واریکی هیستره‌که‌ نه‌بوو.

له‌ سه‌رده‌مانی گوندا، پیاویک
 ده‌ریا که‌ له‌ مالی دنیا ته‌نها
 هیستریکی هه‌بوو
 ژیانی ئەم هیستره
 هه‌موو کاره‌کانیشی به‌م
 هیستره‌ ده‌کرد. به‌یانی که
 له‌ خه‌و هه‌لده‌ستا، سه‌ره‌تا
 ده‌چوو ده‌وی هیستره‌کە‌ی.

لەسەر زەھوییه که دانیشت. ئەسلەن نەیدەزانی چی بکات. بیری کردەوه نەکا شەوی رابردوو دز داڤیتی بەسەر تەویله که دا و هێستەرەکهی لەگەل خۆی بردبێ، رەنگیشه هێستەرەکه خۆی رویشتبێ. زۆر ئاسان دەیتوانی دەرگا بکاتەوه و بپروات. دەرگای تەویله که هیچ کاتیک ئالقه پێزی نەبوو.

هەستا و لە تەویله که هاتە دەرێ. بیری کردەوه تا دەرنگ نەبوو کاریک بکات. یەکسەر نیەتی لەگەل خۆی کرد سێ پۆژ بە پۆژوو بێ تا لەم ماوه یەدا هێستەرەکهی بدۆزیتەوه. کەوتەرێ. بەر لە هەر شتیک، چوو دوی پیاویک که لەگەل ژنەکهی لە مایکی بچووی هاوسینیەتی ئەو دەژیان. کابرای هاوسنی که بەرەو شوینی کارەکهی دەچوو، بە دیتی هاوسینیکە و هەستا. ئەو پیاوهی هێستەرەکهی ونکردبوو، حەپەسا و لەو نزیک بوو و بابەتەکهی بۆ باس کرد. کابرای هاوسنی وتی هێستەرەکهی نەدیوه. «بەو هۆگرییهی تۆ بۆ هێستەرەکهت هەیه، کتیه نەیناسن. وەلا لە دە فرسەخەوه دەیناسمەوه. ئەگەر بینیم یەکسەر ئاگادارت دەکەمەوه».

کابرا وتی: «ئەشێ دز داڤیتی بەسەر تەویله که مەدا؟ لە بەیانیهوه بیر لەمە دەکەمەوه که ئەسپدزان هێستەرەکه میان بردووه».

کابرای هاوسنی ناوچهوانی خوراند و وتی: «بە دووری دەزانم. ماوه یەکی زۆره نەمبیسستوو لەم دەورووبەرە دزی کرابێ. سەرباری ئەمەیش، رەنگە دز هێستەرەکهی بردبێ».

ئەو پیاوهی هێستەرەکهی ونکردبوو، بیتاقەت و خەمین سەیری چوار دەوری دەکرد. ئەسلەن نەیدەزانی بۆ کوێ بچێ و لە کوێ بە شوین هێستەرەکه یەدا بگەرێ. کابرای هاوسنی وتی: «فکرێک هاتوو بە میتشکەدا».

- چ فکرێک؟

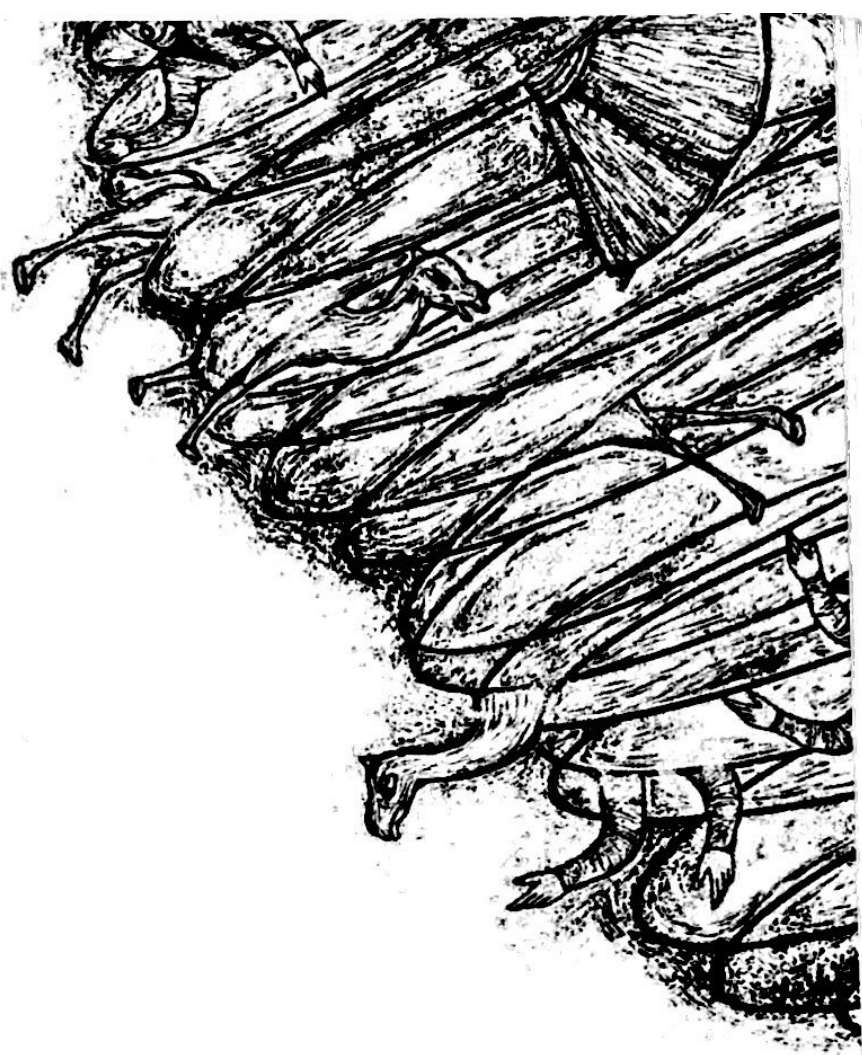
- خراپ نییه سەریک لە بازارێ شوین کارەکهت بەدەیت. رەنگە چووبیتە ئەوێ. رەنگە بەیانی دەرنگ کەوتبێ، خۆی بە پێکەوتبێ و چووبیتە شوین کارەکهت. دەموچاوی کابرا گەش و روون بوو. مائناوایی لە هاوسینیکە کرد و بەلەز بەرەو بازار بە پێکەوت. لەوێ دوکان بە دوکان و هەستا و سۆراغی هێستەرەکهی لە

کاسبکاره کان کرد، به لام هیج که سینک هه والیکى لى نه بوو. ورده ورده خه ریکبوو له م فکره ناومید ده بوو که هیستره که هاتین بۆ بازار، کاسینکی که م داهات پنی وت هیستریکی بینیه که به یانی خه ریکبوو له به رامبه ر ده رگای بازاره که وه رویشتوو. کابرا به خوشحالی ناویشانی هیستره که ی دا. کاسبکاره که شتانی تیکه ل و پیکه لی وت. و پرای نه مهیش، کابرا خوشحال له مه ی که نه شنی نه و هیستره، هیستره که ی خوی بی، به ره و نه و لایه رویشت که کاسبکاره که پیشانی دابوو. له رینگه، به هر که سینک ده که یشت، سوراغی هیستره که ی ده کرد. هه ندیک نه سلن هیستره که یان نه دیبوو و هه ندیکیش که پنیانوابوو بینویانه، وه ک نه و کاسبه، شتانی تیکه ل و پیکه لیان ده وت. کابرا تا خورئاوا هر شوینیکیان پیشاندابوو که پرا و هه ینی به ماندویتی که پرایه وه مالی. به م نومیده ی نه شنی هیستره که که پرایته وه. چوو ته ویله که، به لام هیج هه والیک له هیستره که نه بوو. به هیلاکی چوو پینه فوه و تا درهنگه وه ختیک خوی لینه که وت و بیرى له هیستره که ی کرده وه. بیرى له و کاتانه ده کرده وه که ماندوو له سه ر کار ده که پرایه وه و له رینگه خوانی دلی بۆ ده کرده وه. هیج شه ویک نه مه نده هه سستی به ماندویتی نه کردبوو.

کابرا دوو روژی دیکه، له کاتیکدا که به رده وام به پروژوو بوو، به شوین هیستره که پیدا هه موو شوینیک که پرا. چه ندین جار سه ری له بازاردا و ده که یشته هر که سینک، هه والی هیستره که ی ده پرسى. به لام شوینه وارینکی نه وی نه دوزیه وه. به یانی زوی روژی چواره م، ریک ساتیک که له خه هه لده ستا، شتینکی بیرکه وته وه. بیرى هاته وه چه ند جاریک هیستره که ی بردبووه سه ر گومیک که زوروکم له ماله که یه وه دووربوو. یه کسه ر له شوینه که ی هه ستا. پوشاکی پوشی و به ریکه وت. هیچی وای نه مابوو بۆ نیوه رۆ که له دووره وه خالینکی له سه ر زه وییه که بینى. هه رچه نده ماندوو بوو، به لام خیرایی هه نگاهه کانی زیاتر کرد. هیشتا چه ند هه نگاهه ویک له و خاله وه دووربوو که له سه ر زه وییه که که وتبوو، چاوی به هیستره که ی که وت. به پرتاو خوی که یانده سه ری. هیستره که توپی بوو. کابرای ره هیلای سه ر زه وییه که بوو و هه نسکی گریانی دلتاوینی ده ست پیکرد.

ههنگی روویکرده ئاسمان به
«خوردایه!»
دهنگی بهرز وئی: ئه و سئ
پیاونیم گهر له بیری شهش
پوژه که به پوژوو بووم، شهش
پوژ له مانگی به مهزان نه خوم.»

له ریځه ی مهکه

تاراده یهک له کوتایی کاروانه که دا شوینی گرتبوو. نهو
 بو پیاوینکی به ته منی دهگیرایه وه که له تهنیشتیه وه
 دهرویشته، چندين جار ویستویتی بو نه م سغه ره بی،
 به لام هموو جاری کاریکی تووشبووه و ناسته ننگیک
 هاتوته سهرپی؛ تا نه وه ی له کوتاییدا نیستا هموو
 شتیک دهستی داووته دهستی یهک تا له گه ل نه م کاروانه
 بو نه م سغه ره به ریځه وی. کابرای به تهنیش باسی
 سغه ری زوری ده کرد بو مهکه.

هیشتا بیابانه که یان زور نه بریبوو کتوپر زریانیک
 هه لیکرد. هموو له وشتره کانیاں دابه زین و له
 شوینیک خویان مه لاس دا. ماوه یهک تیپه پی و کابرا
 که له کونجیکی تهنیشت وشتره که ی کزوله ی کردبوو
 و خوی مه لاس دابوو، خوی لیکه وت. هیشتا نیوه رو
 هینده تینه په ریپوو له خو واپه پی. هه ستا و سهیری
 چوارده وری خوی کرد. نه هه والیک له زریانه که
 هه بوو و نه له و کاروانه ی که له گه لی به ریځه وتبوو و
 نه له وشتره که یشی. له ترس و نیگه رانیدا بو ساتیک

گیرایانه ته وه روژیک کاروانیک
 له بیابانیکه وه به ره و مهکه
 دهرویشته هموو
 پیاوانی کاروانه که
 حج بوون پیاوینک که سالانیک
 تاره زوری نه م سغه ره ی له
 سه ریدا پروه رده کردبوو
 دواچار تواینیووی له گه ل
 نه م کاروانه به ریځه وی ...

به هموو لایه کدا رایکرد و ههینن له شوینی خۆی وهستا. سهیری دهووبهاری
خۆی کرد. تا چاو ههتەری دهکرد بیابانیکی رووتەن بوو. ئەسلەن نهیدهزانی چی
بکات. بۆ ساتیک تهرمی بیگیانی خۆی بینی که له شوینیکی بیابانه که وتوو
و له تینویتی و برسیتیدا مردبوو. چوارمشقی دانیشت. ئەسرین له چاوهکانیدا
گردبوو بووه. نهفرهت و لهعنهتی له خۆی کرد که خهوی لیکهوتبوو.

بیری کردهوه به لیره دانیشتن و ئەژنۆی خەم له باوهش گرتن، تەنها
کاتی به فیرو دەدا. بیری کردهوه دهبن کاریک بکات. ههستا و

ديسان سهیری چواردهوری خۆی کرد. ههولی دا شوینیکیهک
له پیاوان و ژنان و چوارپیکان لهسهر لهکه بدوزیتهوه، بهلام
زریانه که ههمووی له نیو بردبوو. سهیری خۆری کرد که ریک به

بان سهرییهوه بوو. به خۆی وت تاقه ریگهیهک که بۆی ماوهتهوه
ئهمهیه دهک به ریگه که بکات. پاشان ئەو ریگهیهی ههلبژارد که

پتی وابوو کاروانه که لهوێوه پزیشتوو. ماوهیهکی دوورودریژ
لهسهر لهکه ههنگاوی ههنگرت و سات به سات

تینوتر دهبوو. له بهرامبهریدا جگه له بیابانی وشک و بی ئاو
و کزوگیا، ههچ شتیک نهبوو. به خۆی وت نهکا ئەسلەن

ریگه که به ههله هاتیم. به دلنیایهوه بهمجوره بووه.
ئهگر له دوایانهوه هاتبایه، به دلنیایهوه تا ئیستا

دهیبینن. بهلام بیری کردهوه به دلنیایهوه ئەوان
زۆر خیراتر لهو دهپۆن.

وردهورده هیندهی تینوو بوو، ئەکرا هه

ساتیک ببووریتهوه. کابرا که ئیدی ناومید بوو بوو،

دهسته و ئەژنۆ لهسهر عهرده کهوت. ديسان لهعنهتی له خۆی کرد که له
ساتی زریانه که دا خهوی لیکهوتوو و ههنگی دهستی کرده گریان. بهلام کتوپر

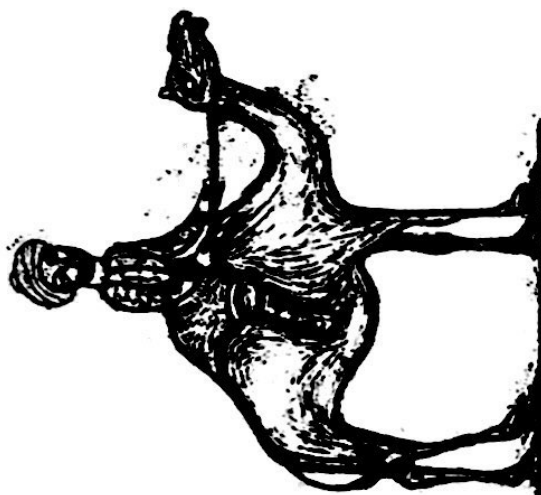
له دوورهوه خالیکی رهشی بینی. بۆ ساتیک بیری کردهوه، تراویله که دهبینن.

ههستا و بکیش بکیش بهره و خاله
 رهشهکه رویشت. ههچهنده
 دهچووه پیشت، خاله رهشهکه
 گه ورهتر و گه ورهتر دهبوو، تائهوهی
 ئه رخایه ن بوو ئه و شتهی دهییینی،
 تراویلهکه نییه. خیمه پهکی بچووک و
 رزیوی له ناخی بیابانه که دا بیینی که ژنیکی
 له پهناوه وهستا بوو. خوی گه یانده ئه وئ و
 له بهر خیمه که و له سه زه و بییه که کهوت.
 ههینی سه ری هه لبری و به ژنه که ی وت
 که له بهرام به ری وهستا بوو: «ژنه که! من له بیابان
 ونبووم. ئه و کاروانه م ونکردوو که له گه لی دهچووم بو
 مه که و ئیستا میوانی تو م. داوات لیده که م که میک ئاوم بدهیتی».
 ژنه که، بیئه وهی قسه بکات، چووه خیمه که وه و پاش قهیریک به
 گۆزه یه که وه گه رایه وه. کابرا نیوه ههستا. گۆزه که ی گرت و دهستی کرد به
 خواردنه وهی ئاویک که له ئاگر سووتینه ترتر بوو و له خوئی سویرتر. ئاوه که
 ئازای ئه ندای سووتاند. ههینی گۆزه که ی دایه وه به ژنه که و ههستا و به پیوه
 وهستا. به ژنه که ی وت: «تو لوتفیکت له هه مبه ر من کرد و ئاوت پیدام. ئیستا
 ئه مه وئ له پاداشتی ئه م زه حمه ته ت، شتیکت پی بلیم».
 ژنه که سه راپا گوئی بوو. کابرا وتی: «باش گوئی له قسه کانم بگره! به دووری
 ئه زانم به غداد یا کوفه یان شوینه کانی دیکه زور لیتره وه دوور بی. ئه گه ر بته وئ
 بچیت بو ئه وئ، پیموایه به ته پاوتل یا به چوارده ستیش ده توانی بچیت بو
 ئه وئ. له وئ ئاوی شیرین و سارد پهیدا ده که ی ت. خوراکی به له زه ت و جیاواز
 ده سته خه ی ت. ده توانی گه رماو بکه ی ت و چیژ له خو شیه کان وه ربگری. بوچی
 لیتره ماویته وه؟»

ژنه که هیچی نهوت، به لام دیار بوو قسه کانی کابرای به گیان و دل بیستووه.
 پاش ماوه یه ک سه رو پو ته لاک می زده که ی دهر که وت، که پیاویکی عه رب بوو.
 کابرا چند مشکه کویره یه کی راو کرد بوو. دایه ده ست ژنه که تا لیبینی و پاشان
 کاتیک ناماده بوو، بریکیان دایه کابرای موسافیر. کابرا هر چند رقی له و
 خوار دنه بوو، به لام له به رنه وه ی زیاد له راده برسی بوو، چند پاروویه کی
 لیخوارد.

نیوه شه و پیخه فی موسافیریان له دهر وه ی خیمه که راخست. نه و که ئیدی
 زور ماندو و بوو، له پیخه فه که دا راکشا و خوی لیکه وت. به ره به یان به دهنگی
 ژن و میرد له خو و راپه ری. گوئی کانی قولاغ کرد. گوئی لیبوو ژنه که خه ریک بوو
 نه و شتانه ی بو کابرای عه رب باس ده کرد که نه و له باره ی به غداد و کوفه وه
 وتبووی. کاتیک قسه کانی ژنه که ته واو بوو، کابرای عه رب وتی:

«ژنه که! نه قسه قولر انه چیه
 ده یکه ی، بزانه که دنیا پره له خه لکانی
 نیر هییه ر، کاتیک ده بین به کیک
 گه شتوته نان و نه وایه کی، نیر هی
 ده بن و ده یانه وی ناواری بکن و
 کاریک بکن نه و شتانه ی هیه تی له
 ده ستی بدات.»

پیاوی دانا و دیو

کاروانسالار، که پیاویکی گنج و تازه کار بو، وتی ده بی ریگیان بگورن و هینی ریگیه کی پیشاندان و وتی نه مه همان نهو ریگیه یه که به شار کوتایی دی. پیاویک چووه لای کاروانسالاری گنج و وتی: «تو چند کاتزمیریک له مه و به ریش همان قسه ت کرد».

کاروانسالار وتی: «ریگیه که مان ونکردوه. ئیستایش پیماویه ده بیت له م ریگیه یه وه برؤین». به ریگیه وتن. تا ده می خورشاوا بیوچان له ریگیه یه که وه رویشتن که کاروانسالار وتبووی، به لام جگه له بیابان، هیچیان له سهر ریگیه نه بوو. پاش که میک که دنیا ته واو تاریک بوو و چاو چاوی نه ده بینی، کاروانه که له شوینیک وه ستا. کاروانسالار به خه لکه که ی وت: «نه مشه و لیتره ده میتینه وه. سبه ی به دلنیا ییه وه شار نه دوزینه وه».

هه موان له کاتیکدا که توقیبوون، له مه ی که نه شی هه رگیز نه که نه مه به ستیان. ره شمالیان هه لدا.

روژیک له روزان کاروانیکی
گوره که به رهو شاریک
ده چوو له ساریه کی ریگی
ونکرد چند کاتزمیریک له
ریگیه یه که پینانوا بوو به شار
کورتایی دی رویشتن، به لام جگه
له ساری بی ناو و مژوگیا
هیچیان له به رده مدا نه بوو.

هه مان ئه و پياوهى كه نيوهړۆ له گه ل كاروانسالار له باره ي ريگه ي راسته وه
قسه ي كردبوو، ديسانه وه چووه لاي ئه و و وتى: «تۆ دلنيايت سبه ي شار
ئه دۆزينه وه؟»

كاروانسالار وتى: «ئوميد هوارم بيدۆزينه وه».

خه لكه كه كه پييان وانه بوو بوو ئه شى ريگه ونبكه ن، خوړاك و ئاويكى
كه ميان له گه ل خويان هيتابوو و هه مان شه و تاراده يه ك ئه و خوړاكه يان
خوارد كه پييان مابوو.

به يانى زۆر زوو كاروانسالار خه لكى كاروانه كه ي خه به ركرده وه و هه موو

به ريگه وتن. چه ند كاتژميترىك له بيابان رييان كرد.

ورده ورده دوايين دلۆپه ئاوه كان ته واو بوو و هه موو

تينوويان بوو و به نيگه رانييه وه چاويان بريبووه

به رامبهريان كه جگه له بيابان، هيج شتىك

نه بوو. ئه و پياوه ي له گه ل كاروسانسالار

قسه ي كردبوو، به خۆى وت ئه م پياوه تا

شه و دانه هاتوو، هه موومان به كوشت

ئه دا و هه نكي ئه م بابه ته ي له گه ل

چوارده وره كه ي خسته به رباس.

ئه وان ويستيان بچنه لاي

کاروانسالاری گنج که کتوپر که سیک به دهنگی بهرز هاواری کرد: «سهیری
ئهوئ بکهن!»

کاروانه که وهستا. هه موو له و شوینه پامان که کابرا خه ریکبوو به قامکی
ئاماژهی بو ئهوئ ده کرد. خالیکی رهشی له قوولایی بیابانه که دا دوزیه وه.
کاروانچییه کان ناخودئاگا به ره و خاله په شه که رویشان و پاش چند ساتیک
چاویان که وت به بیریک و هه موو هروژمیان بو برد. هیچ له بنی بیره که دا
دیار نه بوو. یه کیک له و که سانه ی که له چواردهوری بیره که وهستابوو، وتی:
«دهبی گوریس و سه تل بهینین».

پیاویک به له ز به ره و وشتره که ی رویشان و گوریسیکی دریژی هینا و
یه کیکتیش سه تلکی که وره ی هه لگرت. سه ری گوریسه که یان به ده سکی
سه تله که وه به ست و دایانه یلایه خواری. هه موو له دهسته کانی کابرا پامابوون
که خه ریکبوو به کاوه خو گوریسه که ی داده هیلا. تاراده یه ک سه تله که مه و دایه کی
زور چووبوو خواری، کتوپر دهسته کانی کابرا راکیشرا نه خواری و دهنگیک
له بنی بیره که وه هه ستا. کابرا ههستی کرد گوریسه که زور سووک بووه.
یه کسه ر هه لیکتیشا و هه موو سه ری گوریسه که یان بینی که پچراوه و هه والیک
له سه تله که نییه. پیاویک له نیو کومه له که دا وتی: «چی روویدا؟»
ئهو پیاوه ی گوریسه که ی گرتبوو، وتی: «نازانم. وه ک بلنی که سیک له و
بنه وه گوریسه که ی بریوه».

ژنیک وتی: «سه تلکی دیکه بنیرنه خواری. تاقه ئومیدی ئیمه نه مه یه».
پیاویکی دیکه به پرتاو به ره و وشتره که ی رویشان و به سه تلکه وه که رایه وه.
دیشان سه تله که یان له سه ری گوریسه که به ست و دایانه یلا، به لام ریک که گه یشته
هه مان شوین، دیشان دهستی ئهو پیاوه ی گوریسه که ی داده هیلا، راکیشرا و
دهنگیک له بنی بیره که وه هات. کابرا به پرتاو گوریسه که ی راکیشا. هه والیک له
سه تله که نه بوو. هه موو به چه په ساوی سهیری سه ری پچراوی گوریسه که یان
کرد. ئهو پیاوه ی سه تلی دووه می هینابوو، وتی: «ئیتستا چی بکهین؟»

ژنه که وتی: «همومان له تینوا دهمرین».

که سیک له نیو خه لکه که وه وتی: «من داهیلنه خواری».

هموو سهیریان کرد. سهری گوریسه که یان توند له که مہری به ست. چند که سیک توند گوریسه که یان گرت و زور به هیواشی کابرایان داهیلنا. ریک که که یشته همان شوینی پیشوو، دیسانه وه دهنگیک له بنی بیره که وه بیسترا و ئه و پیوانه ی گوریسه کیان گرتبوو، فریدرانه دواوه. گوریسه که پچرابوو. یه کسه ر ه لیا نکیشایه وه و سهیری سهری گوریسه که یان کرد. که سیک سهری روبرده بیره که وه و هاواری کرد، به لام وه لامیک نه هاته وه. پیاویکی دیکه وتی: «لیکه رین من برؤم».

ئەويان لەسەرى گورىسەكە بەست و بە ھىواشى دايانھيلايە خواري، بەلام ئەويش ئىدى نەھاتەو سەرى.

بەپىگەوت پياويكى دانا لەم كاروانەدا بوو. بە دىتنى ئەم رووداوانە، ھاتە پيشى و وتى: «من ئەرۆم بزائم لەو خوارەو چ باسە». يەكئىك لەو پياوانەى گورىسەكەى بە دەستەو گرتبوو، وتى: «خۆت بە كوشت ئەدەى».

كابراى دانا وتى: «چارەيەك نىيە. ئەگەر نەشرۆم لىرە دەمرم». ئىدى كەس ھىچى نەوت. كابراى دانايان لە سەرى گورىسەكە بەست و ھىدى ھىدى دايانھيلايە خواري. كابرا لە ديوارى بىرەكە و خوار قاچى رامابوو كە بەردەوام تاريك و تاريكتر دەبوو. كاتىك تارادەيەك گەيشتە كۆتايى بىرەكە، بوونەو ھەريكى رەش و خىوپەيكەرى بينى كە لەو رامابوو. بە ئەسپايى بە خۆى وت: «دەبى ئاوەزم بخەمە كار تا بزائم چى دەبى». ديوەكە كە گوئى لە قسەكانى بووبوو، وتى: «قسەى بەلاش مەكە! ئىدى تۆ يەخسىرى منى. تەنھا يەك رىگەت ھەيە كە بەئىلم لىرە برۆى».

- چ رىگەيەك؟

- ئەگەر وەلامى پرسىارەكەمت بە راستى دايەو، ئازادت

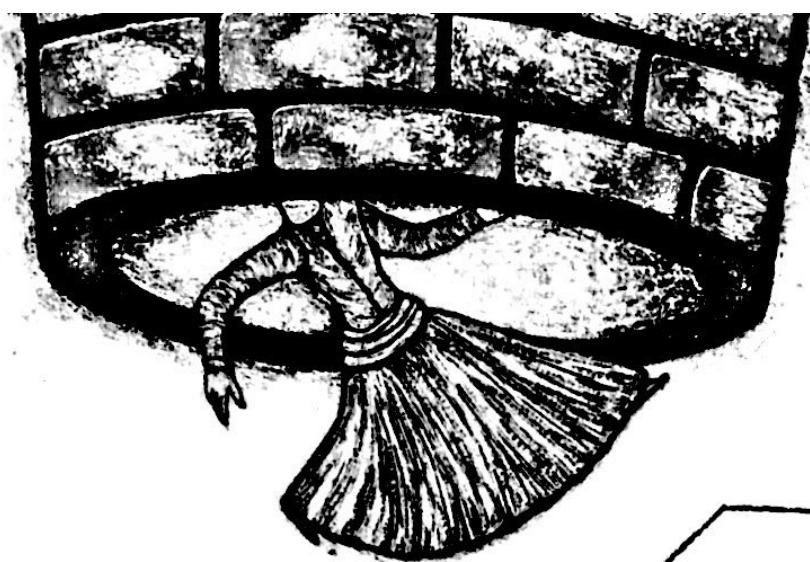
ئەكەم.

كابرا وتى: «سەراپا گويم».

ديوەكە وتى: «بلى بزائم باشترين شوينى دنيا لە كوئىيە؟» كابراى دانا بە خۆى وت ئەگەر بلىم بۆ نمونە بەغداد يا شارىكى دىكە، تانەم لەو داو و بە دنياييەو بۆ ھەميشە من لىرە دەكاتە دىلى خۆى. كەمىك بىرى كردەو و ھەينى وتى: «باشترين شوين لە دنيادا شوينىكە كە مرۆف لەوئى ھاودەمىكى ھەبى. ئىنجا چ لە كونە مشكدا بى، يا لە قوولايى زەويدا».

ديوەكە كە قسەكەى كابراى بىست، وتى:

«تافه‌رین له تۆ! تافه‌رین له تۆ! له هه‌موو
دنیادا مرو‌قاپه‌تیم له تۆدا بێنی. بێرۆ ئازاد
کردی، هه‌موو مرو‌قانی دنیام به مرو‌قاپه‌تی
تۆ به‌خشی.» هه‌نگی هه‌موو پیاوان و ژنانی
کاروانه‌که‌ی تۆ ئاو کرد.

میوه فروشی عاشق

تا نیوه‌رۆ نزیکه‌ی هه‌موو بازاری به پتوه‌دابوو و هه‌رچییه‌کی پتویست بوو کهری و داینا تا غولامه‌کان بیینه‌وه‌ ماله‌که‌ی. دواچار، کاتیک خه‌ریکبوو ده‌رۆیشه‌وه، چاوی کهوت به دوکانی وشکه‌فروشیکی تاراده‌یه‌ک بچووک و بیری کهوته‌وه که ویستوو‌یه‌تی هه‌ندیک شتیش له‌وی بکهری. هه‌ر که له‌گه‌ل که‌نیزه‌که‌که‌ی چوووه دوکانه‌که‌وه، پیاویکی گه‌نجی بینی که خه‌ریکبوو گوینیه‌کی گه‌وره‌ ئاردی ده‌برده‌ ئه‌وسه‌ری دوکانه‌که. کابرا گوینیه‌که‌ی له‌سه‌ر عه‌رده‌که دانا و گه‌رایه‌وه. له‌ که‌که‌ راما که خه‌ریکبوو به ئه‌سپایی شتیکی به که‌نیزه‌که‌که‌ی ده‌وت. چوووه پیشی. ویستی شتیکی بلی؛ به‌رسی شتیکتان ئه‌وی، به‌لام هه‌ستی کرد زمانی گیراوه. به‌که‌مین جار بوو له‌ ته‌مه‌نیدا تووشی حاله‌تیکی وه‌ها ده‌بوو. بینی که‌که‌ ئاماژه‌ی بو گوینیه‌ک برنج کرد و هه‌ینی ئاماژه‌ی بو هه‌مان گوینیه‌ ئارد کرد که کابرای گه‌نج له‌وسه‌ری دوکانه‌که له‌سه‌ر عه‌رده‌که‌م داینابوو. شتانی دیکه‌یشی ویست، به‌لام وه‌ک بلی کابرا

روژیک
و
کچی
خاوه‌ن
پله
له‌گه‌ل
چوو
بکهری
بازار
ماوه‌یه‌کی
نه‌هاتبوو
غولامان
بو
خوی
ماوه‌یه‌دا
بو
زور
بوو
له‌م
که‌نیزه‌که‌کانی
بو
شتومه‌ک
کهرین
ناردبووه
بازار

ئەسلەن نەیدەبیست. تەنھا لە کچەکه پامابوو. که قسه کانی تەواو بوو، گوئی لیبوو
که نیزه که که وتی: «ئیتستا ناتوانین بیان بهین».

کابرای گەنج سهیری که نیزه که که ی کرد که له و پامابوو. وتی: «شتیکت وت؟»
که نیزه که وتی: «ئیتستا نایان بهین»

کابرا وتی: «چی نابەن؟»

کچەکه پیکه نی و کابرایش به پیکه نینی کچەکه، پیکه نی. که نیزه که وتی: «ئەو
شتانە ی خاتوونە که م داوای کردوو، ئیتستا نایان بهین. سبه ی غولامە کان دین و
هەمووی دە بهن».

کابرا که دیسانه وه له کچەکه پامابوو، له کاتیکدا که دەنگی دە له رزی، وتی:
«دەتوانم پرسیاریکت لیکه م؟»

کچەکه وتی: «به لئ».

- تۆ زۆر دیتته ئیره؟

که نیزه که له کاتیکدا که ناوچاوی مۆن کردبوو، وتی: «نا، هەر ئەم یه ک جارە
بوو. ئیتستایش دە بیت برۆین».

کچەکه وتی: «ماوه یه کی زۆره نه هاتووم. رهنگه ئیتستایش که پرۆیشتم تا
ماوه یه کی زۆر نه گه پریمه وه».

کابرای گەنج ویستی دیسانه وه قسه یه ک بکات، ناو نیشانی مالە که ی بپرسی،
به لام هەرچی به کی کرد نه ی توانی؛ هەرچه نده بیبری ده کرده وه، کچەکه چاوه پرتیه
شتیک بیستی. ههنگی که نیزه که دهستی کچەکه ی گرت و پیکه وه به ره و قاپیبه که
رۆیشتن. کاتیک خه ریکبوون له دوکانه که ده چوونه ده ری، که نیزه که ئاوری بۆ
کابرا دایه وه و دووباره ئەو شتانە ی وتوه که کچەکه داوای کردبوو، له بهر ئەوه ی
ئەیزانی کابرا هیچیانی نه ژنه وتوه.

کاتیک ئەو دووه له دوکانه که چوونه ده ری، کابرای گەنج توند له پی دهستی
کیشا به ناوچه وانیدا. له عنەت و نه فرینی له خۆی کرد له بهر شه رمنیبه که ی. به خۆی
وت: «چه نده چاوه پرتی رۆژیک ی وه هابووم و خۆم خراپم کرد. ئەگەر ناو نیشانم له

کچه که دهپرسی، به دلنیايي وه دهیوت». ههینئ ساتیک هات به خه یالیدا شوینیان بکهوئ، به لام کاتیک له دوکانه که چوو دهري، هیچ شوینه واریکیان دیار نه بوو. چما غهیب بوون یا زهوی قووتی دابوون. کابرا به خوئی وت: «به دلنیايي وه کاری که نيزه که بووه. زانی من شیتی کچه که بووم و به خیرایی دووری خسته وه».

که پرایه وه دوکانه که. تا خوړئاوا ئه سلن نه یزانی کئی هاتوته دوکانه که ی و کئی رویشتوووه. چی فرۆشتوووه و چی نه فرۆشتوووه. به دریژایی ماوه که بیری له کچه که ده کرده وه. ته نانه ت ئه و کاته ییش که که پرایه وه مالی و کوتایی شه و چوو پیخه فه وه، هه موو ماوه که رووخساری کچه که و بزه شیرینه که ی له بهرچاوبوو. سبه ی به یانی زور زوو له خه و ههستا و به له ز چوو بو دوکانه که ی. ئه و شتانه ی ئاماده کرد که که نيزه که دوا ی کردبوو. به خوئی وت به دلنیايي وه ئه مرۆ ناو نیشانیکی کچه که پهیدا ده که م. بیری کرده وه پهنگه ئه سلن کچه که خوئی بکه ریته وه بو ئیره، پهنگه ئه سلن کچه که ییش که یفی به و هاتبئ؛ به دلنیايي وه ههروابوووه.

به دریژایی ماوه که چاوی له سه ر ده رگا که بوو. هه ر ساتیک چاوه ری بوو ده رگا که بکه ریته وه و کچه که بیته دوکانه که وه. تا عه سر ئارامی گرت و کاتیک خه ریکبوو نا ئومید ده بوو، ده رگا که کرایه وه و که نيزه که به غولامیکه وه هاته ژووری. غولام هه موو کالاکانی هه لگرت و له دوکانه که چوو ده ری. کاتیک که نيزه که خه ریکبوو پاره ی کالاکانی هه ژمار ده کرد، کابرای که نج وتی: «ده مه وئ شتیکت پی بلیم».

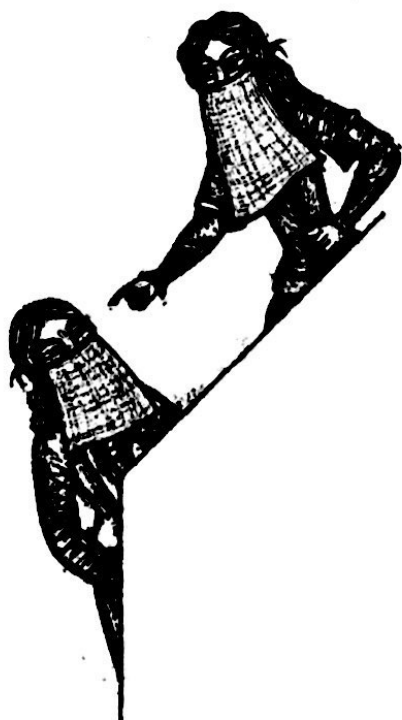
که نيزه که سه یری کرد. وتی: «بلی!»

- ئه مه وئ به خاتوونه که ت بلی له دوینتیه که بینومه، چرکه یه ک ئارام و ئوقره م نییه. به رده وام بیر له و ده که مه وه و رووخسار و پیکه نینه که یم له بهرچاوه. له دوینتیه که رویشتوووه، به رده وام دهنگی پیکه نینه که ی له گویمدایه. سه یری هه ر شوینتیک ده که م، ئه و ده بینم. ئیدی ئه سلن پیموانییه بتوانم بی ئه و بژیم. بلی که ئه و هه مان ئه و که سه یه من سالانیکه ئاره زووی دیتنیم هه بووه. ئاماده م

هه موو شتیکم بدهم تا تهنها ساتیک له گهل ئه وبم. پیتی بلی تکا ده کهم زهماوه ندم له گهل بکات. ئه گهر بیتته لای من و ئاماده بی زهماوه ندم له گهل بکات، هه موو ژیانم ده پریژمه بهر پیتی. ده بمه غولامی. دلنیابی هیچ که سیک له م دنیا به دا ناتوانی به هیندهی من ئه و به خته وهر بکات. هه موو بوون و ژیانم ده پریژمه بهر پیتی. داوای لیده کهم زهماوه ندم له گهل بکات.

دوا جار دیسان به که نیزه کهی وت: «داوا له تو ده کهم هه موو ئه مانه به خاتوونه کهت بلیتی!»

که نیزه که سهری له قاند، پارهی کالاکانی هه ژمار کرد و له دوکانه که چووه ده ری. کاتیک که رایه وه مالی کچه که، راسته وخو چووه ژوری کچه که و پیتی وت: «خاتوونی من! که نجوی به قال سلاوی هه بوو و وتی وهره من خوازیاری قوم».

کچه و تی: «بهم سارییه و تی:»
 که نیزه که و تی: «ئهو زور به
 تامو خوئیوه و تی: به لام مه بهستی
 ئه مه بوو.»

به رتيل

ژماره يهك خهلكى زورى بينى كه گوشاوگوش
 دانىشتوون و گوى له قسهكانى شيخ دهگرن.
 كابرا شوينىكى چولى له نيو ئاپوراكه دا دوزيه وه و
 دانىشت و گوى سپارده قسهكانى شيخ. كه ماوه يهك
 تپه پى، پياويكى گنج كه له پهنايه وه دانىشتبوو،
 به ئه سپايى وتى: «ئهوانه ي ئه و پيشه وه ده بينى؟»
 به په نجه ي پيشه وه ي پيشان دا. كابرا نيوه هه ستا و
 سه يرى پيشه وه ي كرد. وتى: «كى ده لى؟»
 - هه مان ئه و چهند كه سه ي كه له ريزى يه كه م
 دانىشتوون.

كابرا ديسان نيوه هه ستا. چهند پياويكى له ريزى
 يه كه م بينى كه له سه ر ئه ژنو له به رده م ئوستازدا
 دانىشتبوون و له قسه كانيدا توابوونه وه. كابرا ي گنج
 وتى: «ئهوانه له گه وره كان و دانا يانن. له شوينىكى
 دووره وه هاتوون بؤ ديتنى شيخ.»
 كابرا له شيخ نه ساجى بوخارى رامابوو. كاتيك
 قسه كانى ته واو بوو، يه كى كى له و پياوانه ي كه له

روژنيكا
 پياويكى كه
 زورى له
 بوخارى
 شيخ
 نه ساجى
 تاريقى
 بيسنبوو،
 بچينه
 سهردانى
 وهرگرت و
 ماوه يهك،
 ناوينشانى
 پاش
 به پريكوت.
 كاتيك به
 پولاكه ي
 زور
 دوزيه وه
 چوه
 شوينىكى
 ژوورى،

پیزی یه کهم دانیشتبوو، ئایه تیکی خویند و یه کیکیتر هه دیسینک و هه یینی داوایان له شیخ کرد بویان راقه بکات. شیخ وتی: «سه یرکه ن! من عه ره بی نازانم. ئیوه ئهم ئایه ته م بو وهر بگیرن تا من راقه ی بکه م».

ئهو دووه، ئایه ت و هه دیسه که یان بو شیخ وهر گیترا و ئه ویش ده ستیکرد به راقه کردنیان. پاشانیش باسی په یامبه ری کرد که چ پله و پایه یه کی هه بووه که ئهو ئایه ته ی بو هاتوووه و ئهو پله و پایه یه چی بووه و زور شتانی دیکه که

هه موو به وردی گوئیان گرتبوو و پاشان، دیسان ئه و پیاوانه ی که له پیزی به کهم دانیشتبوون، شتیکیان پرسى.

له م نیوه دا ئه و پیاوه ی که سه راپا گوئ بوو، چاوی که وت به پیاویک له نئو ئاپورا که دا. به خوی وت چه نده له دادوه ری شار ده چی. له کابرا پاما که نزیکى دیواره که دانیشتبوو. به خوی وت: «نه کا ئه سلن خودی دادوه ر بی؟» هه ولیدا که میک بچیته پیشی و هه ینی نیوه هه ستا. به وردی سه یری کابرا ی کرد. ئیستا ئیدی گومانی نه بوو خودی دادوه ری شاره. سه یری شیخی کرد که ئیستا هه دیسه که ی راقه ده کرد. کاتیک پرسیاره کانی دانایان و گه وره کان کوتایی هات، به شیخی وت: «ده مه وئ شتیک به تو بلیم».

شیخ سه یری کرد. وتی: «بلی!»

کابرا وتی: «دادوه ری ئه م شاره پیاویکی زور باشه. له ته واوی دنیا دا پیاویکی هاوشیوه ی ئه م دادوه ره نادوزیته وه. مه حاله که سیک بچیته لای و ئه و دادپهروه ری له باره یه وه جیبه جی نه کات. به جوریک موو له ماست ده رده کیشی و به وردی کار ده کات، مه حاله مافی که س بخورئ. له هه موویشی گرنگتر ئه مه یه، به رتیل وه رناگرئ و کاره که ی خالسانه یه».

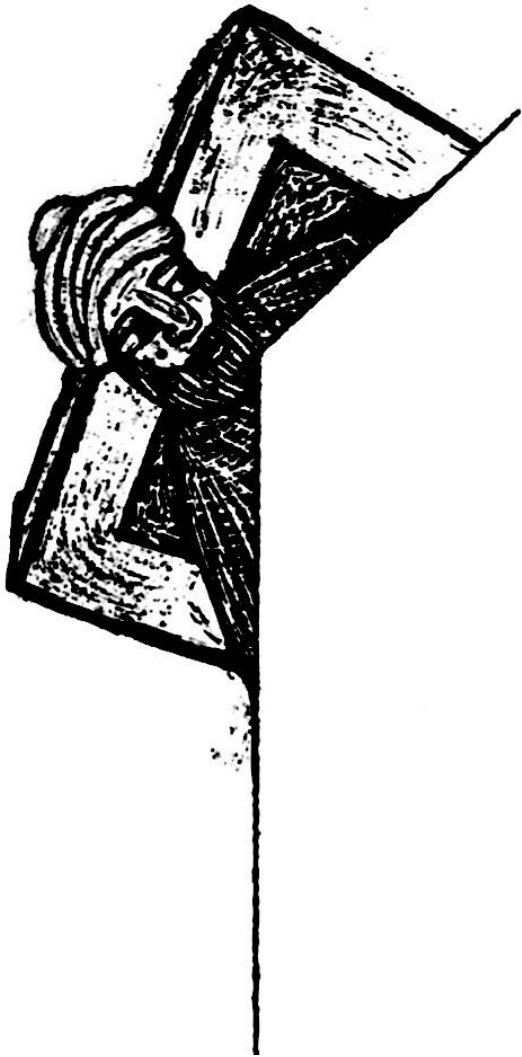
شیخ نه ساجی بوخاری که له کابرا پامابوو، وتی: «ئه مه ی که ده لئی به رتیل وه رناگرئ، درۆیه کی په تییه».

کابرا وتی: «بوچی ئه م قسه یه ده که یت؟ سویند ئه خۆم که راسته که م. خۆم به چاوی خۆم بینیم که سیک ویستی به رتیل بداته دادوه ر و ئه و قبولی نه کرد».

شیخ وتی:

«تو له نهوهی پیامبهری، کابرا!
خاریکی له بردهم دادوهردا
پهسن و ستایشی دهکایت، همه
بهرتیل نییه؟ بهرتیلکا له مه
باشتر پندهزانی که خوت ئیستا
باست کرد.»

فەرۆه له ئاودا

هەر له بهر ئه مهيش توند دهسته كانى به سنگيه وه
 گرتبوو و به دۆخىكى كوربه وه بوو، ههنگاوى
 ههله گرت. به فر به كه بند دهبارى و سۆزهى سه رماكه
 هينده توند بوو، ئه و ناچار بوو جار جارئ له پهنا
 ديوارى كدا بوه ستى. له وئ دهسته رچيه و كانى له
 بهر ده ميدا مشت ده كرد و خيرا خيرا هه لمى ده مى
 فووده كرده ناويان. جار جارئ له پهنا ديوارى كدا
 داده نيشت و ئه ژتوكانى ده گرته باوهش و كوور
 ده بووه و ئاره زووى مردنى له خودا ده كرد. بيري له
 رابردووى ده كرد وه كه به نه دارى گوزه راند بووى
 و بيري له داها تووى ده كرد وه كه هيج شتىك له
 چاوه پروانيدا نه بوو و له عنه تى بو پوژگار ده ناردا.
 جار ئىك كه چووه پهنا ديوارى ك، پياوئىكى بينى
 له ته نيشت ئاگر ئىكى بچووكه وه دانىشتووه. چووه
 ته نيشتى و داواى له كابرا كرد چهند ساتىك له پهنا
 ئاگره كه دا بنى شى. كابرا سه ير ئىكى پوژساكه ته نك
 و تيواره كه ئه وى كرد، به له قاندى سه ر وتى

به يانئيه كى
 زووى زور
 ساردى ساردى
 زستان، كه
 هه ميشه
 له
 ماموستايه كى
 نه بوو،
 دينا هيجى
 كه و ته پرى،
 ماموستا له
 خويندنگه كى
 كه
 شتىك
 بهر و
 تاقه
 بهریدا
 بوو،
 فشو قول و ناسك و كونه بوو،

دابنيشتي. مامؤستاكه به پرتاو له پهنا ئاگرهكه وه دانبيشت و دهستهكاني له بهر ئاگرهكه دا پراگرت. دهستهكاني هينده نزيك له ئاگرهكه وه پراگرتبوو، مرؤف پيئوابوو ئه شي هه سايتيگ رويان به ريتيه ناو ئاگرهكه وه.

چهند سايتيگ له هه مان شوين دانبيشت و هه يني چاوه كاني نووقاند. به خوي وت چي ده بوو ئه گه ر پؤشاكى گه رم و نه رمى هه بوايه؛ ئه وسا ئيدي له هيج سه رمايه ك نه ده ترسا. ده يتواني بو هه موو شوينيگ بچي. پاشان له زه يني خويدا ويناي كرد كه پؤشاكيني ئه ستوور و دريژي له بهر كردوو و به ههنگاوي پته و به ره و قوتابخانه كه ده چي.

كتوپر هاته وه سه رخوي و ههستي كرد ئاگرهكه كوژاوه ته وه. سه يري ده ورره خوي كرد. هيج هه واليگ له كا برا نه بوو.

هه ستا. ورده ورده خه ريكيبوو درهنگ ده بوو. بي ري كرده وه ئيستا به دلنيايييه وه هه موو فيرخوازه كاني له پوله كه ئاماده بوون. به لام كاتيگ به ريكه وت، سوژي كوشنده ي سه رما، هه موو گياني به شيويه كي ترسناك له رزانده. ويستي بگه رپته وه په نا ديواره كه، ته نبيشت خوله ميتشه كه كه هيتشتا گه رم بوو، به لام خه ريكيبوو درهنگ ده بوو و پيئه چوو ئه سلن كاره كه ي له ده ست بدات. توند دهسته كاني به سنگيييه وه گرت و هه ولي دا بي ري له شتيگ بكاته وه جگه له سه رما. هه ولي دا بي ري بكاته وه پالتويه كي ئه ستووري له بهر كردوو و خه ريكه بيئه وه ي هه ست به سه رما بكات، ههنگاو بو پيشه وه هه لده گري. به لام كلوي گه وره ي به فر كه بهر ده موچاوي ده كه وت، هه موو بي ركردنه وه ي تيگ ده دا و ديسان ناچار ده بوو پشت له ديواره كه په نا بگري. پاش قه يريگ، بو چهند چر كه يه ك چاوه كاني نووقاند و ريگ سايتيگ كه ويستي هه ليا نبيه يني، قاچي له سه ر خر كه به ريگ خليسا و توند به ئه ژنودا ته ختي زه وي بوو. چهند سايتيگ له تاو ئازاري ئه ژنوي راستي له هه مان شوين و له سه ر عه رده كه دانبيشت. ئه وه نده ي ئازار هه بوو، خه ريكيبوو وابزاني قاچي شكاهه. كاتيگ بالا پؤشه كه ي هه لدايه وه، كه درابوو، چاوي كه وت به بري نيكي گه وره. ئه سرين

له چاوه كانيدا گردبووه. به خوی وت: «ئیدی بریاره چ به لایه کم به سهر بی!»
چند جاریک دهستی به چواردهوری برینه که دا هینا که خوینی لیده هات
و هینی به هر جوریک بووه، ههستا. به شهله شهل به رهو قوتابخانه که
کهوته پئی. که کهمیک چووو پیشی، ههستی کرد ئیدی نه ژنوی نازاری نییه.
تهنها ههستی به سۆزی ساردی سهرما ده کرد که تا مۆخی ئیسکه کانی دزه ی
کردبوو.

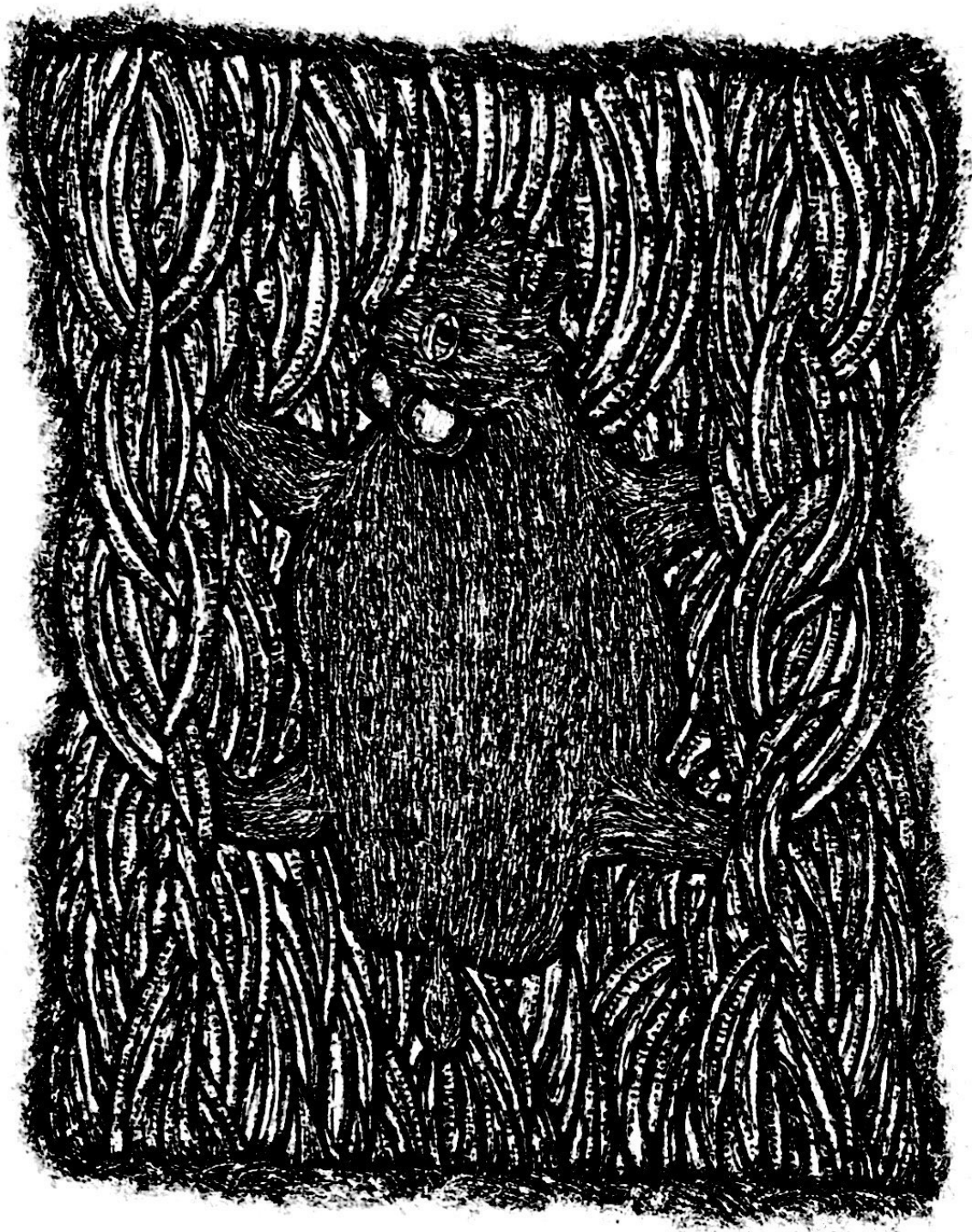
کهمیک دواتر، له کاتیکدا که پییوابوو ئیدی هرگیز ناگاته شوینی
مه بهست، پیینایه قوتابخانه که وه و چووو پۆله وه. فیرخوازه کان که زور زوتر
له له سهر وانه که بیان ناماده بوون، له مامۆستا رامن که هیشتا خه ریکبوو
له سهرما دهله رزی و ددانه کانی بیوچان چۆقه چۆقیان ده هات. مامۆستا له
کونجیک دانیشت و چند ساتیک چاوه کانی نوقاند و کتوپر ههستی به
نازاری توندی قاجی کرد. ههروا که چاوه کانی نوقاندبوو و له وی دانیشتبوو،
گوپی لیوو فیرخوازه کان خه ریکن باسی نه و ده کهن. بیستی که فیرخوازیک
وتی: «جله کانی له جله کانی ژیره وهی من ناسکتره».

یه کیک دپراوییه که ی سهرته ژنوی پیشانی نه وانیترا داو هر که سه و سه یه کی
ده کرد. پاش کهمیک مامۆستا چاوی هه لهینا و ههستا. ویستی وانه که ی دهست
پیکا که ناخودئاگا چاوی کهوت به په نجه ره که. چووو ته نیستی و سهیری
پرووباره که ی کرد که له ویوه زور دوور نه بوو. ههستی به په وتی ئاوه که کرد
که له هه همیشه توندتر بوو. له پرووباره که رامابوو که یه کیک له فیرخوازه کانی
وتی: «دوینی شهو له که ژ و کتیه که وه لافاو ههستا. مامۆستا».

فیرخوازیکی دیکه وتی: «بریاره تا نیوه پۆ بگاته ئیره».
هه موو کهوتنه پیکه نین.

مامۆستا ئاوری دایه وه و وتی: «ناگات».

وانه که ی دهست پیکرد. کاتیک وانه ی دهوته وه، دهنگی دهله رزی و هیشتا
جاروبار ددانه کانی چۆقه بیان ده هات. ده بیینی که یه کیک له فیرخوازه کانی له

بالاپوشه فشو فول و تهنکه که ی راده مینى. هیشتا کاتزمیریک له دهستپینکی وانکه تینه په ریبوو، کتوپر ههستی به فیترخوازه کان کرد که خه ریکبوون چرپه چرپیان ده کرد. خه ریکبوون له په نجه ره که وه سهیری دهره وه یان ده کرد و به ئه سپایی قسه یان ده کرد. ماموستا وتی: «چی بووه؟ بلین با ئیمه ییش بیزانین!»

یه کیک له فیترخوازه کان رووی کرده ماموستا و وتی: «فهروهیه که به سه ر ئاره که وه یه، ماموستا. وتمان به تو بلین بچیت و بیهینیت بو خوت». ماموستا وتی: «له کوئی؟»

به له ز چوو ته نیشته په نجه ره که و فهروه که ی بینى. ههنگی سه رسوورما و له پوله که چوو دهرى. به پرتاو خوئی گه یانده فهروه که که له کوئی ئاره که بوو. پری پیا کرد بیگرى، کتوپر ورچیک سه ری هه لینا و دهستی ماموستا که ی گرت و رایکیشایه ئاره که وه. کابرا له ئاره که دا ئاوقای ورچه که بوو بوو که هاواری فیترخوازیکی ژنه وت: «ئوستاز! نه گه ر ناتوانی فهروه که بهینى، به ره لای بکه و بگه ریوه».

ماموستا له ئاو ئاره که وه
 هاواری کرد: «من فهروه که م
 بووه، نه من
 به ره لای تاکت».

ئەلف ھىچى نىيە

كابرا چوۋە ژوورى. بە مامۇستاكەى وت كە
خەرىكبوو نامىلكەيەكى لەسەر مېزەكە گىردەكردەوہ:
«دەمەوئى پرسىيارىك لە تۆ بكام».

مامۇستاكە سەيرى كرد. وتى: «سەراپا گويم».

كابرا وتى: «دەمەوئى بېرسم ئايا تا ئىستا
كە موكوورپىمان ھەبووہ بۆ تۆ؟ تا ئىستا كە موكورتمان
ھەبووہ لە خزمە تگردنى تۆدا؟»

مامۇستاكە نامىلكەكەى لەسەر مېزەكە ھەلگرت و
وتى: «نا، چ كە موكورتييەك! ئىتوہ ھەموو كارىكتان
كردوۋە».

كابرا وتى: «بەراستى ئەگەر كە موكورتييەك لە
ئىمە دەر كە وتوۋە، بلى تا قەرەبوۋى بكامىنەوہ».

مامۇستا وتى: «چ كە موكورتييەك! خۆ من وتم
ھەموو كارىكتان كردوۋە. ئىستا مەگەر چى بوۋە؟»

كابرا ساتىك تەنھا سەيرى پەنجەرەى پۆلەكەى
كرد. لە وئوہ خوئىندكارەكانى بىنى كە بەرەو دەرگا كە
دەچوون. وتى: «كۆرەكەى من سى مانگە لە پۆلەكەى

روزىك پياويك چوۋ بۆ تۆ
قوتابخانەى قورۇق
دەخوتىد تا لەگەل مامۇستاي
كۆرەكەى لە بارەى وانەكانىيەوہ
قەسە بكام ماۋەيەكى لە
پەنا دەرگاي
چاۋەبىنى كرد
خوئىندكارەكان
وانە لە پۆلەكە
پۆلەكەوہ
ھەموو
كاتىك
پاش
دوۋاين
چوون دەرى

تۆ دەخوینى، بەلام ھىشتا ھىچ فېرنەبوو. ھىشتا ھەمان وانەى يەكەم، ئەلف
 ھىچى نىيە، دەخوینى. ئەمەوى بزەم بۆچى؟»
 مامۇستا چەند چرکەيەك بى ھىچ قسەيەك لە كابرا رام. ھەينى وتى:
 «ھىچ كەموكورتىيەك لە تۆ پرووى نەداو. خەيالت تەخت بى، بەلام ئەمە بزەنە
 كورەكەى تۆ ھىشتا وانەى يەكەم فېرنەبوو و لەويدا چەقيو».
 كابرا وتى: «ماناى چى؟ مەگەر دەكرى لە ھەمان وانەى يەكەمدا چەقى
 بى؟»

مامۇستا وتى: «بەلى، لە ھەمان وانەى
 يەكەم نەھاتۆتە پىشى. ئەسلەن خۆت ئىستا
 دەبىنى.»

بەلەز لە پۆلەكە چوو دەرى. بانگى ئەو
 خویندكارەى كرد كە لە لە پىش دەرگاگە وەستابوو و وتى
 بېرۆ كورپى ئەم پياوہ بدۆزەرەوہ و خىرا بىھىتە بۆ
 پۆل. كورپە بە خىراى لە پارەوہكە چوو دەرى.
 مامۇستاگە رايەوہ پۆلەكە. وتى: «ئىستا
 دەبىنى كەموكورتىيەكە لە كورپەكە تەوہيە».
 ھەر دووكيان وەستان. پاش چەند ساتىك
 كورپەكە ھاتە پۆلەكەوہ. كە باوكى بىنى، ساتىك
 راپلەكا. مامۇستاگە وتى: «وہرە ئىرە!»

كورپەكە چوو تەنىشت مامۇستاگەوہ. مامۇستا وتى: «بلى ئەلف
 ھىچى نىيە».

كورپەكە وتى: «ھىچى نىيە».

مامۇستا وتى: «بلى ئەلف ھىچى نىيە».

كورپەكە وتى: «ھىچى نىيە».

مأمورستانا
سہیری
خویندکارہکھی
کاتیک
«دہینی!»
چون چاوهروانی
توانی
بہی
ونہی
باوکی
کری
تہلف،
دہکھیت
و شہپیکھی
دیکھی
فہی
بکہم؟»

شیری بیسه

کابرا باسی ئه و شارهی کرد که له دوا سه فه ریدا چووبوو؛ باسی شاریک که سالیکی خایاندبوو تا بگاته ئه وئ. کابرای گهنج که زور سه راسیمه بووبوو، وتی: «من تا ئیستا ئه م هه موو سه فه ره م کردوه، به لام زورترین ماوه یه ک که به رتوه بووم، پینج مانگ زیاتر نه بوو».

کابرا وتی: «لیره وه زور دووره و ریگه یه کی مه ترسیداری هه یه. ئیمه به پوژان و شه وان له کویستانه کان و بیابانی زور زور گه وره و هه راوه وه تینه پرین. چه ندین جار له بیابانه کاندان ونبووین و ته نانه ت جاریک به ریگه یه کی دوورودریژدا گه رابووینه وه».

پاشان باسی ئه و شتانه ی بو هاو ریکه ی کرد که له وئ دیتبووی؛ له خوراک و پوشاکی خه لکه وه له وئ، له پیستیان که ره ش بوو و له و ملوانکانه ی که له ئیسک دروستکرا بوو. پاشانیش ئه و ملوانکه یه ی پیشانی کابرای گهنج دا که له وئ هینابوو.

کابرای گهنج وتی: «زور چه ز نه که م ئه وئ ببینم».

کابراویانه ته وه له مه ملله که تیک
 پیاویکی گهنج ده ژیا که سه فه ری
 زوری کردبوو. پوژیک به کیک
 له هاو ریکه ئه هلی
 نه ویش پاش
 سه ردانن و
 کاتر مینر پیکه وه
 که سه فه ر بوو،
 زور ته وان
 هاته چه ندین
 کرد قسه یان کرد.

- ئىنجا لە ھەموو ئەمانە سەرنجراکیتشتەر ئەمەيە لە نزیک شار، لە بيشە لانیکدا، شيریک دەژی لە شیکى زۆر گەورەي ھەيە. کاتیک دەجوولئ، وەک بلینى شاخیک لە بەردەمتا دەروا. قاچە گەورەکانی بە جۆریک دەخاتە سەر زەویيەکە و دەروا، چما ھەموو جیھانی لە ژیر پئ دایە. یالەکەي دەوری سەری جوانترین شتیکە کە لە تەمەندا دیومە. زۆریک لە سەرانسەری دنیاوہ دینە ئەوی تا ئەو شیرە بیینن».

پاشان دیسانەوہ باسی شیرەکەي کرد و دواچار وتی: «بەلام ئەو شتە سەرنجراکیتشەي کە دەمەوی بۆت باس بکەم ئەمەيە کە ئەگەر بە ئازایەتیوہ لە تەنیشتیوہ برۆی و بە عەشق و حەزەوہ دەست بە یال و پشتیدا بەینی، ھیچ ھەقی نییە بە سەرتەوہ، بەلام ئەگەر بە ترس و لەرزەوہ بچیتە لای، دور نییە پەلامارت بدات و ونجرونجرت بکات».

کابرای گهنج که زور له قسه کانی هاوپیکه‌ی حه‌په‌ساو و کونجکۆل بووبوو،
وتی: «هر ئیستا بریاریکم دا».

- چ بریاریک؟

- دهمه‌وی به‌پیکه‌وم و برۆم ئەم شیره له نزیکه‌وه ببینم.

- به‌لام پیکه‌که‌ی زور دووره. راستییه‌که‌ت بو، ئەگەر سه‌ره‌تا به‌ منیان
بوتایه‌ سالیکی به‌پێوه‌ده‌بم، مه‌حال بوو به‌ره‌و ئەوی به‌پیکه‌وم.

کابرای گهنج کتوپر له شوینه‌که‌ی هه‌ستا و وتی: «به‌لام من بریارم داوه.
دهمه‌وی شیره‌که‌ ببینم و ده‌ست به‌ یاله‌که‌یدا به‌ینم».

- دیسانیش بیرکه‌ره‌وه. سالیکی کاتیکی زوره. ئینجا ئەگەر وه‌ک ئیمه‌ شانست
هه‌بی و به‌و پیکه‌ دژواره‌دا، بگه‌یته‌ ئەوی.

کابرای گهنج وتی: «ده‌زانم، به‌لام ئەو شیره‌ی تو باسی ده‌که‌یت، نرخ‌ی ئەو
رینگه‌ دووردریژ و دژواره‌ی هه‌یه».

هه‌ینی داوای له‌ کابرا کرد باسی ئەو شار و بیسه‌یه‌ی بو بکات تا ئەو
شوینه‌ی بیریه‌تی و ئەویش هه‌مووی تۆمار کرد.

پاش هه‌فته‌یه‌ک کابرای گهنج بارگه‌ی سه‌فه‌ره‌ی کۆکرده‌وه و له‌به‌رئه‌وه‌ی
ده‌یزانی ئەش‌ هه‌رگیز له‌و سه‌فه‌ره‌ نه‌گه‌رپه‌ته‌وه، ماله‌ئاوایی له‌ هه‌موو ئەو که‌سانه
کرد که‌ ده‌یناسین و به‌پیکه‌وت. هه‌رچه‌نده‌ ریک به‌ پینی ئەو نه‌خشه‌یه‌ کاری
ده‌کرد که‌ کابرا پێیدا‌بوو، به‌لام له‌ سارایه‌کدا پیکه‌که‌ی ونکرد، ماوه‌یه‌کی زور
به‌ چواره‌وری خۆیدا خولایه‌وه تا دواچار توانی پیکه‌ی سه‌ره‌کی بدۆزیته‌وه.
له‌ سه‌رمای کویستاندا، تا تخریبی مردن پویشت و گه‌رایه‌وه و له‌ کوتاییدا پاش
سالیکی گه‌یشه‌ شاره‌که.

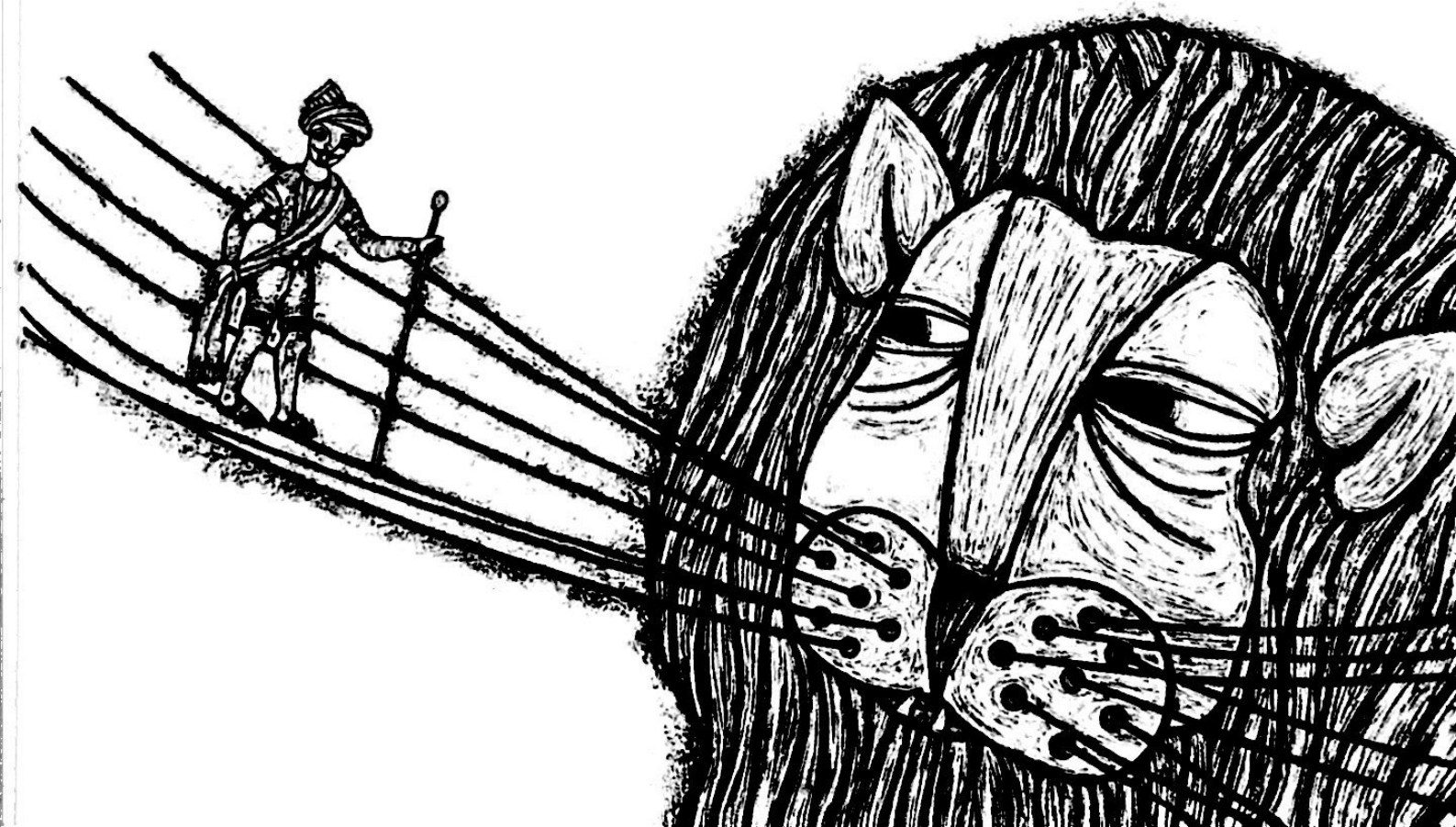
هه‌موو ئەو شتانه‌ی که‌ له‌وی ببینی، ریک به‌و شیوه‌یه‌ بوو کابرا و تبووی.
بو سبه‌ی چه‌ند که‌سیک له‌ خه‌لکی ئەو شاره‌ی دۆزیه‌وه که‌ هه‌موو شاره‌که
و چواره‌ورکه‌ی به‌له‌د بوون. پینی وتن چه‌نده‌ی پێچوووه تا گه‌یشه‌تۆته‌ ئەوی
و هه‌موو ئەو رووداوانه‌ی بو گه‌یرانه‌وه که‌ به‌سه‌ری هاتبوو له‌ پیکه‌دا. پاشان

وتی بهرگهی هه موو ئه م ناخوشیانه م گرت تا شیرێ بێشه که بێنم و دهستیک به یاله کهیدا بهینم و داوای لیکردن بیهن بۆ بێشه لانه که.

بۆ سبهی بهیانی ریگهی بێشه که یان گرت بهر و دوو پوژی پینچوو تا که یشتنه ئه وی. کابرای گنج و هاوړیکانی له بهیانی زوه وه له شوینیک خویان مه لاس دا که خه لکه که وتبوویان و چاوه پروانیان کرد. کابرای گنج که ئیدی سه بری سوابوو، بهرده وام له یاوه رهکانی ده پرسی دوا جار که ی سه روسه کوتی شیره که دهرده که وی و ئه وانیش وه لامیان دایه وه، ده بی ئارام بگری.

هیشتا هینده له نیوه پو تینه پهری بوو، کتوپر کابرای گنج ههستی کرد یاوه رهکانی شتیکی پیشان ده دن. له هه مان شوینه وه، له پشت ده وه نیکی به رزه وه که له پشتییه وه وه ستابوون، بوونه وه ریکی بینی که هه رگیز له ته مه نیدا هاوشیوه ی ئه وه ی نه دیبوو. شیریکی بینی که له گه وه ییدا هاوشیوه ی نه بوو؛ ریک به وشیه یه ی هاوړیکه ی وتبووی. چما جیهان له ژیر قاچیدا بوو و یاله گه وه که ی له بهر هه تاوه که دا ده رده وشایه وه.

هاوکات خه لکه که پینان وت ئیستا کاتیه تی. به کیان وتی: «به ریکه وه! په له

بکه! زور له وئ ناوهستی.»

بهلام کابرای گهنج له شوینی خوی نه جوولا. پیاویکی دیکه وتی: «چاوه پری چی دهکیت؟ بچوره پیشی!» بهلام کابرای گهنج دیسان له شوینی خوی نه جوولا. یه کیکي دیکه له خه لکه که وتی: «ئه گهر نازایانه برۆیته پیشی و به عه شقه وه دست به یاله که یدا بهینی، شیره که هیچ زیانیک به تو ناگه یه نی. تیده گهی چی ده لیم؟ په له بکه!»

بهلام کابرا ته نانهت پرکیشی نه بوو ههنگاو یک بو پیشه وه هه لیکری. له هه مان شوین وه ستابوو و ته نها له شیره که رامابوو.

پیاویکی
وتی: «تو»
ناره حه تیت
سالیکی
چه شتوره
چرک یه کی
بو
وه ها.
به مشیوره یه
بوچی
له وئ وه ستاوی؟
بهلام کابرای گهنج له شوینی
خوی نه جوولا.»

داری خودا

کابرا ماوه‌یه‌کی زور له شوینی خوی وه‌ستا و له قه‌یسیه‌کانی پاما و هه‌ینی به‌رپکه‌وت. به خوی وت ماوه‌یه‌کی زوره قه‌یسیه‌کی به‌م گه‌وره‌یه نه‌خواردوو و ویستی بیری خوی به‌ینتیه‌وه که دواین جار که‌ی قه‌یسی له‌وجوره‌ی خواردوو. هه‌رچنده گه‌را، بیری نه‌هاته‌وه. که له ته‌نیشته باخه‌که‌وه تیپه‌ری، دیسان چرکه‌یه‌ک وه‌ستا و ناوری دایه‌وه و سه‌یری لقه‌کانی کرد. قه‌یسیه‌کانی داره‌که له دووره‌وه، له به‌ر هه‌تاوه‌که‌دا، ده‌بریقانه‌وه.

ماوه‌یه‌ک له‌وی وه‌ستا. پاشان کتوپر شتیک هات به خه‌یالیدا. به خوی وت؛ بۆچی هه‌ندیک له‌م قه‌یسیه گه‌وره و ناوداران نه‌خوات؟ ئیدی که‌ی قه‌یسیه‌لیکی وه‌های ده‌سته‌که‌وی؟

گه‌رایه‌وه و ده‌وریکی به باخه‌که‌دا دایه‌وه. که گه‌یشه پیش ده‌رکه‌ی باخه‌که، چهند ساتیک وه‌ستا. هیچ ده‌نگیک له ناوه‌وه نه‌ده‌هات. بیری کرده‌وه بیگومان خاوه‌ن باخه‌که له‌وی نییه؛ ره‌نگیشه

پیاویکی
ته‌نیشته
ده‌ریشته،
له‌سەر دیواریکه‌وه
هه‌موو قه‌یسی
گه‌نج گه‌وره‌وه
باخکی
چاری داری قه‌یسی که
دیاربوون
په‌رپوون
لقی گه‌وره‌ی
لقه‌کان
گه‌وره
و
زهره

ئەمىرۇ ھەر نەيات. ماوھىيەكى زۆر لەوئى وەستا و پاشان
گەرايەو تەنىشت ئەو دىوارەى لقە بەرزەكانى قەيسىيەكە
لە سەريەو ديار بوون. سەيرىكى چواردەورى خۆى كرد
و پاشان بە دىوارەكەدا ھەلزننا. ھىچ كەسىكى لە باخەكەدا
نەبىنى. لەسەر دىوارەكەو بەرەو دارىك رۆىشت كە
ھىچى وا لە دىوارەكەو دور نەبوو. لەسەر لقىكى
ئەستور دانىشت و يەكىك لە قەيسىيەكانى لە لقەكە كوردەو و خستىيە
دەمىيەو. تا ئەو رۆژە ھەرگىز قەيسىيەكى بەم شىرىنىيە نەخواردبوو.
ناوكەكەى تفكردەو و يەكسەر قەيسىيەكى دىكەى لە لقەكە كوردەو و
دەستى كرد بە خواردنى. ھەرچەند زىاترى دەخوارد، ھەستى دەكرد زىاتر
حەزى لىيەتى. كە ھەر دوان - سىيانىكى دەخوارد، چەند دانەيەكىشى دەخستە
گىرفانەكانىيەو.

ھىشتا كاتر مېرىكى نەخايندبوو، بىئەوھى پىبزانى، دەرگای باخەكە كرايەو
و خاوەن باخەكە ھاتە ژوورى. باخەوان كە ئاگای لە بابەتەكە نەبوو، لەسەر
سەكۆيەكى بەرامبەر ژوورە گەورەكەى باخەكە دانىشت تا نانى نىوہ پۆ
بخوات كە لەگەل خۆى ھىتابووى. كاتىك خەرىكبوو خوانەكەى پادەخست،
دەنگى خشەخشىكى لە ناو باخەكەو بىست. بە خۆى وت بىگومان بالندەيەك،
شتىكە. ھىشتا دوو - سى پاروو زىاترى نەخواردبوو كە ديسان دەنگەكەى
ژنەوت. نىونىگايەكى گرتە باخەكە، بەلام لەوئىو ھىچ شتىك ديار نەبوو.
كاتىك ديسانەو دەنگەكەى ژنەوت، بىرپارىدا كاتىك نانەكەى خوارد، سەرىك
لەوئى بدات. بىرىكردەو دەنگە بىچووو چۆلەكەيەك يا كۆترەبارىكەيەك لە
ھىلانەكەى بەربووبىتەو. بەلام دەنگەكان نەبرانەو، ھەر لە بەرئەمەيش كابرا
ھەستا و بە كاوہخۆ بەرەو ناو باخەكە ھەنگاوى ھەلگرت. ھىشتا نىوہى
باخەكەى نەبىرىو چاوى كەوت بە شتىك بە سەر دارىكەو. دەبىنى
كە ھەموو جارى شتىك لەسەر دارەكەو بەردەبىتەو. كە چووہ پىشتر،

کابرایه کی گنجی به سهر لقه که وه بینی و به رهو داره که پایکرد. هاواری کرد:
«ئهی پیاو!»

کابرای گنج که تازه هستی به خاوهن باخه که کردبوو، ناوپی دایه وه و
سهیری خواره وهی کرد. باخه وان هاواری کرد: «له و سهره وه چی ده که یت؟»
پیاوه گنج که ئه و قه سیسییه ی پیشانی باخه وان دا که قه پالی لیگرتبوو و
وتی: «خهریکم قه سیسی ده خوم».

باخه وان که زور تووره بووبوو، به دهنگیکی بهرز وتی: «تو شهرم
ناکه یت؟ له خودا ناترسی، له و سهره وه دانیشتووی و خهریکی میوه ی باخه که
ده خویت؟»

کابرای گنج قه سیسییه که ی خسته ده مییه وه و هیننی ناوکه که ی فریدایه
خواری. وتی: «بوچی ده بی بترسم؟ ئه مه داری خودایه و منیش به نده ی
خودام و خهریکم له میوه کانی ده خوم».

باخه وان که له تووره ییدا

خوینی خوی ده خواره وه،

بیته وه ی قسه یه کی

دیکه بکات، به ره و

ژووره که پایکرد و

گوریسیکی ئه ستووری

هه لگرت و که پایه

لای کابرای گنج.

له چاوتروو کانتیکدا به

داره که دا هه لزنا. له و کاته دا

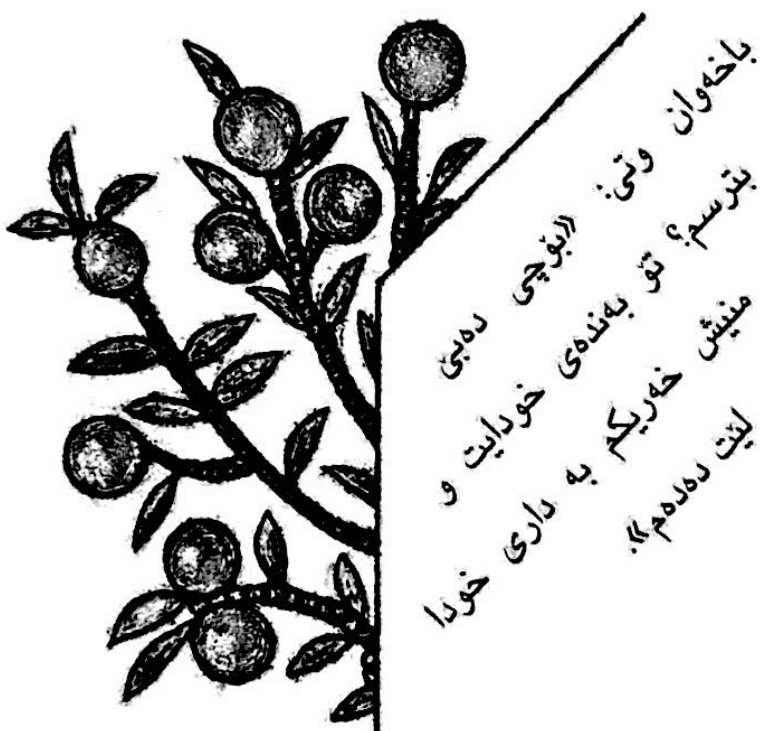
کابرا ویستی خوی هه لداته

سهر دیواره که، به لام ئیدی

درهنگ بووبوو. خاوهن باخ له دواوه توند

کراسه‌ک‌ی گرت و هه‌ینێ له داره‌که هه‌نایه خواری. بکیش بکیش ئه‌وی به‌ره
 و قه‌دی ئه‌ستووری دارێک برد و توند به‌ گوریسه‌که پێوه‌ی به‌سته‌وه.
 کابرای گه‌نج هاواری کرد: «بۆچی خه‌ریکی ده‌مه‌به‌ستیه‌وه؟»
 خاوه‌ن باخ وتی: «ئێستا تێده‌گه‌یت». ئه‌مه‌ی وت و هه‌نگی دارێکی درێژی
 هه‌نا که هه‌میشه‌ بۆ کاتگه‌لێکی وه‌ها له پشت ژووری گه‌وره‌ی باخه‌که‌وه
 ده‌یشارده‌وه. کابرای گه‌نج که داره‌ک‌ی بینی، وتی: «ده‌ته‌وی چی بکه‌یت؟»
 باخه‌وان وتی: «ئێستا تێده‌گه‌ی».
 داره‌ک‌ی هه‌لبه‌ری و که‌وته دارکاری کابرای گه‌نج. کابرا هاواری کرد:
 «بۆچی لێم ده‌ده‌ی؟ له‌ خودا ناترسی؟»

باخه‌وان وتی: «بۆچی ده‌بی
 بترسم؟ تۆ به‌نده‌ی خودایه‌ت و
 منیش خه‌ریکم به‌ داری خودا
 لێت ده‌ده‌م.»

راوه ئاسک

گه وره کانی ده وره بیری پاشا ئاماده بوو. پاشا سواری
ئەسپه کە ی بوو و لە پیشه وهی لە شکره وه لە کۆشک
هاته ده ری.

کاتیک گه یشتنه راوگه که، ماوه یه ک هه موو
شوینیکیان به پیوه دا بو ئاسک، به لام ته نانه ت یه ک
نیچیریشیان نه دۆزیه وه. ئیبراهیم که زۆر چه په سابوو،
به لە شکره کە ی وت: «ده بی ئه مرۆ له شوینیک بۆسه
بنیینه وه تا خۆیان بیته دووی ئیمه».

له ئەسپه که هاته خواری و هه موان یه کسه ر
له ئەسپه کانیان دابه زین و بیده نگ و هه راوزه نا
چاوه پروانیان کرد. ئیبراهیم چاوه کانی ویکه ینا بۆوه و
به درێژی ماوه که به وردی سه یری ده کرد، به لام
هیچ شتیکی نه بینی. تا ئه وهی سه ربازیکی زۆر به
کاوه خو شوینیکی پیشان دا و هه موو چاویان که وت
به ئاسکیکی جوان که زۆر له وانه وه دوور نه بوو.
هه موو له چاوترووکانیکدا سواری ئەسپه کان بوون
و تا ویستیان بجوولین، ئاسکه که که هه ستی کردبوو،

به یانییه کیان ئیبراهیم نه ده م؟
له سه رده می غولامه پاشایه تییه که یدا،
بانگی کرد و پیتی وت ئه مرۆ به
نیازی راووشکارم شتیکی
زوو هه موو «زۆر»
بکن!» پاش تاویکی له شکرکی
له غولامان و سه ربازان و ...

لهوئى ههلات. كاتىك ئىبراهيم و لهشكرهكهى گهيشته ئهوى، هيج ههوالىك له ئاسكهكه نهبوو. ئهوان ماوهيهك ههموو ئه و دهورو بهره گهپان، بهلام هيج شوينه وارىك له ئاسك نهبوو. چما بووبوو ئاو و زهوى ههليلووشى بوو.

ئىبراهيم كه پىيوابوو دواچار ئاسكهكه به پىي خوى دىته سىرهى ئهوانهوه، به ئهندامانى لهشكرهكهى وت بگهپينهوه و له شوينى خويان له بۆسهدا دابنیشن. كاتژمىريك تىپهپى تا دووباره كهسىك له لهشكرهكه، زۆر به ئهسپايى و وريا، ئاسكىك پيشانى ئهوانىتر بدات. ههومان زۆر به خىرايى سواری ئهسپهكان بوون و هيرشيان بۆ ئاسكهكه برد. بهلام ئه و ئاسكهيش له چاوترووكانىكدا ونبوو. ئىبراهيم شوين ئه و ريگهيه كهوت كه پىيوابوو ئاسكهكه لهويوه رۆيشتوووه. بهلام تهنانهت شوينپىيهكى ئاسكهكيشى نهبينى. به چوارناله سهرى له ههموو ئه و شوينانهدا كه پىيوابوو ئاسكهكه بۆي رۆيشتوووه، بهلام هيج نيشانهيهكى له ئاسك نه دۆزیهوه.

سهراسيمه گهرايهوه لاي لهشكرىيهكانى و داواي لىكردن له شوينىك بۆسه بنينهوه. ههموو له ئهسپهكان دابهزين. گهورهكان و دهورو بهرانى پاشا، كه ماندوو بووبوون، داوايان لىكرد ئه و پۆژه چاوپوشى له راو بكات. يهكىك له گهورهكانى لهشكر پىي وت: «ئهگه رىگه بدهيت هه ر لىره چادر ههلهدين و نانى نيوهپۆ بخوين و پاشانىش بگهپينهوه كۆشك».

ئىبراهيم ماوهيهك بىرى كردهوه. له بهر خويهوه وتى ئه مپۆ سهيرترين پۆژىكه كه له تهمهنىدا ديويهتى. تا ئه و پۆژه بۆ راوشكارى زۆر پۆيشتبوو و تا ئه و كاته رووى نه دابوو شتىك راو نهكات. به كابراي وت: «ئهشئى شتىكى دىكه له چاوهروانىماندا بى، شتىك، جگه له شكار».

كابرا وتى: «كهواته بفهرموو تا هه ر لىره خوانى نيوهپۆ رابخهين».

پاشا وتى: «نا، تا ئه و كاتهى كه هىچمان راو نهكردوووه. بهراستى دهبى ئارام بگرين».

پاشان به وردی له
چوارده وه که ی پاما. هیشتا
کاتزمیریک له نیوه پو تینه پیری
بوو که سهربازیک، ئاسکیکی
پیشانی پاشا دا و وتی: «دهیبینی؟»
پاشا له کاتیکیدا که له ئاسکه که
پامابوو، خوی هه لدايه سهر ئه سپه که ی.

له دوایشییه وه هه موو له شکره که سواری ئه سپه کانیان بوون. ئیبراهیم له
ئاسکه که پامابوو و به کاوه خۆ ده چوه پیشی. تا ئه و کاته هه رگیز له ته مه نی
دا ئاسکیکی به و جوانییه نه دیبوو. هه یینی که وته ئه و بیره وه ی ئه مه هه مان ئه و
ئاسکه یه که دوو جاری پیشتر دیتبووی. تا ئه و شوینه ی ئه ی توانی سهری دانه واند
و له په نا ملی ئه سپه که وه له نیچیره که پاما. هیشتا ئاسکه که ئه وی نه دیبوو.
ئیبراهیم بیرى کرده وه ده بییت تا ئه و شوینه ی که ئاسکه که نه دیدیوه، هه روا
له سه رخۆ بچیته پیشی. ئه سپه که که میک چوه پیشتر. کتوپر ئاسک سهری
هه لبری و ئه سپه که وه ره که ی پاشای بینی خه ریکبوو له و نزیکه بووه، تینته قاند.
ئیبراهیم توند پاژنه کانی به هه ر دوو لای ئه سپه که کیتشا و ولاخ له شوینه که ی
هه لکه ندرا. چما خه ریکبوو ده فیری. دهنگی سمی ئه سپه کانی له شکره که ی

ده بیست که خه ریکبوون له دوایه وه به
خیرایی شوینی ده که وتن. ئاسک به
خیرایی به ره و بیابانه که

هه‌ئیده‌تیزاند. ئیبراهیم که له نیچیره‌که‌ی رامابوو، خیرا خیرا هه‌وساره‌که‌ی راده‌وه‌شاند. پاش قه‌یریک چوونه بیابانیک‌ی بی ئاو و گزوگیاره و ئاسکه‌که به‌رده‌وام به‌و بازه به‌رزانه‌ی له ده‌ست پاشا و ئه‌وانیتر هه‌لده‌هات. که توزیک چوونه پیشتەر، ئیبراهیم بۆ ساتیک ئاو‌ری دایه‌وه، به‌لام هیچ که‌سیکی له دوای خۆیه‌وه نه‌بینی. ئیستا ته‌نها فیکر و زیکری گه‌یشتن بوو به‌و ئاسکه و راوکردنی. ئه‌سپه‌که هه‌موو گیانی نیشتبووه سه‌ر ئاره‌قه و که‌فی ده‌چراند. به‌لام هه‌شتا چوارناله‌ی ده‌کرد و ئاسکه‌که به‌و بازه به‌رزانه‌ی، جاریک بۆ لای راست ده‌رۆیشت و جاریکیش بۆ لای چه‌پ.

پاش که‌میک، که ئیدی مه‌ودایه‌کی زۆر له بیابانه‌که رۆیشتبوون، ئیبراهیم هه‌ستی کرد هه‌ر ساتیک ئه‌شن ئه‌سپه‌که‌ی له پهن بکه‌ویت. به‌رده‌وام خیراییه‌که‌ی که‌می ده‌کرد، له کاتی‌که‌که ئاسکه‌که وه‌ک بلنی تازه ده‌ستی کردبوو به‌راکردن. دواجار ئه‌سپه‌که وه‌ستا. ئیبراهیم ویستی له ئه‌سپه‌که دابه‌زی که چاوی که‌وت به‌ ئاسکه‌که که چه‌ند مه‌تریک له پیشتەر وه‌ستابوو.

ئیبراهیم له ئاژه‌له‌که رامابوو که خه‌ریکبوو لینی نزیک ده‌بۆوه. که گه‌یشت چه‌ند مه‌تریک، وه‌ستا و کتوپر ده‌ستی کرد به‌سه‌کردن، وه‌ک بلنی مروفینک خه‌ریکبوو سه‌ی ده‌کرد. ئه‌مه‌ی وت و رۆیشت. ده‌نگی نه‌په‌ی به‌رزی ئیبراهیم تا چه‌ندین فرسه‌خ دوورتر بیسترا. له ئه‌سپه‌که دابه‌زی. سه‌یری ئاسکه‌که‌ی کرد که خه‌ریکبوو هیدی هیدی له‌و دوورده‌که‌وته‌وه. ئیبراهیم دیسان نه‌راندی و هه‌ینی جله‌کانی داکه‌ند. هاوکات چاوی که‌وت به‌شوانیک. چووه لای و هه‌موو پۆشاکه‌کان و چه‌ک و ئه‌سپ و هه‌رچییه‌کی پێیوو دای به‌ئهو و پینی وت:

«پۆشاکه‌کانی خۆتم به‌ری
 مه‌لی که‌سیک
 و به‌هیچ که‌سیک
 هه‌تاوه
 ئه‌مانه‌ت له‌کۆی
 مه‌لی که‌سیکیش
 بینه‌وه»
 و به‌هیچ که‌سیک
 مه‌نت
 ئه‌سله‌ن
 پاشان پۆشاکه‌
 لبا‌ده‌که‌ی
 شوانه‌که‌ی
 له‌به‌ر کرد
 و
 ریکه‌ی بیابانی
 گرت‌ه‌به‌ر.

کچه شوخه‌کهی سه‌مه‌رقه‌ند

سه‌راسیمه هاته سه‌ر سه‌ری و شانی پراوه‌شاند و بانگی کرد. کچه‌که که یه‌که‌مین جار بوو به‌مجوره له خو هه‌له‌ستا، چاوه‌کانی هه‌له‌ینا و به‌که‌نیزه‌کهی وت: «چی بووه؟»

که‌نیزه‌که وتی: «شاریان که‌مارو‌داوه، خاتوونی من! خواره‌زم شا و سه‌ربازه‌کانی چوارده‌وری شاریان که‌مارو‌داوه و نه‌شی هر ساتیک بینه شاره‌وه».

کچه‌که که پراچله‌کابوو، هه‌ستا و دانیششت. وتی: «چون ده‌یزانی؟»

که‌نیزه‌که وتی: «هه‌موو ده‌زانن، خاتوونی من! ئیدی له شار بالنده‌یه‌ش بال لیکنادا. هه‌موو وا خویان ده‌شارنه‌وه».

- ئیستا ده‌بین چی بکه‌ین؟

که‌نیزه‌که بیده‌نگ له به‌رده‌م کچه‌که وه‌ستا‌بوو. کچه‌که هه‌ستا. به‌دریژی‌یی ژووره‌که هاتوو‌چوو و وتی: «په‌نگه نه‌سله‌ن نه‌یه‌نه شاره‌وه».

سه‌رده‌مانی کوندا، له
سه‌مه‌رقه‌ند، کچی ده‌ژیا که
له هه‌موو کچانی شار جوانتر
بوو و که‌نیزه‌کی زوری هه‌بوو.
به‌یانیه‌کیان زوو، هینستا له
خو هه‌له‌ستا‌بوو که‌نیزه‌کیک،
که له هه‌مووان نزیکنر بوو له...

که نیزه که وتی: «دیاره که دینه شاره وه. به زه بیان به هیج یه کیکیشماندا نایه ته وه». دهستی کرده گریان. کچه که، له سه رخو، وهک بلیی له گهل خوی بی، وتی: «به زه بیان به هیج یه کیکماندا نایه ته وه».

دیسانه وه که وته هاتوو چو. پاشان له تهنیشت که نیزه که وه دانیشته. وتی: «ناییت هه روا دهست له سه ر دهست دابنیتین. ده بی کاریک بکه یین. نه گه ر یه خسیرمان بکه ن، دیارنییه چ به لایه کمان به سه ر دی».

که نیزه که کتوپر وازی له گریان هینا. وتی: «شتیک هاتوو به خه یالمد، خاتونی من!»

- چ شتیک؟

- چونه هه موو بچینه ژیرزه مینه که. له وی دهستیان ناگاته ئیمه.

کچه که وتی: «دلنیابه نه وی یه که مین شوینیکه که دینه

دوی و زور زوویش ده ماندوزنه وه».

که نیزه که وتی: «که واته چی بکه یین؟ تو

شوینیکی دیکه پیده زانی؟»

کچه که ماوه یه ک بیری کرده وه.

بیری له هه شوینیک کرده وه که

دهیتوانی له وی خوی بشاریته وه و

هاوکات پیاویکی بیرکه وته وه که له گهل هاوسه ره که ی دراوسی ئه وان بوون.

هه کاتیک کاریکی هه بوایه، پیی دهوت و له باره ی زوریک له کاره کانه وه

راویژی له گهل نه وه کرد. هه ستا. خوی گوپی و به که نیزه که ی وت: «شوینم

بکه وه!»

که نیزه که وتی: «بو کوئی؟»

کچه که وتی: «ناریشه که مان ته نها به پیاویک چاره سه ر ده کری».

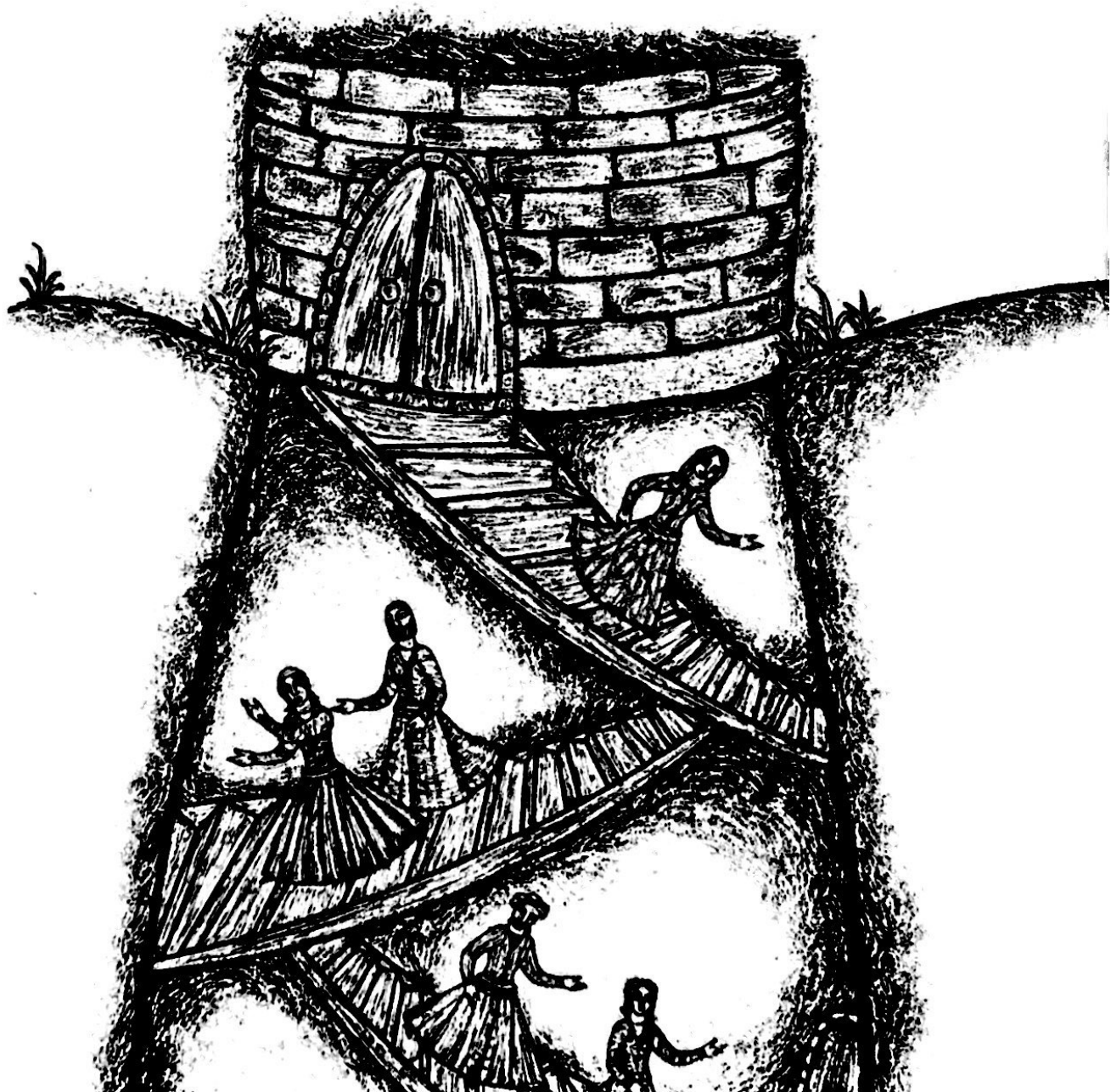
کاتیک له ده رگای ماله که هاتنه ده ری، چاویان که وت به کابرای هاوسی

که خه ریکبوو له گهل ژنه که ی له مال ده چوو ده ری. به له ز به ره و پیری چوو.

کچه که پتی وت: «من چندین جار بو کاره کانم هاتوومه ته لای تو و تویش
همیشه رینوینیت کردووم. ئیستا دهمه وی پیم بلیی ده بیت چی بکم. نامه وی
بیمه یه خسیری سه ربازه کان».

کابرا ماوهیه که له گزفکران چوو و ههینی وت: «من ریگهیه که پیده زانم
که رهنگه له م ته نگزهیه قوتارمان بکات. ئیمه خه ریکبووین ده چووینه ئه وی.
ئیههیش شوینمان بکهون».

کچه و که نیه که به شوین ژن و پیاوه که دا که وتته ری. کابرا به دریزایی

رینگه به کچهکەى وت، که کونجکۆل بووبوو بزانی بپیاره له کوی خویان
بشارنهوه: «رینگهیهکی دیرینه پیدهزانم که به دهرهوهی شار کوتایی دی.
ژمارهیهکی که م لئی ئاگادارن. بهلام ئەو شتهی که باسی دهکه م سالانیک
پیش ئیستایه. خۆیشم دلنیانیم که هیشتا مایی.»

ئەوان به دریزایی رینگه هیچ که سێکیان نهبینی، جگه له پیاویک که گوینییه
ئاردیکی خستبووه سەر شانی و خهريکبوو به خیرایی دهچوو بۆ شوینیک.
سهری یهک - دوو که سیش له سهربانهکانهوه دیار بوو. دوو کاتژمیر تپهپری
تا ئەوان که یشتنه ئەو شوینهی کابرا وتبووی. چوونه که لاوهیهکی که ورهوه
و کابرا به کچهکەى وت: «رینگ وهک پیشووه. هیچ شتیک نهگۆراوه.»

بهلام که چوونه پیشتر، دهنگی تهپل و دههولیان بیست. ژنی کابرای
هاوسن کتوپر وهستا و ههنگی به دهنگی بهرز وتی: «سهیری ئەوی بکهن!»
هموو سهیری پیشهوهیان کرد و له دوورهوه خێلی سهربازانی خواپهزم
پاشایان بینی که خهريکبوون له ههمان رینگهوه دهچوونه شارهوه. کابرا وتی:
«وای له ئیمه! بگهڕینهوه.»

هموو له سهربازهکان پامابوون، کابرا وتی: «ئەسلەن بیرم لێینه دهکردهوه.
ئیدی نازانم دهبی چی بکهین.»

هموو گهڕانهوه. کابرا دهستی ژنهکەى گرتبوو و بهشوین خۆیدا رایدهکیشا
و کچهکه و کهنیزهکەیش له دواي ئەوانهوه دهپۆیشتن. کابرا ساتیک ئاوپی
دایهوه و وتی: «ئیستا ئیدی تهها دهبی له مالهکانمان خۆمان بشارینهوه.
خودا فریامان بکهوئ!»

پاشان وهک بلی لهگهڵ خۆی بدوئ، وتی: «ئەمه چ بهلایهک بوو
بهسهراماندا باری؟»

کهنیزهکه که دیسان دهستی کردبووه به گریان، به ئەسپایی به کچهکەى
وت: «ئیستا تهها ژیرزه مینه که مان بۆ ماوه تهوه، خاتوونی من! ئیستا تهها
دهتوانین لهوئ خۆمان بشارینهوه.»

کچه که هیچی نهوت. هر چواریان به رهو ماله کانیاں به ریکه وتن.
پاش کاتژمیریک هموو له ماله وه بوون. که نیزهکانی کچه که هموو له
چواردهوری نهلقه یان بهست. نهو که نیزه ی که له هموویان لیوهی نزدیکتر
بوو، وتی: «دهبیت بچینه ژیرزه مینه که».

کچه که وتی: «ئیوه برۆن. من دهچمه ژووری نووستنه کهم و هر لهوی
دهمینمه وه. نهگر چاره نووس نه مه یه به خسیرم بکن، که واته هیچ هه لاتنیک
نییه لئی. نهگر بچینه کونه مشکیشه وه، دهستگیرمان دهکن».

که نیزهکان ویستیان قسه یه ک بکن، به لام کچه که به رهو ژووره کی
به ریکه وت. که نیزهکانیش چوون بو ژیرزه مینه که.

کچه که له گوشه یه کی ژووره که دانیشت و به سرته وتی: «خودایه! من
متمانم به تو هه یه. دهزانم مه حاله لیکه پئی بکهومه دهست سته مکاران. خوم
به تو دهسپیرم».

پاش چند کاتژمیریک سهربازهکان
چوونه شاره وه، هموویان دیکردن
کچه که بیش
چوونه مالی شکاند و
تفانته
دهرگای ژیرزه مینه که بیان
هموو که نیزهکانیاں له گهل خویان
هیچ کسینک نه چووه
برد، به لام
دووی کچه تاق و تهینیکه که له
ژووره که دانیشتیوو.

کاسه‌ی حه‌لوا

ده‌رویش چووه لای کوره‌که. پرسى: «بؤچى ده‌گرى؟» کوره‌که له کاتىکدا که به ده‌نگى به‌رز هه‌نسكى ده‌دا، وتى: «پؤشاکىکى وه‌ک ئه‌وه‌ى کوره‌که‌ى هاوسيمانم ئه‌وئ.»

ده‌رویش له تهنىشت کوره‌که‌وه دانىشت. ده‌ستىکى به سه‌رىدا هینا و وتى: «ده‌مه‌وئ ئه‌مرؤ شتىکت فىر بکه‌م، شتىک که ئه‌رخایه‌نبه، به درىژایى ته‌من به که‌لکت دئ.»

کوره‌که وتى: «چ شتىک؟»

ده‌رویش ده‌ستىکى به ریشه درىژه‌که‌یدا هینا و وتى: «ئه‌و شته‌ى که ده‌یلیم باش گوئى لىبگره و به یاده‌وه‌رىتى بسپیره. له ئه‌مرؤوه هه‌رچیه‌کت وىست، له خودای داوا بکه. ئه‌مه رازى ژيانه. ئه‌گر ئه‌م کاره‌ت کرد، بزانه هه‌رچیه‌کت بوئ پنى ده‌که‌ى.»

کوره‌که چاوه فرمیسکاوییه‌کانى سرپییه‌وه و سه‌رى له‌قاند.

ده‌رویش هه‌ستا و ئه‌و پؤشاکه‌ى ئاماده کرد

ده‌رویشتىک
ماله‌که‌ى
هاتاره
بچووکه‌که‌ى
گرىبانى
پرسى
به‌یانیه‌وه
گرىتونه
ده‌رویشتىک و بىنى
ده‌گرى کوره‌که‌ى له ژنه‌که‌ى
هونکارى کوره
وتى ژنه‌که
داواى شتىک ده‌کان
هه‌روا نه‌ژئوئى
بوه‌ش و ده‌گرى.

که کورپه که داوای کردبوو. پاش چند پوژیک کورپه که داوای پیلای کرد و دیسانه وه دهر ویش موچاراییه که ی دووباره کرده وه و هینی کورپه ویش داواکه ی له خودا کرد. دهر ویش چوو بازار و پیلای بو کورپه که دابین کرد. له و پوژه به داوای کورپه که هرچییه کی دهویست، دهستی ده کرد به گریان و داوای نه و شته ی له خودا ده کرد و پاشان باوک و دایکی تیده گه یشتن و بو یان دابین ده کرد.

به یانیه کیان زوو، دهر ویش چوو لای کورپه که ی و پی و ت: «من و دایکت ده مانه وی بچینه بازار تا شتیک بکرین. رهنگه چند کاتزمیتریک پیچی. تو هر لیره بمینه ره وه و یاری بکه تا نیمه ده گه پینه وه».

کورپه که داوای رویشتنی نه وان، دهستی کرده یاری کردن. ماوه یه ک یاری کرد و ههنگی که تاقه تی چوو، بریاریدا بچینه لای کورپه که ی دراوسنیان. نه وان کاتزمیتریک پیکه وه یاریان کرد. ده مه ونیوه پو کورپه هاوسی به کوری دهر ویشی و ت زور برسی بووه. «ده چمه وه مالی تا شتیک بخوم و پاشان ده گه پیمه وه و پیکه وه یاری ده که ین».

کوری دهر ویشیش که برسی بووبوو، سه ری له قاند و مالئاوایی له و کرد و چوو وه مالی. هیشتا هیچ هه والیک ی دایک و باوکی نه بوو. هه ربویه، خوی سه ری به هه موو شوینیکدا کرد تا بزانی شتیک ده دوزیته وه بیخوات یا نا. چوو سه ره هه موو مه نجه ل و کاسه کان و هه موو جیه ک گه را، به لام جگه له بریک نانی وشک، هیچی نه دوزیه وه. بریک له و نانه ی خوارد، به لام ههستی کرد برسیتیه که ی پتر بووه. هه ولی دا دیسانه وه سه ری خوی به یارییه وه قال بکات تا باوک و دایکی بگه پینه وه، به لام دیسان کاتزمیتریک تیه پی و هیچ هه والیک ی نه وان نه بوو. کورپه دیسان نائومیدانه هه موو شوینیک گه را، به لام هیچ شتیک ی نه دوزیه وه. کتوپر ههستی کرد به هه موو بوونیه وه ههزی له هه لوایه؛ له هه موو کاتیک زیاتر له ته مه نیدا ناره زوی هه لوا ی کردبوو. له شوینیک دانیش و له خویه وه دهستی کرده گریان. به دهنگی به رز گریا و

هنگی کتوپر قسه که ی باوکی بیرکته و ته وه. دهسته کانی پرووه و ئاسمان هه لبری و وتی: «خودایه! من حزم له حه لوایه. داوات لیده که م کاسه یه ک حه لوام بدهیتی».

کتوپر له به رامبه ر خوی و له سه ر عه رده که، کاسه یه ک حه لوای بینی. چند جاریک دهستی به چاوه کانی دا هینا و هه لیولی. هیرشی بو کاسه که برد و دهستی کرد به خواردن. له ته مه نیدا حه لوایه کی به م به له زه تییه نه خواردبوو. هه موو حه لواکه ی له چاوتروو کانی کدا هه لלוوشی و هه یینی خه وی لیکه وت. پاش قه یریک دهستی به ر شانی که وت. خه به ری بووه و چاوی که وت به باوک و دایکی که به بان سه رییه وه وه ستابوون. دهرویش وتی: «پیمانوانه بوو کاره که مان هینده بخایه نی».

کوره که ته نها سه یری کردن. دهرویش وتی: «به دلناییه وه ئیستا ئیدی برسیته. وه ره با نان بخوین».

کوره که وتی: «من هیچ ناوی».

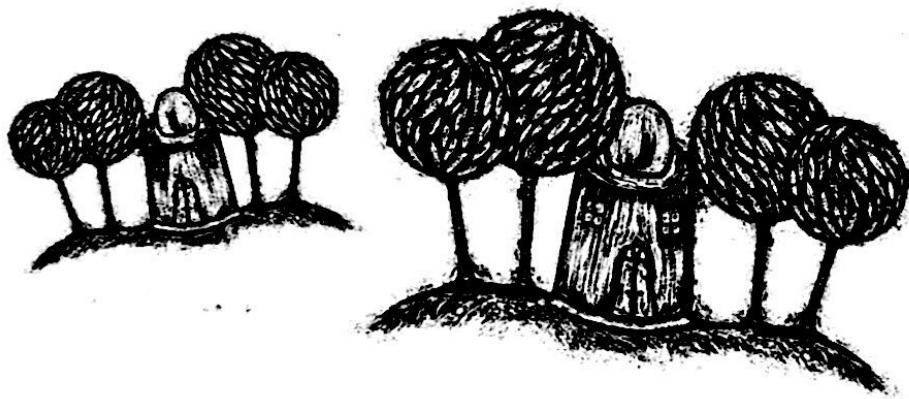
دهرویش وتی: «مه گه ر برسیت نییه؟»

کوره که وتی: «نا».

دهرویش وتی: «هیچت خواردووه؟»

کوره که وتی: «که ئیوه لیتره نه بوون، زورم برسی بوو. هه موو شوینیک گه رام، هیچم نه دوزیه وه بیخوم. کتوپر ئاره زووی حه لوام کرد و وه ک تو و تبووت، داوام له خودا کرد و پاشان کاسه یه ک حه لوا له به رده ممدا ده رکه وت».

هینده نزیکیرووه»
پیکه یه و په یوه نیت له گه ل خودا
ده که م
که گه یشتووینه
بوو بوو، وتی: «سو پاسی خودا
دهرویش که زور خوشحال
ئه م

حه لوای شیر

وتی: «ئیدی نه مده ویست بگه پریمه وه، به لام چی بگه م
دلم لیتره بوو».

پاشان بو هاوسیگه ی باسکرد که له بازار زور
به ریکه وت تووشی یه کینک له ناسیاوه کانی کابرای
دیهاتی بووه که دوکانی میوه فروشی کردوته وه و
بارودوخیکی باشی بو خوی پیکه وه ناوه. کابرای
دیهاتی که سه ری سوورما بوو، وتی: «ئه سلن
نه مده زانی».

- پیی وتم ئیدی ناگه ریتته وه بو ئیره.

کابرای دیهاتی وتی: «دوایین جار که له شار
بووم، پینج سال پیشتر بوو. بهو شتانه ی تو
باست کرد پیم خراپ نییه سه ریک له شار بدهم و
ناسیاوه که یشم ببینم».

به مجوره بوو به یانییه کیان له خه وه هستا،
برپاریدا به ره و شار به ریکه وئ. مالئاوایی له
ژنه که ی کرد و وتی شه و دهگه ریتته وه. ئه مه ی وت
و که وته ری.

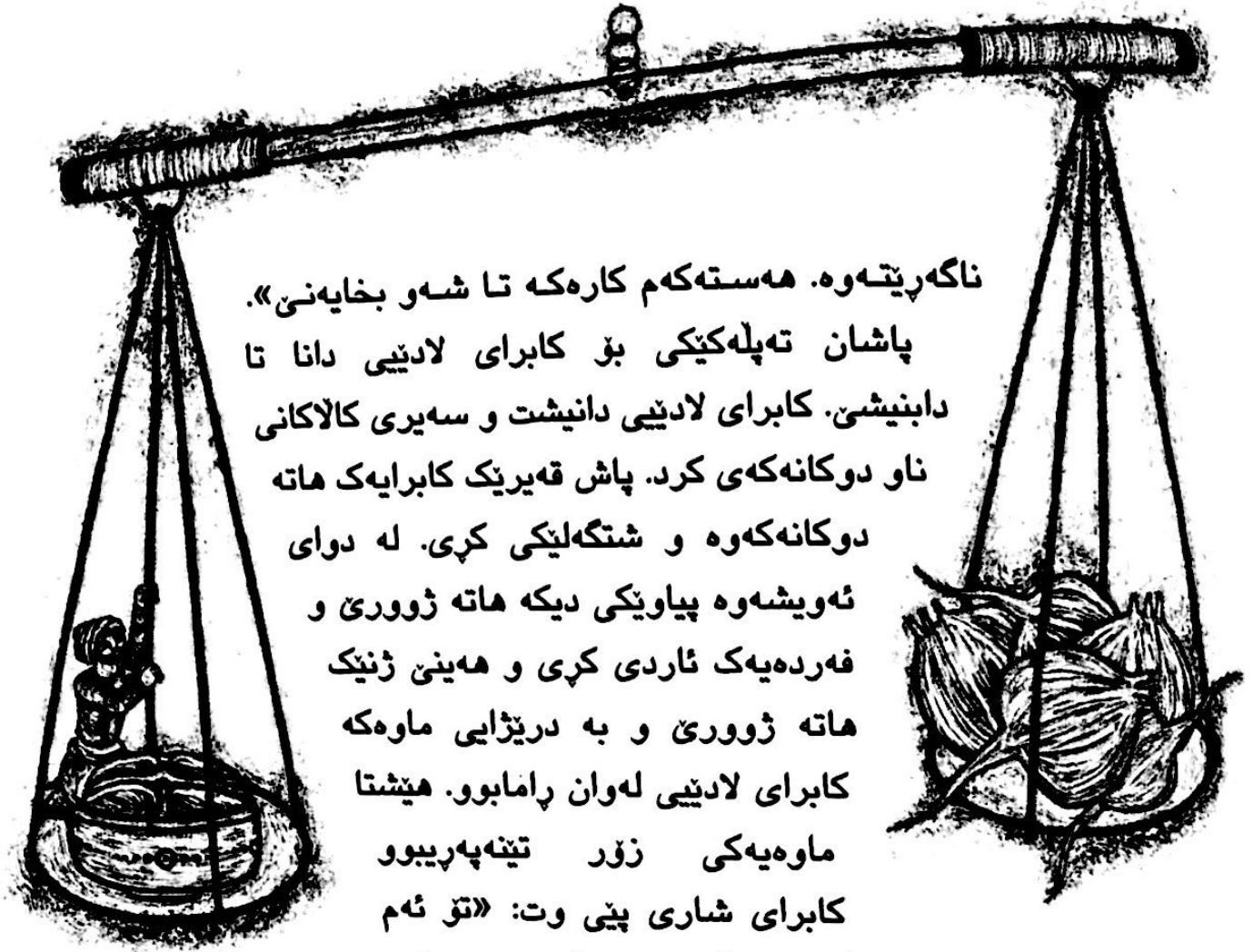
رۆژیک یه کینک له هاوسیگانی
پیاویکی دیهاتی که تازه له
شار گه رابوو، هاته سهردانی
کابرای دیهاتی و باسی ئه
شتانه ی بو کرد که له شار
دیبووئ، باسی مروفه کان
دوکانه کان و زور شتانی دیکه...

کاترمیتریک له نیوه پو تپه پری بوو که ماندوو و برسی گه یشته شار.
ماوه یهک له شوینیک گوره پانیک بچووک دانیشت تا ماندویتییه که ی دهر بکات
و سهیری نهو خه لکانه ی کرد که له به رامبه ریوه ده پویشتن. ههینی ههستا
و ناویشانی نهو بازاره ی له که سینک وهرگرت که دوکانی ناسیاوه که ی لهوی
بوو. به خوی وت که گه یشته نهوی، تیروپر دهخوم و خوم مر ده که م.

به پرسیار کردن خوی گه یانده بازار. ناویشانی میوه فروشی ناسیاوه که ی
له خاوهنی هه وه لین دوکان وهرگرت و به خوشحالی به پیکه وت. جاروبار
له خویوه له شوینیک ده وهستا و له دوکانه کان راده ما و لهو که لوپهل و
کالایانه یش که له ویدا بوون و نهو مروقانه یش که ده چوونه دوکانه کانه وه
یا لیوهی دههاتنه ده ری. پاشان دههاتوه سه رخوی و به پریده که وت. پاش
تاویک له به ردهم قوماش فروشی کدا وهستا و سهیری قوماشی پهنگا ورهنگی
کرد و بیری له مه کرده وه نهی خوزگه دهیتوانی شتیک بو ژنه که ی بکری.
به لام دواتر به خوی وت به وچاتر که له ناوایی له م دوکانانه نییه تا مرؤف
شاره زوی کرینی شتیک بکات. دیسان دریزه ی به ریگه که ی دا. ناویشانی
وردی هاو پیکه ی له چند دوکانداریکی دیکه برسی تا له کوتاییدا چاوی
که وت به میوه فروشییه که ی ناسیاوی. به پرتا و خوی گه یانندی و چووه ژورری،
به لام له بری ناسیاوه که ی، پیاوینی دیکه له دوکانه که بوو.

کابرای لادییی سو راخی ناسیاوه که ی کرد و کابرایش وتی بو کاریک تا
شوینیک چووه و نه مرؤ ناگه ریته وه. کابرای لادییی ماوه یهک له هه مان شوین
وهستا. ویستی بچیته ده ری، به لام بیری کرده وه نه م هه موو ریگه یه هاتووه و
نیستا ماندوو و برسی بو کوئی بگه ریته وه. پرووی کرده کابرا که لهو رامابوو
و وتی: «من له ناسیاوانی خاوهن دوکانم. له ریگه یه کی دووره وه هاتووم تا
نهو بیینم».

کابرا که له ته نیشت میزیک ته خته ی به رزه وه وهستا بوو، وتی: «من
هاوبه شی نهوم. له به یانییه وه بو شتومه ک کرین چووه بو شوینیک و تا شهو

ناگه پٽه وه. ههسته كه م كاره كه تا شه و بخايه نئى.»
 پاشان ته پله كٽكى بو كابرآى لادىيى دانا تا
 دابنىشن. كابرآى لادىيى دانىشت و سهبرى كالاكانى
 ناو دوكانه كهى كرد. پاش قهبرىك كابرآيه ك هاته
 دوكانه كه وه و شتگه لىكى كرى. له دواى
 نه و يشه وه پياوئىكى دىكه هاته ژوروى و
 فرده يه ك ئاردى كرى و ههينى ژنىك
 هاته ژوروى و به درىژاى ماوه كه
 كابرآى لادىيى له وان رامابوو. هيشتا
 ماوه يه كى زور تينه په رىبوو
 كابرآى شارى پنى وت: «تو نه م
 هه موو رىگه يه له گونده وه هاتووى بو ئىزه.

ئىستايش به دلنباييه وه ماندوو و برسى. نه گه ر پىتخوش بئ
 نيوه رۆ بچينه وه مالى ئىمه و ميوانى ئىمه بئ.»

كابرآى لادىيى هه رچه نده برسى بوو، به لام ببرىكرده وه رهنگه كارىكى
 دروست نه بئ بچىته مالى هاوبه شى ناسياوه كهى. سوپاسى كرد و پنى وت:
 «كه مىكى دىكه لىزه ده مئىمه وه تا ماندوئىتيم ده رچئ و پاشان ده كه پٽه وه
 گونده كه مان. ده بئ تا شه و دانه هاتوو به گه پٽه وه مالى.»

كابرآى شارى ماوه يه كىتر له دوكانه كهى مايه وه و ديسان خولقى كابرآى
 كرد بىته مالىان. كابرآى لادىيى كه ئىدى به رگه ي برسىتى نه ده گرت، قبولى
 كرد. نه وان پىكه وه چوونه وه مالى كابرآى شارى.

ژنی کابرای شاری ئه و هه‌لوایه‌ی بۆ هه‌ینان که دروستی کردبوو. کابرای لادیتی چه‌ند چرکه‌یه‌ک له قاپی هه‌لواکه راماو هه‌نگی پاروویه‌کی لیخوارد. به کابرای شاری وت: «زۆر به‌له‌زه‌ته».

ئه و سه‌ریکی له‌قاند و کابرای لادیتی ده‌ستیکرد به خواردن. هه‌شتا پارووی پیشووی له ده‌مدا بوو، پاروویه‌کی دیکه‌ی ده‌خسته ده‌مییه‌وه و به ئه‌شتیاوه ده‌یخوارد، به جۆریک، کابرای شاری و ژنه‌که‌ی لیتی رامابوون و پینی پینه‌که‌نین.

کاتیک هه‌لواکه ته‌واو بوو، کابرای لادیتی ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ له قاپی هه‌لواکه راماو پاشان وتی: «خۆزگه نه‌هاتمايه بۆ ئیره. بینیت چیت پینکردم!» کابرای شاری وتی: «چۆن؟»

هه‌ینده کولام کولام
چه‌وه‌نده‌ری کولام
کوت، ئیدی من له کوی ده‌توانم
هه‌لوا پیدایه‌که‌م!

«من هه‌موو رۆژی چه‌وه‌نده‌ری
هه‌لوا
چوزانم
تامی
ئیدی
له‌به‌رچاو
ده‌خۆم»

ده كه نيزهك

تا ئه وهى قسه چوه سهر حهزهكانى پاشا. ئه وه كه نيزهكهى كه پيئو ابو له همويان جوانتره، به ئه وانيتري وت: «پاشا زياتر حهزى له منه وهك له ئيوه. ئه مەيش له وه قسانه وه دهزانم كه جاروبار بو منى دهكات».

كه نيزهكيتكى ديكه وتى: «ئهسله وانیه. تو خوت به مجوره خه يالپالوى دهكەيت. چەند مانگيتك پيشتر چووبوو بو سهفه، بازنيكى بو من هيتابوو كه نمونهم له هيچ شويتنيك نه ديوه. دلنيابن زياتر حهزى له منه وهك له ئيوه».

ئه وه كه نيزهكهى له پهنايه وه وهستابوو وتى: «چ خه يالپالوييهك! باشته بزاني له هه مان سهفه پوشاكيكى بو من هيتا كه پيموانيه هيچ كام له ئيوه وهك ئه وهى ديتبى. من كه هه ميشه پيمو ابو وه منى زياتر له هه مووتان خوشتر دهوى».

هه ر به كه يان قسه به كي كرد تا بيسه لميني پاشا زياتر حهزى له وه. ورده ورده خه ريكبوو كاره كه

له سهر دهمانى كونا، له مه طله كه نيگ، پاشايهكى جوانى هه بوو. ده ژيا كه ده كه نيزهكهى پاشا چووبوو بو روژنيك كه ده كه نيزهكهى له ده وري راو، ده كه نيزهكهى خه بوونه وه. هه ر به كترى كه سه و باسى ئه وه كارانهى ده كرد كه بو پاشاي كرديوو ...

دهگه‌یشته شهر، که که‌نیزه‌کی یه‌که‌م وتی: «زور ئاسان ده‌توانین بزانیین پاشا کیتی له هه‌موومان زیاتر خوشده‌وئ، زور ئاسان».

ئو که‌نیزه‌که‌ی پاشا پۆشاک‌ی بۆ هیتابوو وتی: «حۆل بوویت! چۆن ده‌کری بزانیین؟»

کچه‌که وتی: «زور ساده. کاتیک له راو گه‌رایه‌وه، به کۆمه‌ل ده‌چینه لای و داوای لیده‌که‌ین پیمان بلی زیاتر که‌یفی به کاممان دی. ئه‌وسا هه‌مووتان تیده‌گه‌ن که له هه‌له‌دان».

که‌نیزه‌که وتی: «واتا هه‌ستین برۆین پرسیار له خودی پاشا بکه‌ین؟»

کچه‌که وتی: «ئهی چی؟ ئه‌مه باشتترین ریگه‌یه. دلنیا‌بن زور ئاسان وه‌لامی پرسیاره‌که‌مان ده‌داته‌وه».

هه‌موو رازی بوون. پاشان ئارامیان گرت تا پاشا له راو گه‌رایه‌وه. که‌نیزه‌کان که ده‌یانزانی که‌ی بچه‌ لای پاشا، ئارامیان گرت تا باش پشوو بدات و پاشان، کاتیک بینیان سه‌رحاله، مۆله‌تیان وه‌رگرت و به کۆمه‌ل چوونه باره‌گا. پاشا یه‌ک یه‌ک سه‌یری هه‌موویانی کرد و وتی: «ده‌بی کاریکی گرنگ بی که هه‌ر ده که‌سه‌که‌تان هاتوون بۆ ئیره».

ئو که‌نیزه‌که‌ی پاشا قسه‌گه‌لی خوشه‌ویستانه‌ی له‌گه‌ل ده‌کرد، وتی: «سه‌روه‌رم، پرسیاریک بۆ هه‌موومان هاته پیش که هه‌رچه‌نده بیرمان لیتی کرده‌وه، بینیمان ته‌نها تو ده‌توانی وه‌لامی بده‌یته‌وه». که‌نیزه‌ک ساتیک وه‌ستا و پاشان دریزه‌ی دایه: «به‌لام ره‌نگه تو به ژنه‌وتنی ئه‌وه، لیمان زویر بی و تووره‌ بی».

پاشا که له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی دانیشتیوو، بزهی هاتی و وتی: «ئه‌مه بزانیین من هه‌رگیز له ئیوه زویر نابم. ئیستا به خه‌یالی ئاسووده‌وه پرسیاره‌که‌تان بکه‌ن».

که‌نیزه‌که که خه‌یالی ئاسووده بووبوو، وتی: «سه‌روه‌رم! تامه‌زرۆیانه ده‌مانه‌وئ بزانیین تو کام یه‌ک له ئیمه‌ت پتر خوشتر ده‌وئ؟»

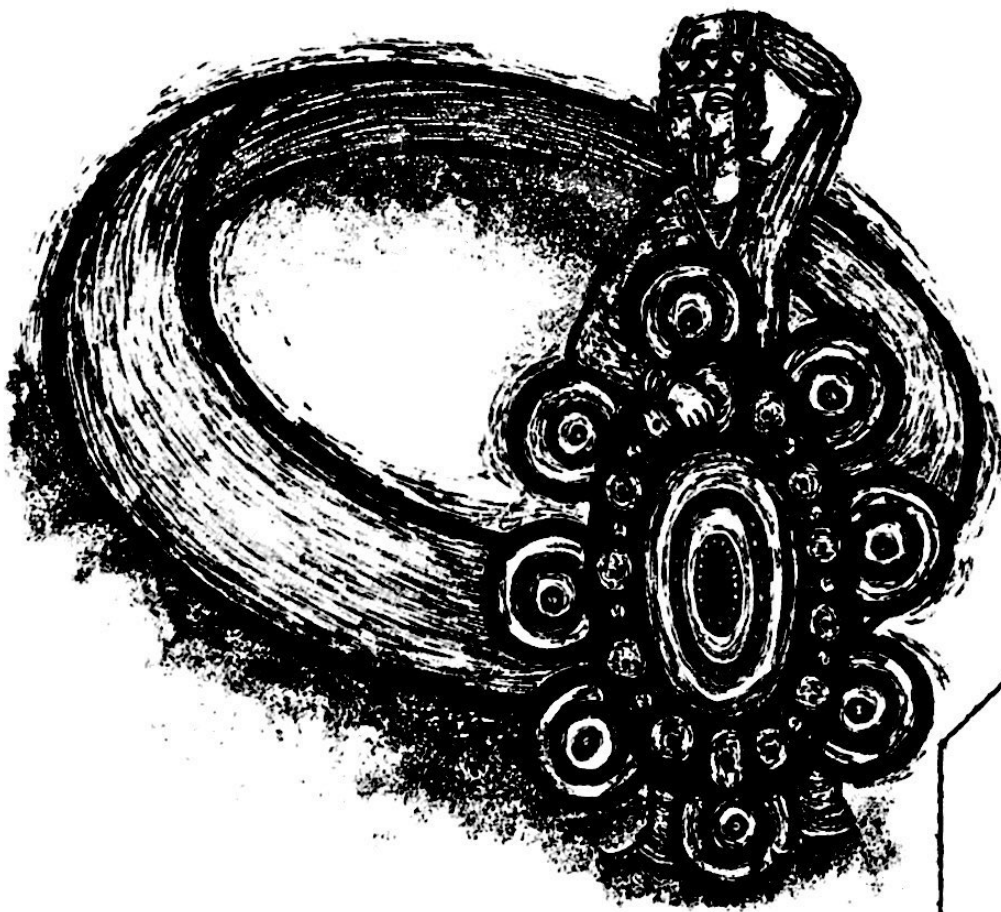
پاشا که حه‌په‌سابوو، بزهی هاتی. له شوینه‌که‌ی هه‌ستا. تا نزیک که‌نیزه‌کان

رؤیشت و گه رایه وه شوینه که ی. له کاتیکدا که هیشتا بزهی به پروخساره وه بو، وتی: «پرسیاریکی قورستان لیکردم».

کچه که وتی: «ئه گهر وه لامی بدهیته وه، ئیمهت له کونجکولی قوتار کردوه».

پاشا دیسانه وه سهیری هه موویانی کرد و له گزفکران چوو. ده که نیزه که له پاشا رامابوون. پاش تاویک پاشا ئهنگوستیله که ی له پهنجهی ده رکرد و له بهردهم کچهکاندا رایگرت. وتی: «سبهی ئه م ئهنگوستیله یه لای هه رکه سیک بو، بزانی من له هه موویان زیاترم خوشدهوی».

پاش ئه وهی که نیزه که کان له باره گا چوونه ده ری، پاشا بانگی زه رهنگه ری ده رباری کرد. ئهنگوستیله که ی له پهنجهی دا که ند و دایه دهستی. وتی: «دهمهوی تا سبهی نو ئهنگوستیله، ریک وه ک ئه م یه که، دروست بکه ی».

زه رهنگه ر
وه رگرت و
سبهی به یانی پاشا ژیره کی
ئهنگوستیله که ی
یه چیک له که نیزه که کان
رؤیشت، بو
ئهنگوستیله که ی

پیاویکی مهستی وشیار

به جۆریک، تهویلهکە ی سولتان، بووبوو شویتی
 هاتووچۆی ئەندامانی دەربار.
 سولتان که زۆر له م دیارییه پازی و خوشحالبوو،
 زۆری حەز دەکرد ئەم ئەسپه پیشانی هەمان بدات.
 به یانییهکی رۆژی جهژن، فرمانی به غولامهکانی
 خۆی دا ئەسپهکه ئاماده بکن. په کسەر فرمانی
 سولتان جیبه جیکرا. سولتان له سەر ئەسپهکه دانیشت
 و فرمانی دا دەر وازهی کۆشک بکنهوه و له گەل
 سەربازان و غولامهکانیدا چوو شارهوه. کاتیک
 خەلک بیستیان سولتان هاتوو بۆ شار، هەموو به
 پرتاو هاتنه سەربانهکان و شاد بوون له وهی پاشایان
 دەبینی خوشحال، سواری ئەسپه جوانهکە ی بووه.
 له م کاته دا کابرایهک که زۆر سەرخۆش بوو، له
 کونجیکی ماله کهیدا کهوتیوو. جار جار ی به دهنگی
 بهرز له گەل خۆی قسه ی ده کرد و جار جار ی قاقای
 لیده دا. ژن و مندالهکانی که حەزیان نه ده کرد کابرا
 دیتتی ئەم دیمه نه له دهست بدات، به پرتاو له

رۆژیک ئەسپهکیان به دیاری
 هینا بۆ سولتان
 که له گۆره یی و مەحمود
 ویتتی نه بوو
 راده یهک جوان و ئەندام
 بوو، هەموو دەر باریهکان و
 ته نانه ت غولامان و که نیزانیش
 په له کورتیان بوو بۆ دیتتی ...

سەربانەكە ھاتتە خوارى و چوونە لای كابرە كە لەسەر عەردەكە پاكشابوو. ژنەكەى پىنى وت: «خىرا ھەستە و وەرە سەربانەكە كە ئىستا سولتان بە بەرمالى ئىمەدا دەروا. ھەيفە نەبىنى».

كابرا وتى: «خەيالت ئاسوودە بى. من لە شوينى خۆم ناجووليم».

ئەمەى وت و قاقايەكى لىدا. ژنەكە لە تەنیشتيەو دانىشت. وتى: «كابرا! ئەسلەن تىدەگەى چى دەلىنى؟ ھەموو چوونەتە سەربانەكان. ئىستا سولتان مەحمود و سەربازان و غولامەكانى بە بەرمالى ئىمەدا دەروا. تىدەگەى چى دەلىم؟ دەلىن بە سواری ئەسپىكەوھەى لە دنيادا تاكى نىيە».

كابراى سەرخۆش سەرى ھەلبىرى و روانىيە ژنەكەى. وتى: «گەر ھەمووشيان برۆن، من نارۆم. ئىستا ھەموو خۆشپىيەكانى دنيا لە مندا كۆبۆتەو، ئەوسا تۆ دلت دى من لەم دۆخە دەربەينى؟»

ژنەكە كە توورە بووبوو، ھاوارى كرد: «تۆ حۆل بوويت! تىناگەى چى دەلىنى. مەگەر چەند جار سولتان بە بەرمالى مروڤدا تىدەپەرى كە تۆ لىرە دانىشتووى؟»

كاتىك كابرا قسەى نەكرد، يەكىك لە كورەكانى، كە لە تەنیشت دايكىيەو ھەستابوو، وتى: «چۆنە دەستەكانى بگرين، ھەلىسەينىن و ھەر جۆرىك بووە بىبەينە سەربانەكە».

ژنەكە سەيرىكى مێردەكەى كرد كە لەسەر عەردەكە پاكشابوو و خەرىكبوو لە بەرخۆيەو شتىكى دەوت و پىدەكەنى. بە دەنگى بەرز وتى: «ھەستە، پىاوا!»

كاتىك بىنى مێردەكەى نابزووى، لە تەنیشتيەو ھەستا. بە كورەكانى وت: «ئىستا كە قسە نابىستى، ئەم كارە دەكەين».

لەگەل كورەكانىدا دەستەكانى كابران گرت. كاتىك خەرىكبوون بە زۆر لەسەر زەووبىيەكە بەرزىان دەكردەو، كابرا بە دەنگىكى بەرز وتى: «لیمگەرىن! ئەسپى سولتان بۆچى بىينم؟ سولتان دەبى بىت و من بىينى كە حالىكى

چهنده خوشم ههيه».

قاقايهكي ليدا. ژن و كورهكاني بكيش بيكش برديانه سهربانهكه. ريك لهم كاتهدا دهنگي شادي هاوسيكان بهرزبووه. ژن و مندالهكاني بهلهز كابرايان برده ليتواري سهربانهكه. ژنهكه له دوورهوه سولتان و ياوهراني پيشاني كابرا دا و وتي: «دهيني؟ حهيف نهبوو لهو خوارهوه بمايتايهتوه و ئهم ديمهنت نهديبايه؟»

كابرا به چاوي نيوه كراوهوه سهيري كارواني سولتان و ياوهراني كرد و هيني به ژنهكه ي وت: «ئيستا كه بينيم. ليگه پي برومه خواري. خريكه حاله خوشهكه م ليتيك دهدهيت».

ژنهكه به كورهكاني وت: «توند بيگرن!»

هر چوار كورهكه توند كابراي سهرخوشيان له تهنشت سهربانهكه راگرتبوو.

پاش قهيريك، كاتيك سولتان و ياوهراني ريك گهيشتنه بهرامبهر مالي كابراي سهرخوش، كابرا به دهنگي بهرز وتي: «ئهي سولتان!»
دهنگي نهوهنده بهرز بوو، سولتان له نيو هراوزهنادا بيستي. سهري هلبري و هيني دهستهكاني هلبري تا هه موان بوهستن. كتوپر بيدهنگي هه موو جييهكي گرتهوه. سولتان مهמוד وتي: «بانگي منت كرد؟»
كابراي سهرخوش وتي: «بهلي، بانگي توم كرد».

ژنهكه دهسته پاچه بووبوو، ويستي كابرا رابكيشيته دواوه، بهلام ئيدي درهنگ بووبوو. كابراي سهرخوش له شويني خوي وهستابوو. به دهنگي بهرز وتي: «ئهم ئهسپه بو من هيج نرخيكي نيه. ئهگه ر گورانبييژييك گورانييهكي بو من دهوت و ئهم ئهسپه هي من بووايه پيم دهبهخشي».

سولتان كه بيتهندازه تووره بووبوو، يهكسهر فرماني به سهربازهكاني دا كابرا دهستگير بكن. سهربازهكان له ئهسپهكانيان دابهزين. به پرتاو چوونه مالي كابراوه و له شويني خوي و له سهربانهكه دهستگيريان كرد و هيتايانه

خواری. سولتان پوویکرده کابرا و وتی: «ئیتستا کارت گه یشتوته شوینیک به من دهلیتی ئەسپه کهم نرخى نییه».

به سەربازەکانى وت: «هەر ئیتستا بیخەنە زیندانەوه».

پاشان دريژهی به پینگه کهی دا. سەربازەکان به پهله کابرایان به رهو کۆشک برد. ههفتهیهک به سەر دهستگیرکردنی کابرای سەرخۆشدا تێپهری بوو و ئەو که به دريژایی ئەم ماوهی خەمین و بیتاقەت له کونجیک کزۆلهی کردبوو، بهردهوام به خۆی دەوت ئاخەر مهگەر چی کردوووه دەبێ بهمجۆره سزا بدری؛ مالی که سیکی خواردوووه یا که سیکی کوشتوووه؟ پاشان کهوتەوه بیری ژن و مندالهکانی که دهیزانی ئیتستا خەو و خۆراکیان نییه و نیگه رانن. به خۆی وت دەبێ کاریک بکات، دەبێ به جۆریک بیتگوناھی خۆی بۆ سولتان بسەلمینی، گەرنا دیار نییه دەبێ تاکه ی لهوئێهه خسیر بێ.

نیوهڕۆ که سەروپۆته لاکی زیندانەوانه که دەرکهوت، پیتی وت: «دەمهوئێهه تکایهکت لێکهم. دلنیا به قەرهبووی کاره کهت ده که مهوه».

زیندانەوان وتی: «چ تکایهک؟»

کابرا وتی: «دەمهوئێهه بچییه لای سولتان و پیتی بلیتی تاوانی من چیه. پیم بلی گوناهم چیه تا خۆیشم بزانی بۆچی لێرم. دلنیا به تۆلهت بۆ ده که مهوه».

زیندانەوان سەری له قانده. وتی: «ئەوهی وتت به سولتانى ده لیم».

ئەمه ی وت و پۆیشت. کابرا هەروا ئەژنۆی خەمی له باوهش گرت و ریک کاتیک که خەریکبوو له هاتنه وهی زیندانەوان نائومید دەبوو، هەوال هات سولتان دهیهوئێهه و بینێ. کابرا به خۆشحالییه وه، له گهل دوو سەربازدا چوو بۆ بارهگا.

له بهردهم سولتاندا کپنووشی برد و وتی: «سەرورم! ئیتستا ههفتهیه که له زیندانە کهی تۆدام، به لام نازانم تاوانم چیه. پیم بلی چ هه له یه کم کردوووه تا خۆیشم بیزانم».

سولتان که دیسانه وه توورپه بووبوو، به دهنگیکی بهرز وتی: «مرۆفی کوستاخی بیسه روبهرا! مه گهر تو نه بووی ئه و پۆزه له سهربانی ماله که ته وه ئه و قسانه ت به ئیمه وت؟ ئیستا لیره وه ستاوی و دهلیی چ کاریکم کردوو؟ چون پرکیشیت کرد ئه و قسانه بکهیت؟»

کابرا وتی: «ئاخر، ئه ی شای جیهان! من ئه و قسانه م نه کرد. ئه و ساته من له سهربانه که نه بووم. مرۆفیکی سه رخۆش له بری من له سهربانه که بوو و ئه و ئه م قسانه ی کرد. به لام ئیستا ئه و که سه ی له بهرده مت وه ستاوه، مرۆفیکی وشیار و ئاقله.»

سولتان که کهیفی به م قسانه
هاتبوو، پیکهنی دیارییهکی پینا
و فرمانی دا له زینان ئازادی
بکن

عشق و سامان

زور خیرا نیونیکایه ک دهگریته نهو و جار جاریکیش
 پیکه نینه که ی ده بیینی که هه ولی دها بیشاریته وه. کابرا
 تووشی دله راوکه بووبوو، رازی دلی به کچه که بلی و
 له دله وه دلنیا بوو کچه که یش حه زی له وه.

پوژیک بریاریدا پی به جهرگی خویدا بنی و هه ر
 جوړیک بووه به کچه که بلی چهنده عاشقی بووه.
 به یانی هه مان پوژ له ماله وه چووه ده ری و له
 شوینیکی نزیک مالی کچه که له چاوه پروانیدا دانیشته.
 ریک له ساتیکدا که ئیدی له هاتنه دهره وه ی کچه که
 نائومید بووبوو و ده یویست بگه ریته وه، دهرگای
 ماله که کرایه وه و کچه هاته ده ری. کابرا وه ختابوو
 له خوشحالیدا بال دهر بکات. له شوینیک خو ی
 مه لاس دا و هه یینی لیگه را له مال دوور بکه ویته وه و
 به خیرایی له دوایه وه به ریکه وت. پاشان له کولانیکی
 چولدا خو ی پیگه یاند. کچه که که راچله کا بوو، وه ستا
 و کابرای گهنج، له کاتیکدا که دهنگی ده له رزی، هه موو
 هه سته کانی بو کچه که به بیان کرد. وتی له و کاته وه ی

له سهر ده مانی کوندا، له
 گونیک، ده ریا که
 بووبوو له وسه ری
 خو یان کابرا که
 له کولانکه تووشی
 ده بوو، ده بیینی
 کچه که یش ...
 کچه که
 کولانکه کی
 کونج
 پیاریکی
 عاشقی
 کولانکه کی
 تاو ناتاوی
 کچه که

ئەوى بېنيو، نەك بە دايك، بەلكو بە سەد دل عاشقى بوو و ئىدى بى ئەر ناتوانى بڑى.

كچەكە كە ئەمانەى بېست، دەستى كرد بە قسە كردن و ريك هەمان ئەو شتانەى بە كابر اوت كە ئەویش وتبووى و هەنگى، وەك بلىى هەر دووكيان لە قسەكانيان شەرمندە بووبن، خيرا مالئاواييان كرد و ليك جيابوونەو. كابر ا كە لە كەولى خويدا جىي نەدەبوو، حەزى دەكرد هاوار بكات و بە هەموان بلى چ هەستىكى هەيە و ئەمرو گرنگترين روژى ژيانىەتى. پاشان تا مالەكەى يەك هەناسە رايكرد.

كابر اى گەنج لەو روژەو تە ماوہيەكى زور دەچوو سەردانى كچەكە. ئەوان لە شوينيك پيگەو سەرى قسەيان دادەمەزراند و باسى عەشقەكەيان بو يەكترى دەكرد كە روژ بە روژ توندتر دەبوو.

سى سال بەمشيوہيە تپەرى تا ئەوہى روژيكيان كابر اى گەنج بە كچەكەى وت: «ئىستا من لە ماسى دەچم و تويش لە ئاو. ئىدى تەنانەت يەك چركەيش ناتوانم بى تو زيندوو بمينم».

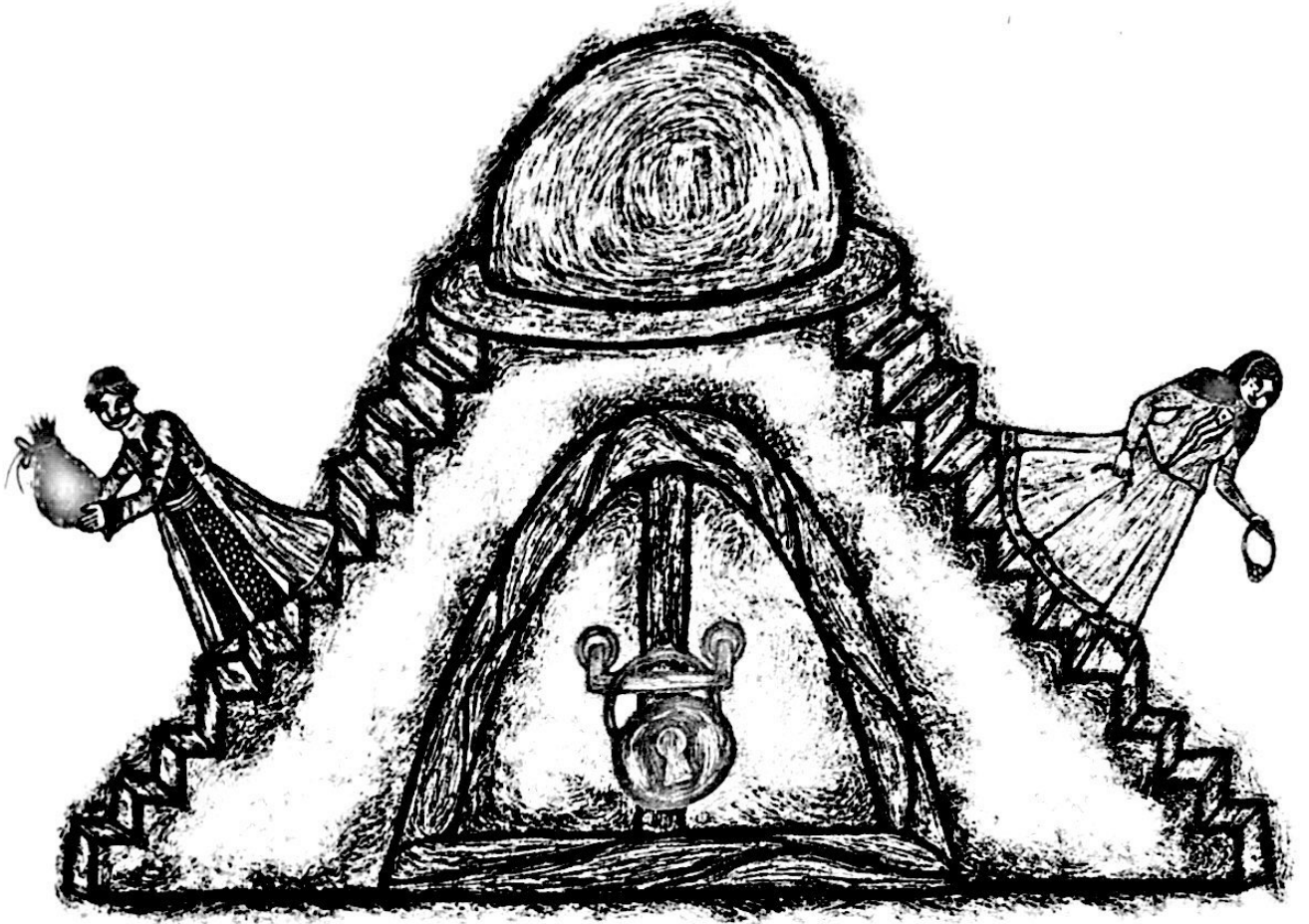
كچەكە وتى: «منيش هەروا. ويناكردنى ئەوہى بى تويم، كارى نەكردەيە بۆم».

كابر اى گەنج وتى: «پيموايە كاتى هاتوو پيگەو زەماوہند بکەين».

كچەكە كە بيئەندازە لە قسەى كابر ا خوشحال بووبوو، رازى بوو. وتى: «هەرچيەك تو بيلى».

كابر ا بىرى كردهو بۆ ريكخستنى كارەكانى و تەدارەكاتى ريوپەسىمى زەماوہند، دوو مانگ كاتى دەوى و پاشان كاتى ريوپەسمەكەيان خستە دوو مانگ دواتر. هەينى باسى ريوپەسىمى زەماوہندەكەيان كرد و ئەو روژە لە ئوخژندا، پييان لە عەرد نەدەكەوت.

بەلام ريك لە هەمان ئەو ماوہيەى كە تا ريوپەسىمى زەماوہندەكە مابووى، بەروبوومى زەوييەكانى كابر اى گەنج نەك تەنھا زياتر لە هەر ساليك، بەلكو بە

شيوهيهكى سه رسووپهين زياد بوو، به جورىك، كابرا توانى به فروشتيان مهر و ئه سپ و مال و زيرى زور بكرى.

به ريكهوت به روبوومى زه وييه كانى كچه كيش به مشيوهيه زيادبوو و ئه ویش له فروشى ئه وانه، سامانىكى زورى دهستكهوت و سامانى ئه وان رۆژ به رۆژ زياتر و زياتر بوو و ورده ورده هه ر يه كه يان ته نانهت چند غولاميكيان بۆ خويان هينا. ئه وان هه نديك جار يه كتريان ده بينى و باسى عه شقيان ده كرد، به لام زه ماوه نديان سپاردبووه ده ستى فه راموشى. ته نانهت ورده ورده ئاگرى عه شقيك كه هه موو شوينيكى ده سووتاند، پوهو خاموشى رويشت. ورده ورده مال و سامانيان گه يشته ئاستيك، هه ر دووكيان به ره و شار رويشتن و هه ر يه كه يان خانويهكى گه وره ي شاهانه ي بۆ خوى كرى و غولام و كه نيزانى زور له ماله كانيان سه رقالى كار بوون و ئيدى هيج له و ئه وينه نه مايه وه.

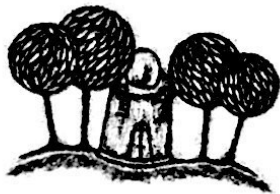
ماوه يه ك تپه رى تا ئه وه ي رۆژيك كابرا بۆ ديتنى ئه سپيك چووبوو بۆ لاي

غولامه‌کانی، کتوپر که‌وته یادی‌ئو پوژانه‌ی له‌ گوند بوو و بیری له‌و کچه کرده‌وه که له‌وی خو‌شی ده‌ویست. ئو پوژانه‌ی بیرکه‌وته‌وه که به‌پرتاو ده‌چووہ سهردانی و هه‌ینی له‌ کونجیکدا داده‌نیشتن و پیکه‌وه باسی ئه‌وینیان ده‌کرد؛ بیری له‌ پوژیک کرده‌وه که کچه‌که پی‌وتبوو تاهه‌تایه هیی ئه‌وه و پاشان له‌به‌ر ئه‌و ده‌ستی کردبووه گریان. دلۆپه ئه‌سرینیک له‌ خویه‌وه له‌ گوشه‌ چاوی کابراوه هه‌لخزا. تاک تاکی ئه‌و پوژانه‌ی بیرکه‌وته‌وه که له‌گه‌ل کچه‌که بوو. له‌م کاته‌دا غولامه‌کان ویستیان ئه‌سپیک‌تری پیشان بدن، به‌لام کابرا، بیته‌وه‌ی قسه‌یه‌ک بکات، له‌وی پویشت. گه‌رایه‌وه ماله‌ گه‌وره‌که‌ی و تا شه‌و بیری له‌ کچه‌که کرده‌وه. له‌و پوژه‌وه ئیدی چرکه‌یه‌ک نه‌بوو بیر له‌ کچه‌که نه‌کاته‌وه.

کچه‌که‌یش که ماوه‌یه‌کی زور بوو که‌وتبووه‌وه بیری تاقه‌ عه‌شقی ژیانی، خه‌و و خوراکی نه‌بوو. جارجاری له‌ ماله‌ گه‌وره‌که‌ی، له‌ ژووریکدا داده‌نیشتن و ئه‌ژنوی خه‌می ده‌گرته‌ باوه‌ش و چه‌ندین کاتژمیر بیری له‌ کابرای گنج و ئه‌و پوژانه‌ ده‌کرده‌وه که له‌گه‌ل ئه‌و به‌سه‌ری بردبوو. ته‌نانه‌ت کاتیک که‌نیزه‌کیک له‌گه‌ل غولامیک ده‌هات و کاریکی به‌و هه‌بوو،

ژنه‌ ئاماده‌ نه‌بوو قسه‌ی له‌گه‌ل بکات. جارجاری تا نیوه‌شه‌و بیدار ده‌مایه‌وه و ده‌گریا و هه‌ندی‌کجار تا به‌یانی له‌ خه‌ودا ده‌ینالاند.

ورده‌ورده‌ کاره‌که‌ گه‌یشته شوینیک، ئیدی هیچ کامیکیان ده‌ستیان نه‌ده‌چووہ کاریک. هه‌موو کاره‌کان له‌ شوینی خویان مابوونه‌وه و غولامان و که‌نیزه‌کان و ئه‌و که‌سانه‌ی که بو کابرا و کچه‌که کاریان ده‌کرد،

نه يانده زانی چی بکن. نه و هبوو پوژ به پوژ له ژماره ی ئه سپ و مه ره کان که م
 ده بووه. ورده ورده مال و سامانه که یان له ده ست دها و هه موو ئه مانه ئیدی
 هینده ی سه ره ده رزییه ک نرخ ی نه بوو بو یان. ئیستا ئیتر تا قه شتیک که بیر یان
 لیده کرده وه، نه و ساتانه بوو که پیکه وه به سه ر یان بر دبوو. پاش ماوه یه ک ته نانته
 ماله کانیش یان له ده ست دا و گوړان بو هه مان نه و شته ی که له سه ره تادا هه بوون.
 پاشان هه ر دوو کیان بر یاریاندا بگه رینه وه گونده کان یان. به ده ستی خالی که پانه وه
 نه و ی. کاتیک دوا ی سالانیک یه کتریان له و ی دییه وه، وه ک بلی ی هیچ شتیک
 نه گوړابوو. چما ته نانته یه ک پوژیش له یه کتری دوور نه بوون و دیسانه وه
 ناگری نه و نه وینه دیرینه بلیسه ی سه نده وه. کابرای گه نج له ته نیشت که چه که وه
 دانیشت و پی و ت چ پوژانیک ی سه ختی بی نه و به سه ر بر دووه و به رده وام بیر ی
 له و کردو ته وه و ئیدی هه رگیز به ته نیا جی ی ناهیل ی.

کچه که یش و تی که ئیدی له دنیا دا
 هیچ شتیک به تا قه نه وینه که ی
 ژبیانی ناگورینه وه.

پیره میړدی له جیدا که وتوو

ته شتی خستبوه ژیر پی باوکی، ههستا. وهک
 هه میسه شیری کرده کاسه یه که وه بق باوکی و چوه
 بان سهری. پیره میړد هیشتا نووستبوو و به هیمنی
 هه ناسهی دها. کچه که چند چرکه یه ک سهری
 رووخساری باوکی و چرچوولوچه قووله کانی
 ده موچاوی کرد که هه مووی داپوشیبوو. ههینی له
 سه رخو شانی باوکی گرت و رایوه شانند. پیره میړد
 چاوی هه لهینا. که کچه که ی بینی، پیکه نی. کچه که
 کاسه شیره که ی پیشان دا و ههنگی پیره میړد ده می
 کرده وه. کچه که به دست سهری باوکی هه لبری و
 کاسه شیره که ی له بهر ده میدا راگرت و نووشتان دیه وه.
 پیره میړد هیدی هیدی شیره که ی قوت دها. هه موو
 جاری که میک سهری ده خسته سهر پشتیه که و پاشان
 دیسانه وه هه لیده ببری و دووباره دهستی ده کرده وه به
 خواردن. هه میسه له کوتاییدا چند قومیک ده مایه وه.
 کچه که لئوی کاسه که ی له ده می پیره میړد
 هه لده گرت و پاشان هه لده ستا و ده چوو که میک نانی

له سهرده می عومردا پیانیک
 ده ژیا که سال و ته مهنیکی
 زوری هه بوو و کچه که ی
 چاودیری ده کرد. به یانیه کیان
 زوو، کچه که پاش نه وه ی به
 دریزایی شه چند جاری
 خه ببری بوو بوو

دههینا. وردی دهکرد و دهیخته دهمی باوکییهوه. دهوهستا تا باش بیجوی و بیباته خواری و ههینی پارچهیهکی دیکه‌ی دهخسته دهمییهوه. هه‌ر که ویستی ههستی، فرمیسه‌کانه باوکی بینی. بینی که ههول ده‌دات قاچه‌کانه بجوولینی. کچه‌که ئینجا ههستی بهو په‌له‌که وره‌یه‌ی ناوه‌راستی قاچی باوکی کرد. وتی: «چیت کرد!»

به په‌له‌ رویشته له‌گه‌ن و سوراحی هینا. به دریژیی ئه‌و ماوه‌یه‌ی پۆشاکه‌کانه باوکی ده‌گۆری و ده‌یشوری، پیره‌میرد قاوی بریپووه بنمیچه‌که. پاش تاویک کچه‌که هه‌ستا. کاتیک ویستی له‌ ژووره‌که بجیته ده‌ری، وتی: «لانیکه‌م ده‌توانی پیشتر ناگادارم بکه‌یته‌وه».

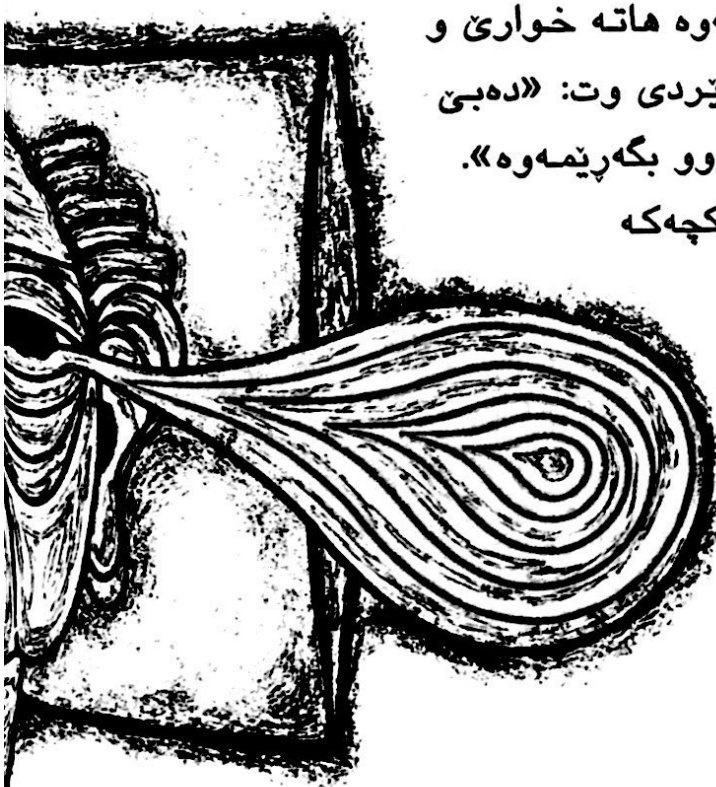
ئه‌مه‌ی وت و له‌ ژووره‌که چووه ده‌ری. پیره‌میرد هیشتا قاوی بریپووه بنمیچه‌که. ژنه‌که‌ی بیرکه‌وته‌وه که سالانیک پیشتر مردبوو. بیری کرده‌وه ئه‌گه‌ر ئیستا زیندوو بوایه، چی ده‌کرد. ژنه‌که‌ی هینایه به‌رقاوی خوی که له‌گه‌ل کچه‌که‌ی قاودیری ئه‌ویان ده‌کرد. شیر و نانیاں پیده‌دا و هه‌ینی ژنه‌که‌ی قسه‌ی له‌گه‌ل ده‌کرد، ریک وه‌ک ئه‌و کاتانه که جارجاری له‌ په‌نایه‌وه داده‌نیشت و شتیکی بۆ ده‌گێرایه‌وه و ئه‌و به‌حه‌زه‌وه گویی ده‌گرت.

دلۆپه ئه‌سرینیک له‌ گوشه‌ی قاوییه‌وه هاته خواری و هاوکات کچه‌که هاته ژووری. به‌ پیره‌میردی وت: «ده‌بی برۆم شیر و نان بکرم. هه‌ول ده‌ده‌م زوو بگه‌ریمه‌وه».

پیره‌میرد سه‌یری کرد و پینکه‌نی. کچه‌که

دیسان له‌ ژووره‌که چووه ده‌ری.

پیره‌میرد دووباره هه‌ولی دا بیر له‌ ژنه‌که‌ی بکاته‌وه. هه‌ولی دا بیچمی به‌وجۆره‌ی کاتی زه‌ماوه‌نده‌که بیربه‌ینیته‌وه، به‌لام ته‌نها وینه‌یه‌کی سراوه‌ی هات به‌خه‌یالدا. قاوه‌کانه

نووقاند. ههستی کرد دهنگی ژنهکهی دهبیستی و بهم یادهوهریبانهوه خهوی لیکهوت.

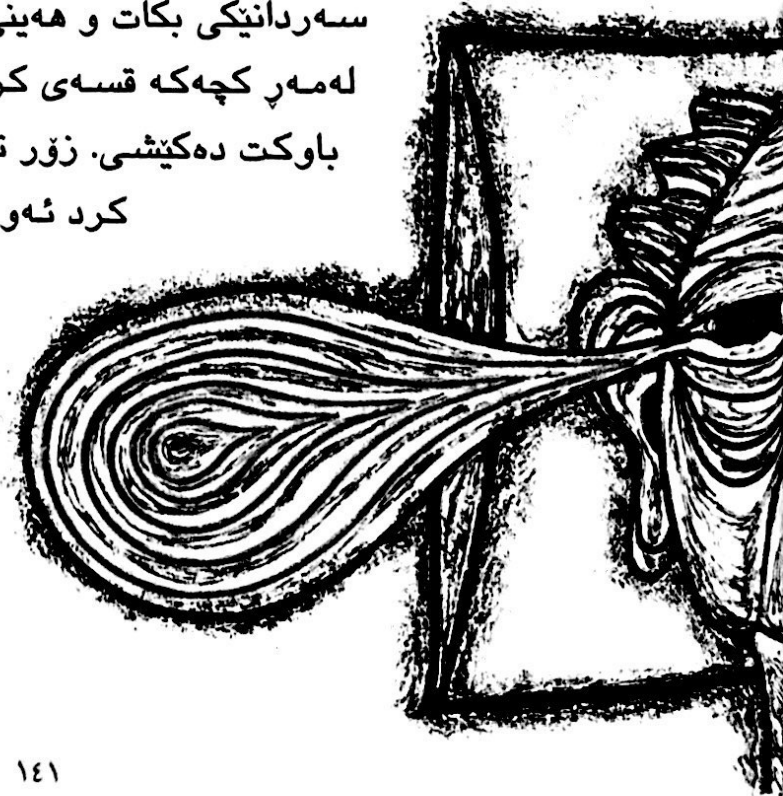
هاوکات کچهکه چووه بازار. سهیری خهلکانیکی کرد که له پهنایهوه تیدهپهپین، خهلکانیک که له تهنیشت دوکانهکانهوه دهوهستان و سهیری شتیکیان دهکرد و ههینی دریژهیان به ریگهکهیان دها. باش سهیری رووخساری یهک یهکیان کرد. ههولی دا بزانی دهبی کامیان وهک ئه و بگه ریتهوه لای باوکه پیرهکهی.

له شوینیک، له بهرامبهر دوکانیکی قوماشفرۆش وهستا. ژن و پیاویکی بینی خهریکبوون سهیری قوماشتیکیان دهکرد که خاوهن دوکانهکه بۆی هینابوون. کچهکه ماوهیهک لهوئ وهستا. بینی که ژنهکه، پهنجهکانی دا له قوماشهکه و ههینی داوای له دوکاندارهکه کرد قوماشتیکیتری بۆ بهینی. پاشان سهیری ئه و قوماشانهی کرد که له پهنا دوکانهکه هه لچنرابوون. هه ر که دوکاندارهکه قوماشهکهی بۆ ژنهکه هینا، کچهکه لهوئ رویشت. له شوینیکی دیکه نانی کری و له دوکانیکی دیکهیش شیر.

کاتیک خهریکبوو دهگه رایهوه مالی، یهکیک له هاوپی دیرینهکانی دایکی بینی. پیرهژن ههوالی باوکی لپرسی و وتی ئه م روژانه دی تا سهردانیکی بکات و ههینی وتی ماوهیهک پیشتر له گه ل عومه ر له مه ر کچهکه قسهی کردووه: «پیم وت چهنده زهحمهت بۆ باوکت دهکیشی. زور تامه زرو بوو تو ببینی. داوای له من کرد ئه و بهینم بۆ ماله که تان».

کچهکه وتی: «کاریک بۆ باوکم ناکه م».

- با، هه موو کاریک ده که یته.
هه ر ئه م رو و سبه یه که عومه ر
بیته سهردانت.
پاشان مالئاواییان له یه کتر

کرد. کاتیک کچه که گه پرایه وه مالن، باوکی نووستبوو. که میک به بان سه ری
 باوکیه وه وهستا و ههنگی رویشت تا شتیک بۆ نیوه پۆ دروست بکات.
 ریک بۆ سبهی بهیانی عومه ر هاته سهردانیان. پیره میترد پیکه نی و ده می
 کرده وه تا قسه یه ک بکات، به لام دهنگی ده رنه ده هات. عومه ر کچه که ی بینی که
 به رده وام دیته لای باوکی و هه رچییه کی ده وی بۆی ده هینی و پاشانیش چند
 پاروویه کی خسته ده مییه وه. به پیره میتردی وت: «وه سفی کچه که تم بیستبوو،
 به لام باوه رم نه ده کرد. ئیستا وا به چاوی خۆم ده بیینم چونچونی چاودیری
 باوکی ده کات.»

پیره میترد چاوی نووقاند و پیکه نی. عومه ر ماوه یه کیترا له وی دانیشت و
 ههینی ههستا و مالئاوایی کرد. له ته نیشت ده رگا که به کچه که ی وت: «له م
 سه رده م و زه مانه یه دا هیه کچیکی وه ک تۆم نه دیوه به مجوره حه قی له ملی
 باوکی بی. ئافه رین بۆ تۆ!»

کچه که به ئه سپایی وتی: «راسته که ییت، به لام تۆ ئاگات له شتیک نییه.»

- ئاگام له چی نییه؟

- راسته من شه و پۆژ په رستاری له وه ده که م و ئاگام لیته تی، به لام من له
 کوئی و نه وه له کوئی. کاتیک که من مندال بووم، نه وه شه و و پۆژ چاودیری له
 من ده کرد نه با دا ئازاریکم پی بگات و موویه ک له سه رم که م بیته وه. به لام من
 شه و و پۆژ داوای مردنی نه وه ده که م له خودا تا ئاسووده بم.

عومه ر که ئه می بیست، وتی:
 «سهیره! من پوهانی بابه ته که م
 ده بیینی و تۆیش ناخه که ی.»

یه خسیرانی په یامبهر "د. خ"

کاتیک خورثاوابوو و ره شایي شهو هه موو شوینیکي داپوشي، دهنگي گريه و ناله یی یه خسیران بهرزبووه. ئه وان هه ر یه که یان له کاتیکدا که دهست و قاچیان توند به سترابووه، له کونجیک دانیشتبوون و شیوه نیان ده کرد. هیچیان ئومیدیکیان به زیندووبوون نه بوو و هه ر ساتیک چاوه ری بوون چه قوی مردن گیانیان لیسه نی.

په یامبهر «د. خ» چوو نئیویانه وه. سهیری پروخساری یه ک یه کیانی کرد و هه ینی که و ته پیکه نین. یه کیک له دیله کان که تا راده یه ک پیر ده بینرا، به و پیاوه ی تهنیشتی وت: «سهیری بکه! خه ریکه وه ک ئیمه پیده که نی».

ئه و دیله ی له تهنیشتییه وه وه ستابوو سهیری په یامبهری کرد. وتی: «سهیره! که واته بوچی ده یانوت له گه ل مرؤفه کانی دیکه جیاوازه؟» ئه و دیله ی که میک له ولاتر له سه ر پشت که وتبوو و ده ینالاند، وتی: «من له سه ره تاوه ده مزانی».

په یامبهر «د. خ» له یه کیک له
شه ره کاند، موشریکانی مه که ی
تیکشکاندبوو که دیلیکی زوری
که وره بوون و لیکرتیوون له نیو دیله کاندان
عه باسی مامی په یامبهریش
«د. خ» ده بینرا.

هه مووی درۆ بوو. هیچ جیاوازییهک له نێوان ئێمه و ئەودا نییه. سهیرکهن چهنده خوڤشحاله له وهی ئێمه یه خسیر کردوو؛ پریک وهک هه ر فه رمانده یه کی دیکه».

دیلتکی دیکه وتی: «ئه ویش وهک ئێمه مروڤینکی خاکیه. من باوه رپم به یهک وشهیش له قسهکانی نه کردبوو».

دیلهکان هه ر یه که و شتیکی وت و ههنگامه یهک له نێویاندا دروستبوو بوو. په یامبه ر «د. خ» که په ی به قسه ی دلی ئه وان بر دبوو، وتی: «ئیه هه له دهکن. من له به ر ئه مه پیتاکه نم ئیه م دیل کردوو و خوڤشحالییه که م له م باره یه وه نییه».

ئه و دیله ی که به ر له هه موویان قسه ی کردبوو، وتی: «که واته بوچی پیده که نی؟»

په یامبه ر «د. خ» وتی: «پیکه نینم به مه دی خه ریکم ژماره یهک به کو ت و پیوه ند له دۆزه خ ده رده هینم که بکیش بکیش ده یانبه م بو به هه شت و گولستانی هه تاهه تایه ی. ئه وسا ئه وان لیتره دانیشتون و خه ریکن گریه و زاری دهکن که بوچی خه ریکی ئێمه له م شوینه ترسناکه پر زگار ده که یه ت و ده مانبه یه ت بو ئه و گولستانه هه تاهه تایه ی».

پاشان درێژه ی دایه: «به لام ده زانم ئیه له به رئه وه ی ئه و شتانه تان نه دیوه، ناتوانن قسهکانی من قبول بکه ن».

پاشان دیسانه وه سه یری پروخساری یهک به یه کیانی کرد و وتی: «ئه گه ر هه موو ئیه واز له و ئایینه بهینن که هه تانه و به ره و من بین، خوداوه ند ده تانبه خشی و من هه موو ئه و مال و ملکه تان بو ده گێر مه وه که له ئیه تالان کراوه».

عه باس که هه موو ئه وان ه ی بیستبوو و تا ئه و ساته پیده نگه ی کردبوو، به په یامبه ری وت: «من په شیمانم له و شته ی بووم و تۆبه ده که م».

په یامبه ر «د. خ» چوو بو لای. چهنده چرکه یهک سه یری کرد. وتی: «تۆبه ده که یه ت؟»

عەباس سەری لەقاند. وتی: «بەلی».

پەيامبەر «د. خ» وتی: «خوداوەند نیشانەیهکی لە تۆ دەوی تا باوەر بەو شتە بکات کە دەیلیی». هەینی وتی: «دەبی هەموو ئەو مال و سامانەیی بۆت ماوەتەوه، بیدەیتە ئیسلام».

عەباس کە لە پەيامبەر پامابوو، وتی: «ئاخر، پەيامبەری خودا! بلی من چیم بۆ ماوەتەوه؟ هەموویان تالان کردوو و ئیدی من هیچم نییه».

پەيامبەر «د. خ» پێکەنی. وتی: «بینیت راست ناکەیت. بینیت رووت لەو شتە وەرنا سووراند کە هەبوویت و بە درۆوه وتت تۆبەم کردوو».

- بەلام من وا راستییە کە دەلیم.

پەيامبەر «د. خ» وتی: «دەتەوی بلیم چەندەت مال و سامان هەیه و لە کویت شار دۆتەوه؟»

عەباس هیچی نەوت. پەيامبەر «د. خ» پێی وت چەندەیی مال و سامان هەیه و لە کویت شار دۆتییەوه و بە ئەمانەت داویتییه کئی؛ پێی وت چەندەیی لە سامانەکی لە دیواردا شار دۆتەوه و چەندەیی سپاردۆتە دایکی.

عەباس بە سەراسیمەییەوه لەو پامابوو، وەک بلیی بە درێژایی ئەو چرکانەیی سەرقالی شار دۆتەوهی مالهکەیی بووه، پەيامبەر لە تەنیشتییهوه بووه.

وتی: «هەموو بە موو ئەو شتەیی
وتت راستە و ئینستا ئیدی دەزانم
ئەو قسانەیی کردت، خوداییه و کاری
مرووف نییه. بزاتە کە ئیدی باوەریم
هینتاوه». لە ناخی دلەوه پەيوەست
بوو بە پەيامبەر و ئیسلامەوه.

فیه ما فیه کتیبیکه له خۆگری قسهکانی مهولانا جهلاله دین که له
کۆری جیاواز و له وهلام به پرسیارهکان و باسوخواسهکان و تراوه.
بۆ نمونه هه ندیک جار له کۆری هاوړپیانهدا که که ساتیک دهچوونه
سهردانی مهولانا یا کۆرگه لیک که مهولانا تیاندا تاماده دهبوو،
پرسیارگه لیک دههاته ئاراوه و مهولانا له وهلام بهو پرسیارانه بۆ
تامادهبوان له راقه ی ئایه تیک، شیکردنه وهی حه دیسیک یا
پوونکردنه وهی بهیتیک، بابه تیکی بهیان دهکرد.

bookstore
ZANYAR

کتیبخانه ی زانیار

بۆ چاپ و بلاوکردنه وه
سلیمان - شهقامی پیره میرد
07702233946

Zanyar Bookshop

Zanyarbookshop

zanyarbook@yahoo.com